

Ștefan Doru Dăncuș

**BOCITORII.
AȘTEPTĂTORUL**

Partea I

BOCITORII

Prefață (sau motto)

Ca să nu exagerez, avem de-a face cu propriile orgolii. Avem de pus la punct propriile serbări care ne – ca pe niște rarissime exemplare – slăvesc. Numai în depărtare se aud copitele unui cal grăbit. Călărețul nu se vede, este una cu trupul animalului. Fâșiile de ceață poate fac parte din trupul prăbușit în șa.

Ca să nu exagerez, avem de-a face cu semafoarele și barierele pe care acest călăreț obosit le întâlnește de-o vreme încoace. El însă, cu toate piedicile, nu conținește galopul, știe că la ora 10.00 începe ședința Tribunalului.

N-ai cum te ascunde de obligația participării la condamnarea bietului și obositului călăreț: el a intrat deja în oraș, s-a înălțat puțin în șa, privește dezoorientat cetele pestrițe de pe bulevarde.

Deodată, din umbrele unei străduțe întunecate, țâșnesc niște siluete descărnate, lanțurile zornăie ca-n închisorile Evului Mediu. Călătorul este ucis în chiar acel anonim colț de lume de o șleahtă anonimă, fără a mai reuși să-și prezinte, în fața aroganțelor bărbi judecătorești, apărarea.

Ca să nu exagerez, avem de-a face cu un simulacru de proces din care partea vătămată lipsește. Suntem chiar tâmpiți, prefăcându-ne că așteptăm, la ora fixată, personajul principal al întâlnirii noastre; din morți nimeni nu se întoarce pentru a reclama furtul calului.

Ca să nu exagerez, suntem de-a dreptul tâmpiți, tresărind la fiecare zgomot al copitelor pe caldarâm. Nici un cod juridic din lume nu poate reda libertatea unui cal apărut ca prin minune în fața Tribunalului. Este trimis la abator, această decizie încununând sfertul academic în care judecătorii au așteptat ca împricinatul să se prezinte. În ultima clipă, pe holuri se aude zornăitul unor lanțuri concitadine. Ele ne tulbură somnul, ne insomniază.

Noi bocim, pentru că n-am reușit să renunțăm la automobilele noastre. Am mai făcut un pas spre pierzanie. Păi chiar așa, nu se cuvine să ne abandonăm vocația pentru un cal.

Ștefan Doru Dăncuș

Tot corul ăsta de tânguitori internaționali: că stânga, că dreapta, comunismul, monarhia, rusia, america, război rece, petrol, justiție, curs valutar – aiureli, barbarisme. Nu există mare personalitate mondială care să nu deplângă ceva, ba iranul, ba cecenia, ba dizidenții, ba mortalitatea sud-africană. Parlament european, ONU, Grupul celor 7, Tribunalul de la Haga, NATO, integrarea euro-atlantică, etc. Niște bocitori amărâți cu toții, niște creaturi inferioare de care lui Cioran, Bocitorul-șef, îi era silă. Moluște. Aștia se-nmulțesc prin diviziune, nu prin iubire de femeie.

Nimic nu tulbură văicăreala generală. În lumea aceasta, în secolul acesta, fiecare în casele noastre și cu toții beneficiari ai cuceririlor tehnice fiind, nici prin gând nu ne trece să privim peste gardul obsesiilor și să vedem de ce toate merg de-a-ndoaselea. Nimeni nu se-ntreabă de ce am devenit atât de plângăreți și dacă i-aș conferi acestui „nimeni” o identitate, aș putea afirma fără rezerve că este – și el – un bocitor.

Acum știu de ce, cu cât ne apropiem de sfârșit, avem o viziune tot mai globală asupra lucrurilor. Încercând să ne structurăm cumva emoțiile, visurile, sentimentele, evoluția – am crezut că principiul stratificării va face ordine. Dar cum să te pregătești pentru echilibru, îndoindu-te de existența lui Dumnezeu sau crezând orbește în El? O întrebare esențială care a diversificat opiniile și a lovit sistematic în presupusa facere de ordine. S-ar putea ca mărul cunoașterii să nu fi fost atât de copt cum sperăm, de aceea cred că, mușcând din el, n-avem certitudinea că am făcut rost de-un echilibru. Poate și cei doi au consumat un fruct fals, altfel nu ne-am înverșuna atâta, nu ne-am folosi trupurile, gurile, urechile și toate celelalte pentru a ne distruge nervii unii altora. Iar apoi, convinși că ne-am înrăit peste măsură, să ne punem pe bocit și pe cerut scuze în stânga și-n dreapta și, după o recoltă corespunzătoare, să mergem liniștiți acasă unde facem dragoste cu soția, amanta sau femeia apropiului. Asta ca să fim siguri că n-am ieșit din „rândul lumii”.

Trăim într-o țară plăcută, pe un continent plăcut, într-o lume plăcută. Raportul de forțe e înspăimântător: pe un taler al cântarului – omenirea, pe celălalt – Omul. De pe unul se aud vaiete, de pe altul – hohote de râs. Nici una din cele două entități debusolate nu și-a pus vreodată problema altelei care cântărește, care ar putea, cu o greutate falsă, înclina balanța. Astfel, pe lângă cele două tabere, mai apare un personaj. Dar ce, mai avem timp să ne gândim la o a treia prezență? Nu suntem suficienți pentru a forța nota echilibrului? Pentru a crea un surrogat al acestei a treia prezențe?

De-am fi mai atenți am observa cum devenim, pe zi ce trece, o civilizație a deznădejdiei. Nu sunt singurul care a remarcat asta dar sunt, azi, primul care se opune tendinței generale. Am ajuns să supraviețuim numai datorită acestei atitudini: ce altceva trezește mai total instinctul de conservare? Și mai tolerăm, într-o veselie, tot felul de apologeți ai disperării! În fond, fiind produsul nostru cel mai elaborat, ne place să cocoloșim între noi pe câte-un tânguitor al speciei. Ei sunt etaloanele mersului nostru spre un fel de „înainte”, magaziile noastre de bocete, rezerva noastră de autocompătimire. Pe lângă aceștia, serviciile secrete, rețelele teroriste ori sectele cu practici tot mai originale sunt simple jocuri de copii. Să împiedici lumea să dispară ar putea deveni crimă împotriva umanității. Nu este necesar să blocheze cineva sfârșitul, ar fi prea plictisitoare continuarea iar să propui o altă variantă de-a trăi ar trebui să fii cel puțin Hitler.

Totuși, avem încrederea că nu suntem chiar atât de răi. Poate suntem niște bieți neterminați și asta ne face demni de cea mai deznădăjduită speranță: că Dumnezeu ne va înțelege inutilitatea. Ne va șterge cu buretele de pe tabla Judecării de Apoi, ne va băga *in corpore* în Rai, ca pe o turmă imbecilă a cărei unică realizare este întoarcerea la haos. Toate orgoliile microscopice de care s-au cramponat personalitățile fiecăruia dintre noi să fie singurul lucru bun pe care l-am făcut iar „bun”-ul acesta, ca un om olog, să se târască la nesfârșit pe strada mentală a coborâtorilor din maimuță, nu a creațiilor de Dumnezeu. Am putea fura liniștiți, minți, culca cu femeia aproapei, ucide în voie, însă nu sunt deloc sigur că ar putea fi așa. Am impresia că, de fapt, suntem mult mai inteligenți și mai capabili să descoperim formule de disculpă. Ce poate însemna jeluirea asta mondială dacă nu o modernă metodă de camuflare?

Suntem cu toții prinși în această neasemuită și jenantă hărțuială. Dacă apare unul care nu-i ca noi, sărim și-l educăm. În scurtă vreme trebuie să se alătore orchestrei care cântă prohodul umanității: încă unul pe care nu-l interesează salvarea ei. Păi, să dispară, zic eu: cui folosește o planetă de tânguitori?

Unii au ajuns la concluzia că Dumnezeu nu ne-a creat după chipul și asemănarea Lui. Dacă mai demult aș fi protestat cu furie, acum sunt rezonabil: așa ne-a creat, numai că noi L-am trădat, L-am înșelat, L-am bagatelizat. **L-am făcut ca noi.**

În aceste condiții, pe masa de disecție a justificării au apărut o serie de bocitori-cheie în jurul cărora gravitează alții mai puțin cheie și în jurul

căroră se învârt blestematele de clase sociale. Ca să poți vedea aceste caraghioase rotații nu trebuie decât să te apleci puțin peste prispa unei case fără-nești. Orașenii pot folosi beția în localuri ieftine în care jelaniile pot căpăta nuanțe violente iar banii se pot roti nestânjeniți prin mii de buzunare. Sigur, acestea sunt referințe provizorii. Ca să fii altfel, nu te poți pregăti în facultăți - nici nu există Facultăți de Fiut Altfel. Trebuie să te naști cu doaga bocitului lipsă.

Fiecare este la discreția altuia. Înconjurat de societate e ca și cum ai dormi într-un oraș necunoscut și sute de țânțari s-ar hrăni din somnul tău. Și eu sunt la discreția vampirilor, sunt furat metodic, planificat. Celorlalți li se pare normal ca eu să scriu și ei să se bucure de ceva pentru care plătesc prea puțin sau deloc. Dar s-ar putea să-mi placă să fiu furat, constat acum, în chiar clipa asta, altfel de ce nu mă opresc din scris? Motivații ar fi destule și prima care-mi vine-n minte este că nu pot lăsa baltă și neexploatăta planeta asta de băbuțe gălăgioase care mereu vor găsi ceva de condus pe ultimul drum. Să vezi frumusețe de bocete, tânguiri sofisticate pe măsura „ceva”-ului, jelanii înălțătoare și țipete îndurerate! Cum să pleci de la un asemenea spectacol?

LECTURĂ OBLIGATORIE: Trăiești uneori niște stări fără rezultat, niște momente ce n-ar trebui să existe. Îmi amintesc de un bărbat matur și însurat, pe vremea când eram elev. Am mâncat la aceeași masă, în bucătăria lui, cu fetița lui, iar după, l-am privit cum fuma în camera alăturată liniștit, tolănit pe canapea, ascultând muzică simfonică. M-am simțit zdrobit, umilit de rezultatul realizărilor acestuia. Ani în șir m-am zbatut să transform viața mea într-o astfel de imagine și când eram pe punctul de-a reuși, am aflat că femeia sa a comis un adulter urmat, inevitabil, de despărțire. Am abandonat rapid totul, speriat de reversul medaliei.

De aceea spun că starea de-atunci, din adolescență, n-a avut rezultat dar mi-a mâncat o grămadă de vreme. Starea următoare nu poate fi decât așteptarea să-ți crească unghiile ca să te poți zgâria pe față în voie. Ceea ce am și făcut.

De multe ori, în mijlocul unei mari fericiri se petrece dezastrul. Din centrul sferic al preaplinului pornește clivajul. Părăsit, nu mai ai timp să te întrebi ce-i cu vinul care miroase a pucioasă, ce-i cu pașii pe care-i donezi unor trasee întâmplătoare. În mijlocul desfrâului general nimerești, picioarele ți se infectează cu lepra îndoielii. Acum este timpul să apară Iov, să te

încurajeze, să-ți ridice moralul. În ultimă instanță, să te apere de cohorta jeluitorilor: cunoscuților, rudelor, prietenilor porniți pe recuperarea, reeducarea sau ambiționarea ta.

Și deodată apare cineva care disciplinează motivele ăstora.

Cum să nu rămâi încremenit în fața acestei evidențe? Cum să nu înlemnești când vezi că „cineva”-ul acesta nu seamănă cu Iov? Cum?, când vezi ridicola ceată bine intenționată transformându-se într-o blândă turmă de oițe ale Domnului, care de care mai perfect recuperată, mai încurajator echilibrată, mai pentru totdeauna reeducată? Și fiecare poartă, sub lâna ne-tunsă de la Cristos încoace, câte o Biblie tipărită pe înțelesul propriu.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Numai la una ca asta nu se aștepta Dumnezeu, să-I scăpăm de sub control. A dotat omenirea cu legi și sfaturi pe care, urmându-le, n-ar mai fi ajuns să țipe astăzi ca din gură de șarpe: prosperitate, pace, egalitate, pâine, fraternitate, stop poluării ș.a.m.d. De fapt, cine ne poate obliga să fim fericiți? Noi vrem să suferim, să avem parte de chinuri, să fim măcinați de confuzii. Suferim în masă de mania persecuției, veșnic în vogă. Dumnezeu, probabil, ne privește nedumerit: când am reușit să evoluăm atât, cum de este posibil să devii dintr-un Adam cât de cât demn, o creatură estetic înlăcrimată? Am reușit să-L dezarmăm și pe El.

Știm bine că nimeni nu va rezolva problemele păcii, prosperității, egalității ș.a.m.d., de aceea strigăm, suferim, iar unii, exagerând, se lasă omorâți și sunt denumiți martiri. Încă un amănunt care mă oripilează: nimă-nui nu-i pasă de ridicolul acestei cutezătoare renunțări.

Astfel, în cele câteva luni petrecute cu Ea pe munte (eu - muncitor forestier, Ea - pictoriță) a trebuit să creeze starea de tortură. Într-o zi, în timp ce mă luptam cu metrii cubi solicitați în adresele soioase „de la centru”, a făcut sex cu individul șters, ochelarist și burtos care ne aducea salariile. Ca un argument la cele spuse mai înainte: mi-a povestit cu lux de amănunte totul, a insistat în fel și fel de procese de conștiință, se autoflagela, mă chinua: „M-a mușcat de un sân, uite, îi lipsea un dinte în partea stângă, m-a penetrat brutal, a terminat repede, m-a părăsit strălucind de satisfacție, am plâns în hohote.”

Mi s-a făcut scârbă. Mi-au trebuit câțiva ani buni să înțeleg că în om există o sete naturală de suferință, că fiecare ființă are nevoie de o doză mai mare sau mai mică. Preaplinul de fericire ucide, ne face vulnerabili - tortura ne imunizează, ne plasează pe terenuri sigure. Dacă n-am avea această tendință am înnebuni.

Este preferabilă unei lumi alienate, una însuflețită de mania persecuției.

Încă ne chinuim să aflăm dacă diavolul a fost aruncat pe pământ odată cu Adam și Eva sau era deja acolo, așteptându-i. Ne întrebăm încă ce fel de Biblie e aceea care interzice „a se fura” sau „vinde” sau „ține în mâinile lui” un om, sub incidența pedepsei capitale, și în același timp te oprește a nu pofti la „robul sau roaba aproapelui”. „Însoțirile nelegiuite” sunt de asemenea interzise, dar nicăieri nu ni se explică originea omenirii lăsată, după uciderea lui Abel, în mâinile unui Adam discutabil, a unei Eve neputincioase și a unui Cain ulcerat de remușcări. Numărul învățătorilor scade permanent, învins de valul noilor ucenici care se visează maeștri.

Din această cauză și pentru că vedem cât de inutile par toate din poziția de Dumnezeu, bocim pe rupte. Conferențiem pe rupte și pe la tot felul de întruniri științifice internaționale despre noile ipoteze care „vor clarifica”, „vor limpezi”, „vor aduce argumente solide” etc.

Iar după o zi de dezbateri, ne retragem în camera unui hotel de lux, cerem șampania, gustarea și femeia, ne îmbăiem pentru o noapte de desfrâu și brusc, printre cearșafurile mototolite, începem să plângem: suntem bătrâni, fleșcăiți, miopi, cu un picior în groapă. Impotenți.

Dumnezeu este o entitate naivă. Îl putem seduce în fiecare clipă prin liberul nostru arbitru, prin jelania noastră cea mai înaltă: Bach, Händel, Vivaldi, Chopin, Liszt. Rămâne un mereu înșelat, un mereu pus să inspire praful halucinogen din palma celui cu pistolul în buzunar. Poate pentru că-i drogat cu astfel de reprezentări, nu-și încheie socotelile cu noi decât părăsindu-ne. Și noi, din cauză că-L credem narcotizat, ne batem joc de viețile noastre, oferindu-le ca demenții clipei când, dezmeticiți, trecem la stadiul de bocitori.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Se spune că orice revoluție trebuie să schimbe, să imprime blocului social în care apare, realitățile altor visuri. La noi (românii, n.a.) revoluția (din 1989, n.a.), în spiritul docilității noastre ca popor (așteptăm să se umple paharul) s-a transformat rapid în ceea ce analiștii politici au numit o vreme „restaurație” iar apoi „haos economic”. În cursa spre „europenism”, spre „occidentalism”, ne-am pierdut intelectualii, adevărații studenți, oamenii de cultură. Crosul supraviețuirii n-a fost însă abandonat de buticari, agramați, semidocti. Axele acestui început de mileniu

sunt bișnița, corupția, minciuna ce-au reușit să impună ritmul unui nou regulament la scară planetară.

Și Ea, lucrând la un chioșc pe post de vânzătoare de mărunțișuri se gândea: „Ce-ar fi dacă pe farfurioara din fața ghișeului, în care pun restul diverșilor cumpărători, aș pune un bilet pe care aș scrie: CUCU? De pe o ladă cu sticle de suc i-am aprobat intenția. A pus biletul și-am așteptat. Amândoi. A venit primul cumpărător, prototipul muncitorului în fabrică, a citit intrigat mesajul în timp ce Ea se prefăcea că studiază niște coli pline de cifre.

- Domniță, a îndrăznit într-o vreme cu voce groasă, pentru a-și ascunde timiditatea, încurcătura, începutul de iritare, nehotărârea, faptul că nu înțelegea ce-i aia „CUCU” și cui i se adresa.

Ea l-a privit confirmându-i cu seriozitate, cu o ușoară aplecare a capului și o abia perceptibilă ridicare a sprâncenelor: CUCU. Bietul om a plecat aiurit, privind speriat în urmă, de parcă l-ar fi văzut pe ucigă-l toaca.

- N-ai jucat cinstit, am spus după ce momentul s-a consumat. De ce-ai plusat?

- Pentru că idiotul a reacționat prea banal, a spus Ea.

Am sfătuit-o să nu mai repete experiența, că-și va pierde clienții și vai de salariul Ei va fi, căci era plătită în funcție de vânzări.

Nu m-a ascultat și după vreo două săptămâni am văzut-o în compania unor rockeri, bând cot la cot cu ei, vodcă amestecată cu bere. Ar fi trebuit să-i trag niște palme dar n-am putut interveni atât de brutal într-un destin.

Am învins natura, i-am exterminat pe primitivii din junglă, am civilizat forțat credințele barbare. Praf și pulbere s-a ales de toate pe unde-am trecut cu reforma rațiunii noastre, numai pe bunul Dumnezeu nu L-am putut învinge, nu L-am putut ucide sau civiliza. Ne sfidează cu nepăsarea lui strigătoare la cer (care, culmea! în contra tuturor științelor, îi aparține) față de bunele noastre intenții de asimilare. Și pentru că suntem atât de neputincioși, bocim.

Seara, după ce ne bem laptele fierbinte afară, pe lavița unei cabane dintr-un ținut muntos, în liniștea deodată prea agresivă, ne uităm cu ciudă la stele: de ce nu putem controla totul? Acest orgoliu, ca o jucărie refuzată unui copil, ne bosumflă. Dintr-o dată vedem cât de amăgitoare sunt reîncarnările, puterile paranormale, spiritismul. Deposeđați de micile noastre speranțe că suntem altfel, ne deplângem condiția.

După week-end-ul pe munte, revenim în societate ca să ne batem, ca tot omul, cu pumnul în piept. Apoi, în următorul sfârșit de săptămână, nea-

vând bani pentru altă ieșire pe munte, mergem la biserică unde, împreună cu societatea pumnului în piept timp de șase zile, bocim și ne spovedim.

Din păcate, pe nimeni nu interesează cucernicia noastră din cea de-a șaptea zi. Iar acesta-i alt motiv excepțional pentru a ne văita în următoarea duminică.

Există lucruri care prin simpla lor utilitate te aduc la disperare. Există și altele care te pot reconforta. Cel mai greu este momentul când și unele și altele devin neutre. Un tablou pe care-l iubești, de pildă, pe care l-ai cumpărat cu multe sacrificii, poate deveni un leit-motiv al deznădejzii. Astfel, presupusa „civilizare” cu obiecte care de care mai inutile va deveni, în incubatorul acestui nou mileniu, cornul unei periculoase abundențe. Poate de aceea este Dumnezeu atât de nedumerit: ce nevoie avem de mochete sau aspiratoare? Exagerând puțin, cum am putea noi echivala sacrificiul Fiului Său? Răstignind-o pe Eva?

Și adormind cu acest gând înfipt în condiția noastră socială, scrâșnim în somnul din a doua parte a nopții iar unii dintre noi, mai slabi de înger, plâng: nici somnul nu ne e curat, ci un triumfător și neiertător bocet.

Au apărut în aceste timpuri ale saturației sute de științe noi, de noi în-deletniciri și obsesii. Cum se constituie o gloată de indivizi dezorientați, cum apare o știință, un curent, un partid, o asociație, un club, o ligă, o tabără, „un” sau „o” care îi dă țel. Nimeni n-are voie să scape din angrenaj deoarece s-a dovedit că buturugile mici sunt cele care creează marile probleme. Contemporan cu cele mai înalte visuri despre bine și frumos, n-ai voie să fii singur. Dacă rezști presiunilor societății ce îți vrea cu tot dinadinsul „binele și frumosul”, se găsește urgent un domeniu care să te înregimenteze, să te adapteze „colectiv”-ului. (Nici marii izolați n-au scăpat.)

E clar că toată lumea trebuie să-și câștige cumva existența, chiar și tagma, pardon, „colectiv”-ul hoților, ucigașilor, cerșetorilor, așa că singur nu poți rămâne nicicum în mediul populat de „binele și frumosul” și „normalul” societății. Toată lumea trebuie să aștepte Apocalipsa în ordine și disciplină. Pregătiți cu toții să acționeze conform planului. În fond, ce să facă în fața ploii de foc? Răspunsul este unic: să bocească.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Ce le mai place oamenilor proprietatea particulară, avutul personal, rezonanțele prunamelor posesive! Mă întreb ce i-a apucat de s-au împărțit în țări, orașe, județe, districte, regiuni, sa-

te, cătune, de ce fiecare dintre noi simte nevoia unei bucăți de pământ a lui, grădina lui, livada lui: cu acte care să-l ateste ca proprietar absolut. Vine un regim politic și face praf delimitările. Vine altul care se chinuie, ca un bezmetic, să le refacă. Vine al treilea și distruge munca precedentului și tot așa, până la sfârșitul lumii, deoarece ne place să ne jucăm numai cu treburi grave, cum ar fi mormintele noastre.

Pentru tot felul de greșeli pe care le facem și pentru tot felul de nenorociri care se abat peste capetele noastre pătrate, găsim imediat justificări. Suntem capabili să ne dezvinovățim cu o acuratețe pe care Iisus, în clipa condamnării sau a execuției, n-a crezut că e necesar s-o ia în serios. De la El încoace am dedus că toate au explicație. Orice crimă poate fi trecută prin filtrul circumstanțelor atenuante care, bineînțeles, se înmulțesc una din alta, până se atenuază de tot delictul și se ajunge a crede că n-a existat nici un fel de crimă. În consecință, nici represaliile nu-și mai au locul și se trece la etapa următoare: reabilitarea.

N-ai dreptul să fii singur nici un moment, cum spuneam. Dacă te încapățânezi să încerci, poți crea o singurătate-kitsch, un surogat, un paliativ artificial. Ca și cum societatea ți-ar tolera fixurile, fluturii din capul tău diferit de pătrășosul model comun. În prealabil însă, trebuie să depui o cerere la secretariatul societății. Șefii ei, în mod ierarhic, trebuie să-ți pună ștampile și semnături (cu tot ceea ce ține de ele) și după o vreme, când pofta de-a fi singur ți-a dispărut, să primești aprobarea. Sigur, condiționată: să-ți pui șosete curate și periuța de dinți, să oprești lumina, apa și gazul, să-ți iei rămas bun cu buchete de flori și felicitări amabile, să nu uiți de aia și ailaltă. Deci nu putem fi singuri, trebuie să ne plătim impozitele la stat, altfel n-am mai fi contribuabili și ni s-ar retrage dreptul de cetățean, ceea ce înseamnă: adio vot, adio libertate a expresiei, adio bătut cu pumnul în masă, adio „exercitarea drepturilor cetățenești”. Ce înseamnă asta? Pușcărie. Nu-i un excelent motiv de văicăreală?

Imaginez un guvern care ar arde public toate legile, ordonanțele, constituția, codul juridic, tot amalgamul ăsta zăpăcitor. Bun, de-acum nu mai au valoare parametrii judecății noastre, să spună, acum ne ghidăm după Cele Zece Porunci. Ți se spune să nu furi, nu fura. Să nu ucizi - nu ucide. Să nu poftești femeia aproapelui tău - nu pofți ș.a.m.d. Atât. Să nu se precizeze pe-deapsa celui care va călca strâmb. Să rămână în aer conceptul de justiție.

S-ar face dintr-o dată liniște ca la-nceputul lumii, toți infractorii s-ar bloca în stupefianța acestui fapt nemaîntâlnit. Neștiind ce-i așteaptă, cum și care ar fi pedeapsa - n-ar recidiva.

Din păcate, aplicarea acestui proiect este imposibilă. În ultimă instanță, societatea ar răsturna guvernul.

Niciodată când noaptea târziu te întinzi în pat lângă femeia ta, nu ești îndeajuns de curat. E paradoxal cum într-un timp relativ neînsemnat, ai reușit să greșești mai mult decât ea, cea cu mărul și păcatul ancestral. Există și justificare: pedeapsa pe care Adam o descarcă în spatele Evei credule, un fel de întârziată revanșă. Cap de familie fiind, cum ai putea suporta multiplul de cap? Doar capul familiei guvernează, întreține relații cu cine e necesar, minte sau fură pentru a asigura stabilitatea materială! Mai mult, femeile sunt expuse în vitrine pentru ca bietul cap, plătind cash, să le poată obține legal.

Eva nu poate fi egală cu noi, care am fost doar complicitii afacerii cu mărul, nu făptașii în formă și fond. Noi, adamii, beneficiem de circumstanțe atenuante.

NOTĂ EXPLICATIVĂ: Ar trebui să fim salubrizați rapid, dați cu otravă sau cu bomba atomică, să rămână în urma noastră doar potopul unei planete de femei. Mai poate imagina cineva o dispariție a speciei umane la fel de frumoasă?

Din păcate, la baza tuturor crimelor (chiar dacă este un simplu furt sau o banală minciună), stau nebunia ori banii. Dacă nebunia este scuzabilă și poate fi înțeleasă, banii sunt cea mai bine gândită eroare umană. Creând moneda ne-am auto-condamnat la dispariție. Nu se mai calculează nici o valoare morală a unei patrii decât prin prisma rezervelor valutare. Poți să-ți iei rămas bun de la înțelepciune. După ce-am ucis materializarea umană a lui Dumnezeu (și nereușind prin nici o metodă să-L omorâm complet), îi ucidem creația folosind vicleșugul monetar (ne sinucidem, cum ar veni). Ce rost mai are un Dumnezeu a cărui operă a decis să piară?

Neexistând omenire - nu există nici Dumnezeu, s-au gândit sinucigașii. N-aș vrea să fiu în locul Lui. Și pentru că eu, împreună cu alții ca mine („colectiv”!) putem gândi asta dar n-o putem opri, nu ne putem sinucide – disperăm. O formă sublimă a bocetului.

Să zicem că într-o bună zi nu mai suportăm mutrele plângărețe ale concetățenilor, că ni s-a acrit de zeama bordeleză a jelaniilor, că vrem o ex-

presie răspicată, un răspuns lucid la întrebările noastre clare. Nici o șansă. Peste tot numai ambiguități, echivoc, „de la Ana la Caiafa” - superba promiscuitate a umanității care și-a descoperit, în sfârșit, vocația: tânguirea.

Pentru a legifera excepția care confirmă regula, ni se oferă pe bandă super-eroi care nu plâng, nu suferă, nu râd, nu iubesc, sunt neînvinși. Frumos din partea noastră, ne exportăm unii altora imaginile despre cum am vrea să fim. Dincolo de spoială fiecare bănuim ce urmează, că doar și super-eroul are o familie, un cont în bancă și visuri „de mai bine”. Cine nu mă crede să-l întrebe pe Michael Jackson dacă la banii lui a sponsorizat vreo carte de poezie. Sigur nu, nu poate fi deranjat din vaitarea sa scenică. Suntem ca niște copii din flori abandonăți, de aceea bocim.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Ți se propune să te întâlnești cu niște scriitori, în alt oraș. Lași totul baltă și pleci. Urmează trei zile în care nu mai ești blasfemiat de banalitate. Te repezi la alcool, fumezi enorm, îți petreci nopțile dansând într-un bar mizerabil. Puținele ore rezervate odihnei le valorifici făcând sex. Brusc, după o călătorie cu un tren de noapte, ajungi de unde ai plecat. „S-o sun pe Ioana”, gândești puțin înspăimântat. Ea te calmează, vă întâlniți la ora zece, la spital. Te prezintă unui cardiolog, coleg de breaslă. „E finul meu, are probleme cu inima”, spune ea. Tânărul doctor te trimite la Camera 15 să ți se facă un E.K.G. Te duci. Peste vreo douăzeci de minute stai pe hol, te uiți ca mâța-n calendar la graficele imprimare pe o hârtie de culoare roz. O cauți pe Ioana, „nu se vede nimic grav”, spune ea. „Du-te înapoi și dă-i-o doctorului, e specialist”.

Să-ți vină o inspirație drăcească și cu hârtia în buzunar, ca unul care și-a isprăvit treaba, să pleci liniștit. „Fac ce vreau cu mine însumi”, să te gândești amuzat în timp ce mergi la o cafea. Dacă în acel moment s-ar întâmpla să cazi pe stradă, ai muri cu zâmbetul pe buze: ai trișa o lume întreagă, sabotând-o cu acel genialoid triumf.

De-am putea scăpa, de ne-am putea izola în reproșurile de care cramponăm, de ne-am putea sinucide măcar, pentru a scăpa de obsesii! Dimineața, copilul nostru mic spune, cu vocea desfigurată de avatarurile vârstei:

- Mami, a ieșit soarele, tati!

Iar în pat stau doi întunecați, doi slujbași ai obscurității, ai promiscuității și cafelei orei 9.00. Pentru interpelarea copilului avem pregătită, în dulap sau noptieră sau chiar în seif, doza de întuneric necesară generațiilor. Doi întunecați - robii țipătului și himerelor, visurilor „de mai bine”. Invaria-

bil, dimineața, unul din ei plânge. Așa pot fi justificate crimele, prin părerea de rău, prin căire.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Toate certurile mele cu ea proveneau din trecut. Neavând forme concrete, înveliș evenimential deci, prezentul și viitorul nu puteau trezi energiile noastre. Fiecare ceartă începea, în permanență, cu „ar fi trebuit să faci” sau „n-ar fi trebuit să faci așa”. A râs, când i-am spus. Apoi, după câteva zile:

- Va trebui să repara ușa, altfel ne vom trezi cu locuința goală, s-a umplut țara de hoți.

- N-am chef s-o repar acum, o să plătesc pe cineva, am spus.

Mi-a răspuns pe un ton ridicat că nu prea avem bani și eu uite că-mi permit „să plătesc pe cineva”.

Am început să ne certăm. Seara, în pat, pe fondul unei melodii fără importanță:

- Cearta de astăzi a fost diferită.

- Iar începem?

- Astăzi ai spus „va trebui”, nu „ar fi trebuit”.

M-a privit cu ochi măriți. Mi-a întors spatele supărată. Am oprit radio-ul. Am stins veioza.

Dacă lumea perversă a noastră s-ar ocupa numai de sex oral, am avea viziunea unei rase care dispare din prea mult rafinament. Să rămână-n urma noastră doar potopul unei planete de femei: delirant de frumos.

Unii spun că omenirea trebuie să schimbe macazul, că-i necesară o infuzie de sânge proaspăt în venele umanității. O donație benevolă de tip extraterestru pentru ca noi să nu dispărem la fel de benevol, visând la iubiri totale și omorându-le, când dăm de ele.

Eu însă mă rog să mai vie un Mântuitor care să ne dea putere, care să ne pună la respect, care să poată face față scaunului electric sau împușcării la zid, răstignirea fiind, astăzi, un obicei perimat.

Zadarnic, miracolul nu se produce, nu este caré-ul de ași care se poate repeta într-o viață de om. Iar această posibilitate este doar varianta mea, ceilalți rămânând încrezători în puterile lor umane: butoaie fără doage: nu trece o zi fără să nu bocească, măcar în gând, când se culcă în paturile parfumate ale femeilor lor. Iar dimineața:

- Mami, scoală-te, a ieșit soarele, tati!

Și în pat, lângă copilul inoportun, doi întunecați, doi subalterni ai societății civile.

LECTURĂ OBLIGATORIE:

Biblia: Am căutat noaptea în așternutul meu, am căutat pe iubitul inimii mele; l-am căutat dar nu l-am găsit.

Omul: N-o putea nimeni absolvi de faptul că era iubita mea. Pentru tatăl ei, omul de afaceri, eram un capriciu de care era sigur că fiica lui s-ar fi debarasat oricând. Reprezentam, de fapt, o prejudecată foarte răspândită. Era vremea artiștilor nereceptați iar fetele cu bani se dădeau în vânt după ei. Gabriella însă mă cunoștea de mult, știa că diplomatică manevră a timpului era acel service unde scriitorii își reparau inimile pentru a repara, de fapt, mersul lumii, trăisem împreună vremuri de penurie financiară, fără cafeaua pacifistă a orei 8.00 dimineața, fără prudența de ambasador a vodcii orei 14.00, fără eficiența calmă a vinului orei 22.00. Niște simpli drogați într-o lume halucinantă.

Biblia: Amândouă fațete tale sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei căprioare cari pasc între crini.

Omul: Gabriella nu purta sâni, purta utopii. Erau imateriali, liberi să facă ce vor. Sărutându-i, sărutam Calea Lactee - uneori universul întreg. Erau cruzi, transfigurați de adolescență, nedumeriți. Înnebuneam. Mușcam versiunile lor lumești. Sâni ei erau începutul lumii, două Atlantide ce perforau scoarța pământului și apăreau în partea cealaltă ca două insule; pe ele creșteau jungle, băștinași, triburi, ginte, artiști, meșteșugari, capitaliști, comuniști, revoluții, iar spre sfârșitul Atlantidelor apărea ultima generație: *farișeii*.

Biblia: Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur (...) ce frumoasă ești, iubito, ce frumoasă ești!

Omul: Gabriella era imună la trupuri, nici al ei n-o cerceta. Recitaluri de orgi pe care eu le voiam superficiale dar nu erau decât nedrept de elementare. Nu era femeie? O, era. Era chiar *femeia*. Un front pe care apar miliarde de siluete, deși trăgătorul știe că nu există decât una reală. Sub cerul tracic, pe iarba daco-romană a țării, iubeam trupul ei. Din jur, din neant, spiritele noastre ne urmăreau binevoitoare: le convenea primitiva dezlănțuire.

Biblia: Dinții tăi sunt ca o turmă de oi tunse, cari ies din scaldătoare, toate cu gemeni și nici una nu este stearpă. Buzele tale sunt ca un fir de cârmâz, și gura ta este drăguță.

Omul: Gabriella spunea „nu vreau”. Plictisite, buzele ei prindeau contur de ziduri chinezești. Capabile, ocrotitoare, medaliate, biserici erau buzele ei. Eu - un străin național și disprețuitor. Floarea intelectualității apunea, începeam să urăsc, mă arestau datoriile de om și deodată îi descopeream bu-

zele. Și i le sărutam. Și i le ascundeam, precum strămoșii noștri tricolorul drapelului. Ce moșie bogată stăpâneam!

Biblia: Ochii tăi sunt de porumbiță, supt mahrama ta...

Omul: Gabriella nu mă privea. Comercianți ruinați agonizau prin parcul care nouă ne plăcea atât de mult. Iar timpul, nerăbdător, tuna și fulgera. La hora ultimă, privirile ei vegheau tot ce este mai important pentru o mamă. Da, bine. Ne despărțim. Adio. Fericire, sănătate, numai bine. Adio. Iar ochii ei aproape că plângeau.

Biblia: Părul tău este ca o turmă de capre poposită pe coama muntelui Galaad...

Omul: Gabriella mea cu părul negru nu se organiza după legi, era invulnerabilă. Amândoi iubeam cărțile, visul și cafeaua. Au apărut autorii interziși, ai văzut? Chiar așa? făcea ea mirată. Da, da, legiferam eu febril. Apoi, părul ei acoperea standurile de cărți, ce faci, fată, șopteam, te omor, zâmbea, te omor și te îngrop în păr de Gabriellă, ești nebună, spuneam, dar trecerile pline de semnificație ale autobuzelor ne aduceau acasă și acolo nu făceam decât dragoste, dragoste, dragoste.

Biblia: Vino, iubitele, haide să ieșim pe câmp, să mănem noaptea în sate...

Omul: Era dimineață. Beam ceai, împreună, în pat. Bătăi în ușă. Eu: suntem acasă? Ea: nu. Eu: dacă e cineva important? Ea: nu contează. Eu: te iubesc. Ea: lasă ceaiul, vreau să fii al meu.

Biblia: În ochii lui am fost una care a găsit pace...

Omul: Ce ai? Simt nevoia să tac. Mă enervezi. Să nu te atingi de cărțile mele. Mă lași să tac? Nu. Hainele sfâșiate. Apoi, ne-am iubit.

Biblia: Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău...

Omul: Gabriella era: abandonată, aberație, absență, banalitate, blestem, bună, cotă, ceremonie, crispă, defecțiune, dor, documentare, emigrație, euforie, estetică, factură, femeie, forță, garanție, geografie, geneză, handicap, holografie, himeră, ilustrație, impas, impozit, întrerupere, înregistrare, încadrare, joc, justiție, jale, kilometru, labirint, libertate, limită, manifest, motivație, mediu, natură, negație, nervi, orchestră, ordin, orgie, paradox, periferie, paradis, resemnare, romanță, revoltă, seism, spionaj, surpriză, șablon, șlagăr, șoc, testament, tortură, tranzacție, ultimatum, urnă, uzanță, valență, voință, victorie, zbor, zonă, zeiță.

Evident, hohotul exaltat al cuvintelor nu vrea decât să-mi demonstreze că ea este alfabetul ființei mele.

Biblia: Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu...

Omul: Bineînțeles că ne iubim. Frecvent, lacrimile ei sapă șanțuri pentru războinicii acestui mileniu. Demnitatea purității: Gabriella este aparținerea mea. Unda ce mă aduce pe ecranele impurilor și potențialilor mei cititori care n-ar trebui să aibă curajul de-a atinge trupul unei unde. Să se culce cu matroanele lor, într-o plictisitoare corvoadă: iubirea n-are nimic în comun cu împreunarea dezământată a ieșiților de pe porțile vreunei fabrici.

Biblia: Întoarce-ți ochii de la mine căci mă turbură...

Omul: Gabriella, într-o zi, fără motive precise, a călcat existențialismul în picioare. Avea figura unei lumi părăsite de ființe, în furia ei fără soluții. Rafturile scheletice îi urmăreau plâpânda revoltă. Și cărțile ucise. Numeroșii: au venit, au văzut dar n-au învins.

Biblia: Dis de dimineață ne vom duce la vii, să vedem dacă s-a deschis floarea, și dacă au înflorit rodiile. Acolo îți voi da dragostea mea...

Omul: Viețuind, am reușit să facem o excursie. Era minunată Gabriella în cămașa subțire, cu umerii rotunzi și ființa firavă, decupându-și formele din suprafața imensului soare roșu al dimineții. Am dorit-o suprem și ea a venit. Amândoi.

Biblia: Încotro a apucat iubitul tău, ca să-l căutăm și noi împreună cu tine?

Omul: Îmbufnată pentru că n-am lăsat-o să citească o selecție bună a edițiilor „Secolul XX”. Fuma, trântită pe canapeaua bunului simț. Eh, dreapta socotință a femeilor este doar îmbufnare trecătoare. Totuși, sunt cazuri când periodicitatea acesteia dă rezultate. Bărbatul devine un biet valet, anexat țipetelor, pe zi ce trece tot mai sofisticate, ale aceleia care la un moment dat fuma trântită pe canapea.

Biblia: Vă rog fierbinte (...) nu stârniți, nu treziți dragostea până nu vine ea...

Omul: Deșteptătorul. Încercând să-l opresc, am răsturnat ceașca de cafea pe el. Astăzi, pe la ora 16.00 spălam în fața blocului și a privirilor admirative ale vecinilor, covorul, care și-a primit astfel diploma în știința cauzei și efectului. M-am pomenit cu ea lângă mine: ce, crezi că te las să trăiești singur voluptatea efectuării curățeniei? „Efectuării curățeniei” era atât de inedit în context încât am izbucnit în râs, am lăsat peria și-am îmbrățișat-o sub priviri stupefiate de vecini.

Biblia: Vino repede iubitule...

Omul: Pe canapea, ca de obicei: nu ți se pare interesant? Ce? am spus eu absorbit de lectură. Anul 2000, a spus ea. Am privit-o curios, deraiezi de pe linie, am spus. Hm, a spus ea nevinovată.

Biblia: Ce are iubitul tău mai mult decât altul, o, cea mai frumoasă dintre femei?

Omul: Gabriella nu m-a negat niciodată. Nu mă credea, dar nu mă nega. Eram fericit pentru că știam că nu știa. Dar dacă?...

Biblia: Dar una singură este porumbița mea, neprihănită mea...

Omul: Goi și fericiți. „Ai transpirat și-ți șterg umerii cu buzele mele”... Inexplicabilă minune a lumii, șoapta de dragoste!

Biblia: Iubitul meu s’a pogorât la grădina lui, la stratul lui de miresme, ca să-și pască turma în grădini, și să culegă crini...

Omul: Când voia alt bărbat, Gabriella mă înșela, dar mă înșela la modul fizic. Eu n-aveam timp de altele și nici timp s-o caut în brațele animalelor, eu scriam, citeam, trăiam rupt de obscenitățile provinciei. Au apărut la orizont năvălitorii, călare pe operele lor iuți și de duzină și au devastat pădurile patriei. Atunci m-am descoperit bolnav iar Gabriella își pierduse sensul. Trist, mi-am făcut bagajul. De la un capăt la altul al secolului, numai sudoare, gâfâieli, pocnituri de bici, conștiințe zdrobite într-un teasc universal. Trebuia să vină primăvara.

Biblia: Am căutat noaptea în așternutul meu, am căutat pe iubitul inimii mele; l-am căutat dar nu l-am găsit...

Omul:...

De-am putea, ne-am subordona cu toții acestor strigăte solemne în pustie. Pentru fiecare durere a noastră, câte un strigăt, codri de strigăte și gemete, o pădure de oboseală și dezamăgire. Terminați cu toții, epuizați de lupta pe care o ducem cu aproapele nostru, adversarul. În fiecare zi, cineva intră în templu și ne biciuiește tocmai pentru ca ura noastră să se reverse asupra lui, cel cu atât de radicale obiceiuri, pentru a ne cruța aproapele, însă după ce încasăm acest prânz al adevărului, ne întoarcem la clevetirea cotidiană (unii se ocupă de dosarele noastre de spaime).

N-ai voie să părăsești angrenajul, se cunoaște povestea buturugii. Pe frumoasa noastră planetă albastră trebuie să fii disciplinat, să bocești la unison, chit că o faci în „colectiv”-ul fabricii sau la simpozioanele internaționale. Când afirm asta, pornesc de la premiza aceluși „unu” care nu poate fi exprimat decât prin prisma „zero”-ului.

Înțeleg că s-au înmulțit peste măsură șarlatanii: trăiesc de azi pe mâine dar spinarea altora suportă cheltuiala. Ne speculează mila, încrederea stupidă că ajutându-i (miluindu-i) ne ajutăm pe noi înșine, ne crește capitalul

în Rai. Ar trebui să fim duși cu toții, ăștia, miloșii, la o școală de corecție a senzațiilor morale. Să nu ne deplângem atâta soarta în fața lui Dumnezeu. Ce ridicoli trebuie că părem, niște continente, acolo, de jeluitori, care se fandosec unii în fața altora. Dacă prin absurd ar dispărea obiectul jeluirii, am fi în stare să ne auto-torturăm. Nu suferința, jeluirea suferinței noastre este mobilul milei noastre. Orice deznodământ devine cumplit de hazliu când îți dai seama că nu-i decât o repetiție a bocetului omniprezent și atât de ușor de atins.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Balta înainta triumfătoare. Apa se scurgea fără rezerve, continuu - eu dormeam. Această cenușă vulcanică a somnului. Bubuiturile din ușă, scandalul din hol „nu-i acasă, să spargem ușa”, trezirea mea ca o relicvă din spaima de-a fi surprinsă de arheologi... Camera era inundată, apa se scurgea nestânjenită ca un izvor de sorginte cerească. Am călcat cu tălpile goale spre ușă, le-am spus că nu, n-am uitat nici un robinet deschis, că apa vine de la vecinul de sus. Mutrele lor de oameni comuni, stupefiate în fața acestei evidențe. Brusca lor transformare din belicoșenia de scară de bloc în „ne scuzați”-ul rostit cu voci gătuite. Reacția bleagă de pensionari plantați în terenul celei mai fertile stupizenii. Pur și simplu nu mă interesa inundația aceea neașteptată. Am închis ușa înainte de-a mi se face milă de sărmana lor prestație existențială.

Deasupra mea locuia Mircea. De mai mult timp, nu lucra nicăieri, dar asta nu-l împiedica să trăiască. La 40 de ani, era una din multele realizări ale comunismului, un rebut cu ficatul praf de-atâta alcool. Mircea era vizitat zilnic de niște babetele sulemenite care-l țineau în viață. Era interesul lor, armăsari ca Mircea nu prea existau șanse să mai găsească în caz că – Doamne ferește! - s-ar fi dus dracului de pomană. Le programase după idei calendaristice proprii și conveniseră că are dreptul la două zile libere pe săptămână. Deși cu ficatul la pământ, licheaua fenomenală se încăpățâna să-și rezolve cumva problemele subzistenței. Într-o zi, cei de la electricitate i-au tăiat curentul, nu-l plătit de peste un an. Nu s-a supărat, i-au adus hoăștele lumânări. Garsoniera aducea mai degrabă a cavou, decât a încăpere locuită: o masă și-o canapea distrusă de-atâta huțunat cu babele. De fapt, de când i s-a tăiat curentul, Mircea s-a dat la tot felul de practici macabre - mai mult pentru a ne impresiona pe noi, cei care-l mai vizitam, decât pentru că ar fi avut, într-adevăr, nevoie de așa ceva. Am intrat la el într-o noapte: dormea epuizat lângă o slăbănoagă, în jurul patului, lumânările agonizau aproape consumate, puteau lua foc, tâmpiții: baba respira pe gură, i se vedeau

gingiile părăsite de dinți, am închis robinetul pentru care venisem de fapt și am stins lumânările: numai de oameni apocaliptici ai uneori parte.

Cu mine locuia atunci o fată frumoasă și deșteaptă pe care Dumnezeu mi-a dăruit-o dintr-un exces al tentației de-a mă educa. Era bine, cineva avea, totuși, grijă, de animalitatea mea superioară. Surprinzător, cât de aleatoriu își alege Dumnezeu protejații. Mircea venea, bătea umil la ușă, se strecura în garsoniera mea ca un câine alungat. Mă implora să-i dau ceva de băut, devenise dependent de alcool. Tremuriciul care-l chinuia înceta brusc dacă-l trimiteam să cumpere bere. Lua geanta, oala și banii și în câteva minute făcea drumul dus-întors între garsonieră și „Expres”-ul împuțit din apropiere. Curios, nu vărsa nici o picătură în geantă, deși oala aceea aducea mai mult a lighean și avea de traversat și o intersecție problematică. Beam și ascultam Rolling Stones; uneori, Mircea relua aceeași obsedantă relatare despre cine fusese el. Nu mințea, m-am interesat. Lucrase ca arhitect la un institut de proiectări, își construise vilă, era căsătorit cu o femeie excepțională. Ai copii? l-am întrebat prima dată. „Am”. Și ce zic de tine? „Păi, nu mă mai caută”, femeia aceea îl înșelase cu amantul ei din tinerețe. Mircea plecase năuc, fără să revendice nimic din ce agonisise cu atâta trudă într-o viață. Iată, după câțiva ani, integrarea în societate, i-a fost fatală: anturajul indivizilor fără repere i-a șters orice urmă de orgoliu sau demnitate. Dar el se simțea bine între băbuțele lui, în raport cu ele era superb, era un zeu, era uriaș, deși această jalnică scară de valori nu mai interesa pe nimeni altcineva. Și mințindu-se așa în fiecare zi, pentru Mircea mai trecea un an, altul, alții...

- Parcă vă cunosc de undeva.

Omul se oprise în fața mesei cu paharul în mână, un lichid roșcat.

Mi-am ridicat privirea grea de alcool și nesomn: nu-l știam. L-am invitat să ia loc, aveam să ascult încă un om, pe lângă sutele de până atunci. Nu mi se părea exagerată postura mea de ascultător și a lui de trăncănit extaziat, era chiar corectă în îmbâcseala după-amiezii localului.

- Știu de unde vă cunosc. Ați fost acum câteva zile în biroul lui X. Eu tocmai plecam, de aceea nu m-ați remarcat.

Apoi, fără nici o legătură, firesc, de parcă ar fi spart lemne și s-ar fi apucat să le transporte în magazie (după o logică a lui interioară, după treptele lui de evaluare a cuvintelor):

- Știți, eu am avut în armată o funcție foarte mare, nu-mi comanda decât generalul Militarului, cel cu revoluția, știți și dumneavoastră, nu eram obli-

gat să car mapa ori sacoșa cine știe cărui grad superior. Am fost inginer șef pe unitate, puteam să intru în orice fabrică de armament din țară. Nu mi-au plăcut șefii, de aia s-a întâmplat așa. Toți colegii mei de la acea secție specială purtau paltoane civile negre și pantaloni cu vipușcă, numai eu mi-am făcut costum negru, ca să nu port haină militară...

(Tipul devenise interesant: pentru că nu i-au plăcut șefii, de aia s-a întâmplat așa; cu ce simplitate răsturna toate principiile stratificării sociale!).

- Eu m-am tăiat la degetul mare de la mână rău de tot, abia se mai ținea, dar nu m-am dus la doctor. L-am lipit la loc, m-am pansat și a doua zi m-am dus la lucru iar după două săptămâni, eram vindecat. Tot așa, mi-a sărit în față capacul de la cazanul în care făceam rachiu, mi-a ars toată fața. Am știut ce să fac atunci, pe moment, și m-am vindecat singur. N-am avut probleme nici cu fetița care și-a tras o oală de ciorbă fierbinte pe ea. Am luat-o repede, am dat drumul la robinet și-am clătit-o bine cu apă. După aia am îmbrăcat-o cu haine uscate și a stat cu noi la masă, nu știu dacă mă înțelegeți, ciorba fierbinte n-a apucat să-și facă efectul pentru că am fost mai rapid...

În aceeași dezordine (perfect logică din punctul lui de vedere), mi-a povestit alte sute de amănunte ne semnificative. El se lupta cu natura, cu oamenii răi, cu necazurile zilnice și, firește, învingea. În viziunea lui era eroul, vindecătorul miraculos, justițiarul multvisat de omenire. Ciudată întoarcere spre sine, gândeam. Ne-am luat la revedere promițându-ne o viitoare întâlnire fără a stabili data sau măcar locul. M-aș putea trezi cu el din senin în Uruguay, de exemplu. Nu mi-am mai consumat energia căutând substraturi, îmi era destul pe ziua aceea.

În fața blocului, pensionarii m-au anunțat cu meșteșug că Mircea primise o bătaie zdravănă de la vecinul de etaj, ăla îi lăsase niște piese de mașină în păstrare iar celălalt găsisse cumpărători și băuse toți banii. Sus, o băbuță îl oblojea, căinându-l, înjurându-l cu năduf pe Șoani, nemernicul, mafiotul, autorul faptei. Numai pentru mine, printre gemete și oftaturi, Mircea a dat drumul unei sclipiri vesele a ochiului neacoperit de bandaje. M-am simțit trădat și am coborât în „cutia mea de chibrituri”, cumpărasem vin.

Peste câteva zile, Mircea a mai primit o bătaie, de data asta nevinovat. Niște adolescenți care văzuseră prea multe filme cu Bruce Lee, l-au băgat în scara blocului unde locuiau și l-au căptușit bine pe motiv că n-a dat „bună seara”. M-am dus cu el și le-am băgat mințile-n cap. Apoi, l-au bătut niște țigani în singurul cartier rău famat al orașului, tot pentru nimicuri. I-am spus să-și plătească niște slujbe, că cine știe ce păcate ale unor existențe anterioa-

re ispășește. Se cam înmulțiseră vânătăile pe trupul lui costeliv. I-am dat bani să meargă la un popă, să se spovedească măcar, în eventualitatea că își va da duhul pe undeva, neștiut de nimeni. Bineînțeles că i-a băut. Enervat, m-am dus în cartierul țiganilor, am snopit câțiva, au început să se strângă mai mulți, să iasă din blocurile părăginite, să se ștească toată floarea interlopă, mă spintecau dacă nu intervenea fata bulibașei care mă cunoștea. Nu i-au trecut bine vânătăile că l-au luat la pumni rockerii de pe Abatorului. Era clar că pentru Mircea începuse o perioadă tâmpită de tot. Oricum, nu puteam sta toată ziua de pază la ușa lui, și așa mă așteptau fel de fel de indivizi când mă întorceam acasă noaptea. Începusem să mă tem pentru pielea mea, era cazul s-o șterg din oraș. Nu mai scrisesem de mult nici un rând iar fetei aceleia îi plăceam enorm ca van Damme local.

Uite cum se-ntoarce mila creștină împotriva ta, gândeam. Cum, făcând bine, faci, de fapt, rău. Protejam un om imoral, îi dădeam de băut, mâncare - îl cocoloșeam. Făcusem dintr-un rebut social un copil răsfățat. Eram ca-n povestea lui Twain cu tânărul care salvează de la moarte soția unui bogătaş iar acesta, oferindu-i recunoștința sa, îi întinde un deget. Salvatorul, comportându-se foarte uman în fond, îi ia toată mâna. Nu se potrivea în cadru faptul că derutatul acela nu-mi salvase niciodată viața. Îmi plesnea capul de-a-tâta gândit.

Ce-l interesau însă pe Mircea întrebările mele? În căpățâna lui de ratat nu se mai produceau de mult asemenea spasme.

Brusc, să vină cineva la tine, să treacă cineva pe lângă tine și să te observe, să te întrebe ce mai faci, să-ți spună că merge la un prieten croitor, să-i facă o pereche de pantaloni că s-a cam îngrășat. Să se termine schimbul de amabilități, să vă salutați, să plece. Să se întoarcă după câțiva pași, să zică:

- Ui' ce era să uit, hai să tragi o gură de vin de-al meu, de casă.

Să nu-ți dea timp să răspunzi, să scoată o sticlă de plastic din sacoșă, să-ți umple paharul gol în care a fost suc. Să plece apoi fericit, cine știe când are nevoie de tine. Să te oblighe să te gândești la gestul lui atunci când te va căuta cu „o mică problemă”. Tu să bei vinul, gânditor, pe terasa cofetăriei, să fie sâmbătă spre amiază, să treci mai târziu pe lângă un bloc în spatele căruia cineva taie o găină. E sâmbătă, românilor le place să și-o trăiască festiv, tu să-ți dai seama că n-ai familie, nu poți tăia o găină, s-o mâncați ascultând muzică sau cu televizorul dat la maximum, să se-audă din bucătărie. Să nu ai o soție care să robotească pe lângă aragaz într-un capot, mirosind a ceapă, pălăvrăgind îmbujorată de vin sau ce altă băutură ați cumpărat. Să nu simți

mirosul supei care fierbe, aroma cărnii prăjite. În garsonieră să fii întâmpinat de mirosul acru al țigărilor strivite și al sticlelor goale. Să te gândești cu blândețe la tine, la drăceasca ta relație cu gesturile celorlalți. Să fii într-un liber schimb cu doamna insomnie. Cine ți-ar putea atunci contempla nesfârșita tristețe?

Cineva să te caute. Nu o femeie, nu o stare, nu un înger. Să te caute cineva la care nu te aștepți, Mircea, de pildă. Să te cheme la un chef cu băbuțe și împotriva înverșunării tale, să accepți. Să ieșiți amândoi din bloc, lângă gardul grădiniței din colț să vă (te) aștepte doi renumiți bătauși ai orașului, dispuși să facă orice pentru a-și apăra titlurile. Să te oprești dezorientat, să se apropie amenințatori, aroganți, să-ți vadă chitara.

- Știe să cânte, zice unul.

- Dacă nu ne place, îl nenorocim, zice celălalt.

Să conștientizezi faptul că nu există alte variante. Să le înțelegi mintea de găină, atu-ul tău nesperat. Să le cânti din suflet, să cânti pentru bietele lor percepții de matahale proaste iar ei să te lase să pleci, fascinați. Să-l auzi pe unul în urma ta: „Asta-i un Artist”. Să afli că, în lumea strivită de pietrele de moară ale erorilor, pumnul este o lege inutilă. Să-ți spui că totuși acela-i orașul tău, spațiul tău vital și acolo, un lucru mai rău decât moartea nu ți se poate întâmpla.

Mircea chiar e un escroc ordinar: a mușcat mâna stăpânului său.

I-am spus femeii:

„Fără mine nu însemni nimic, eu îți dau strălucire: dacă nu m-ai fi urmat în viață ai fi rămas o femeiușcă banală, bună de făcut copii și zacuscă. Fiind însă femeia mea, ai primit, fără să miști un deget, un statut social pe care multe inconștiente comune ca tine și l-ar dori. Fiind a lui..., comportamentul societății s-a modificat, a luat forme respectuoase și admirative. E destul să spui că ești a lui... pentru a obține, miraculos, ploconelile unor indivizi cu poziții înalte. Să ți se pupe mâna, să se comporte toți cu deferență, să-și aleagă cuvintele, neștiind că tu ești la pământ cu expresiile savante. Evident, ți se pare normal, doar în patul meu îți miști fundul, nu? Însă ce s-ar întâmpla dacă ne-am despărți? Ce-ar mai rămâne din mitul femeii lui...? Decantarea e clară: zacusca, bucătăritul, spălatul hainelor, din când în când câte-o discotecă la brațul vreunui semidoct ca tine. Cam acesta ți-ar fi viitorul”.

Toate spuse cu nervi, deoarece mă săturasem să fiu un van Damme de cartier. Și Mircea, de pe scăunel, cu farfuria de cartofi în poală, făcându-mi

morală cu aerul superior al celui ce cunoaște măsura tuturor lucrurilor: de parcă aș fi atins o sfântă, de parcă n-aș fi avut dreptate. Iar eu - uluit de îndrăzneala lui.

- Afară. Afară amândoi!

Farfuria spartă, timp, țigări, uneori câte-un ciocănit timid în ușă. Nimic. Acel nedorit dar liniștitor nimic.

Să-mi fac bagajele, să nu fiu îngerul păzitor al nenorociților orașului. Să plec unde-oî vedea cu ochii, țara împărțind. Gândurile mele, într-o mult-așteptată cadență. Să-mi văd de unicitatea mea, de călătoriile mele, de traseele orbirii mele. Deciziile acestea provin, mai mult ca sigur, de la un centru nervos al salvării, al conservării. Beau un pahar cu apă. Mai este un tren la șapte.

Avem o foarte vagă imagine despre lumea în care bocim. Dacă am privi destul de atent, am vizualiza o umanitate ce se comportă natural doar la nuntă și la înmormântare. În ambele cazuri, bocetele sunt un pretext pentru stările sufletești. Ca să ne manifestăm „normal”, trebuie să trăim neapărat în contextul extremelor, că așa am învățat. Unii ar putea observa că n-am trecut în presupusa ordine a desfășurării civismului biologic tocmai nașterea. Nu am trecut-o pentru că nu depinde de noi. Te naști fără să fii întrebat dacă vrei ori nu, cum spunea cineva, în timp ce căsătoria ori moartea sunt o exclusivitate ce ne privește. În fiecare oră, pe glob, cineva se căsătorește iar altcineva se sinucide. Nunta și înmormântarea aparțin și deciziei umane, nașterea este Dumnezeiască, de aceea bocim: nu putem controla totul.

Demult, într-un oraș, am asistat la ridicarea unui făt aruncat în gheana de gunoi: poliție, criminaliști, legiști, oameni de la morgă...urmas așa zisele cercetări. Întâmplător, am ridicat ochii și la un geam de la etajul III al unui bloc apropiat, am văzut-o cum plângea, cu părul acoperindu-i în mare parte fața. Când a remarcat insistența privirii a fugit înfricoșată, doar perdeaua și-a continuat mișcarea. Ani și ani la rând va fi obsedată de faptul că aș putea s-o denunț. N-am s-o fac, asemenea infrațiunii sunt pedepsite de justiția divină: judecătorii noștri pot găsi oricând circumstanțe atenuante. Plânsul copilului ucis o va urmări toată viața pe planeta care a înlocuit miracolul nașterii cu libertatea și hidoșenia avortului, cea mai abjectă formă a desfrâului...

Ar fi fost mai bine dacă țelurile noastre, indiferent de domeniu, s-ar fi materializat independent de nelipsitul apel la Dumnezeu. Să fi luptat singuri pentru ceea ce vor căpățânile noastre raționale, să nu fi ajuns la jelaniile a-

cestea oribile, ridicate unei autorități pe care o blamăm și o învinuim de toate nereușitele. Să fi rămas așa, fără corespondent cosmic, fără prelungirea periculoasă în divinitate. După cum am și scris, am reușit să ucidem ideea de Credință fărâmițând-o în sute de grupări a căror strădanie a fost să mascheze, în tipare diurne, supliciul. Nu pot să-mi explic de ce perseverăm în strigătul către El, de ce nu-L lăsăm să se odihnească în pace. De ce vrem să-L reînviem cu orice preț, chiar și prin oculta metodă a bocetului? De unde atâta slăbiciune la niște ucigași? Nu-i cazul să-L invităm oficial la banchetul căderii omului în matricea strâmtă a abandonării? Să-L rugăm să accepte un compromis, dacă tot am devenit așa deștepți și nu putem concepe supunerea oarbă. Și ce supunere, când servitorul trasează sarcinile stăpânului!

Trăim zilnic la coadă la pâine, făcând autostopul, străbătând un oraș în care ne-a aruncat o nesuferită legătură de tren, scriind articole în presă ori făcând jogging - insuficienta rupere de Dumnezeu. Suntem de-un fanatism fără pereche atunci când una spunem și alta facem. De multe ori ne sinucidem doar descoperind această discrepanță înfiorătoare care ne trimite pe linia moartă a valorilor de catifea. Nu mai credem în Dumnezeu pentru că așa spun popii ci pentru că golul de care dispunem nu mai poate fi umplut decât astfel.

Ne-am îndepărtat atât de mult de El încât bocetele noastre ar putea muta munții din loc și ar putea determina o cămilă să treacă prin urechile acului, numai să ne dea liniște nu.

De când e lumea pe pământ, cea mai deplânsă treabă este "viața foarte grea". E uluitor cum această jelanie rudimentară a traversat atâtea secole, strecurându-se misterioasă până în occipitalul mileniului III. Și nu-i numai asta: nimeni nu caută motivul, cauza "vieții foarte grele", cu toții ne mărginim doar să afirmăm faptul, să-l transferăm în spinarea interlocutorului nostru care, peste câteva minute, în discuția cu alt cunoscut, îl transmite la rândul său. "Viața foarte grea" a căpătat nuanțe de perpetuum mobile. La anti-pod s-ar putea afla moartea care ar fi ușoară, dar ne ferim înfricoșați de o astfel de baliză, ne prefacem că n-avem vreme să analizăm celălalt capăt al problemei. Ne instalăm în arealul unui termen comod și salvator pe care l-am inventat pentru cazuri de forță majoră: virtutea inerției.

Cele mai fecunde efecte umane sunt despărțirile: pe temeliile acestora am creat civilizația. Ele au galvanizat sumedenia de inventatori, au scris atâtea opere geniale, au condus omenirea până la marginea gropii. Dacă n-ar fi existat divorțul, despărțirea de părinți sau de țară, despărțirea de un animal sau obiect iubit, ori am fi dispărut ca specie, ori am fi reușit să spălăm păcatul original. Noi însă ne-am prelungit supliciu, fixându-ne alegerea pe groapa insalubră, subordonându-ne variantei mormântului comun: ori toți, ori nici unul.

De-o vreme, suntem conștienți că nu se mai poate persevera în putreziciune, că ne-am cantonat în cel mai pestilențial reper și dincolo de acesta este groapa. Înapoi nu ne putem întoarce, n-avem siguranța că și vecinul nostru va face la fel. Cu ultimele puteri mursecăm, orbiți de ideea că celălalt ne-o va lua înainte, din hoitul timpului (ce-a mai rămas din el). Și înainte de-a ne plânge nouă de milă, generoși, ne bocim aproapele: amânăm clipa în care îl vom lua de gât și-l vom arunca în prăpastie: să moară mai întâi capra acestuia, apoi vom vedea ce-i de făcut.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Îți va fi greu cu mine, îi spuneam. Există într-o seamă de persoane o predispoziție sălbatică de-a se comporta invers, de-a iubi ura, de exemplu. Nu m-a crezut. Doar atunci când a văzut că nu-i de ajuns scrisul, că nici sculptura sau muzica nu mă ajută destul, a cuprins-o o ușoară bănuială. A durat mult până a înțelege de ce beau și ce fel de salvare e alcoolul. Până când și-a dat seama că nu eu sunt fenomenul ei.

Ne-am despărțit civilizat, discutând lucruri ne semnificative la o cafea, ultima pe care am băut-o împreună la masa cumpărată prin mica publicitate. O dimineață în care nu mai conta pentru nici unul vocabularul elegant sau teme mari - o dimineață comună multor cupluri care se trezesc într-o blândă atmosferă de sâmbătă și nu au nimic programat pentru ziua aceea.

Ea n-a închis problema definitiv, admitând că ar fi posibilă o viitoare experiență, după rateul ce ne bântuia momentul. Nici eu n-am exclus posibilitatea și astfel ne-am ascuns reciproc stânjeneala. „Mai vrei zahăr?”, „Nu, e bună așa”, apoi ea mi-a povestit o întâmplare veselă din facultate iar eu una din armată. Se putea spune că nu ne despărțeam, că era o dimineață normală, fără conotații stridente.

La gară aproape că-mi părea rău: ne-am pupat convențional, ne-am urât succes, erau așa călduțe și liniștitoare cuvintele încă ți se făcea poftă de un climat casnic, plat, comod dar cert. N-am avut puterea să recunosc a-

ceastă evidență, am pierdut trenul, am aruncat din mână patru ași pentru o formație infinită de dame cu valeți.

Mă-ntorceam de la gară puțin buimăcit, nu credeam că aceste lucruri se pot rezolva atât de ușor. Eram cu capul în nori, nici nu mi-am dat seama că Marta îmi făcuse cunoștință cu un scriitor ungar abia venit în oraș. Plecau la un popas turistic din zonă, se duceau să se relaxeze și să creeze, în portbagajul mașinii bărbatului au înghesuit câteva schimburi, cărți și mașinile portabile de scris. Ce mă interesa pe mine povestea lor? Ce-mi tot vorbea Marta cu obraji roșii de înflăcărare lângă chioșcul acela din apropierea gării? Mă despărțisem de o femeie frumoasă, tandă, înnebunită după mine și nu puteam fi indiferent. Nu era cazul să le spun ce situație apăsătoare am creat cu acel abandon, mai ales că mi-am adus aminte de cafeaua dimineții și abia așteptam să mai beau o ceașcă.

La început, garsoniera mi se părea prea mică pentru doi - acum mi se pare goală. De parcă n-ar fi mobilier. Mă uit fix la ibric, în speranța că voi găsi o idee cu care să-mi umplu creierul. Lipsește mobilierul în mișcare, un mobilier care-mi aparținuse festiv un timp, căruia nu i-am intuit utilitatea și care a avut bunul simț de-a dispărea singur altundeva, la mica publicitate, poate. Nu-ți poți trișa la infinit creierul, oricât de bine-ai juca. La un moment dat se duc naibii toate yalele înverșunării tale, tot sistematicul tău raționament.

Și deodată mă înfurii. După ce am băut și ultimul strop de cafea, în ibric a rămas zațul. A plecat fără să spele ceștile, fără să le așeze pe masa din bucătărie cu gura-n jos, ceștile nu vor mai lăsa niște cercuri umede pe cele două file de ziar provincial. A plecat fără să o intereseze ceva din spațiul în care și-a depus de bună voie un fragment din timpul ei de viață. Nesimțita. Intenționat a lăsat ceștile așa, să-mi aducă aminte de ea, de truda ei în camera mea, în patul meu, în toaleta mea, cu mătura mea, cu buretele meu de șters praful... Ceva nu-i în regulă. Deci: înainte de-a veni ea aici, eu nu aveam nici mătură, nici burete de șters praful. N-aveam nici ziarul pe care pune ceștile spălate, nici măcar cești. Nici lenjerie pe pat, nici cartea lui Freud. Ce supliciu infernal a gândit fata asta, poate că zi de zi, ceas de ceas, numai la asta s-a gândit. Poate și când bătea covorul sau curăța cartofi, numai la asta se gândea. Și când făceam dragoste? Părea naturală. Dar dacă simula? Nu era decât o femeie comună, utilă unui bărbat, nu egala lui. Ce răzbunare ridicolă, să lase mărunțișurile trecerii ei prin toată casa, să mă terorizeze prin aceste mici chițibușuri psihice cu inexistența ei. N-o să-i meargă:

sunt un strateg de o sută de ori mai bun. Am să adun toate amănuntele și am să le arunc la gunoi. Iată o decizie înțeleaptă. Și în indignarea mea superioară deschid dulapul de haine, sertarele, caut sub canapea, în baie (până și săpunul și prosopul sunt ale ei!), în dulapul de bucătărie (portretul unui mare poet) și umplu două sacoșe cu suveniruri. Când să ies: de ce la gunoi, de ce nu amărâtului de Mircea de exemplu, sau lui Șoani, lui Relu sau altui nenorocit din blocul ăsta infect? Bine, așa să fie. Le las pe amândouă lângă ușa de la intrarea în hol, cine le găsește primul, ale ăluia să fie.

Revin în cameră și mă întind în patul fără lenjerie. Ce povară! Bate cineva la ușă dar nu mă ridic. Mi-e lene de orice se-ntâmplă afară, în oraș, în țară, pe plan mondial. Simt deodată parfumul, mă-ntind alene la geam și-l deschid. Ciocăniturile în ușă au încetat. Vreau să dau drumul la magnetofon. Mâna se oprește la jumătatea gestului. Nu-mi arde acum de Chopin, nici de alții. Mă învârt prin cameră fără rost. Eliberat de spaima că trebuie să am grijă de o femeie, am rămas pustiu. Decât nimic, era bună și spaima aceea, putea fi folosită oricând ca justificare, ca replică socială. Era în încăperea starea de animal alungat de la grădina zoologică, ruinat, cu instinctele pierdute, îngrozit de faptul că i se oferă o libertate de care nu mai este capabil. Care-și cere, cu ochi umezi, încarcerarea, teritoriul sigur al bucății de carne. Acum cine-o să mai gătească, cine o să mai spele geamurile și farfuriile? Ceștile matinale stau cumiți, așteptând să le mângâi sau să le sparg. Orice, numai să le bag în seamă. N-am mai suportat.

Au trecut câteva zile și câteva femei prin patul meu. Ceștile au rămas tot acolo, zațul s-a alterat - a început să prindă mucegai. Uneori stăteam și le priveam, fumând. Nu mă gândeam la nimic precis. Viața mergea înainte, ca deunăzi, numai că nu aveam gaz în brichetă.

Aș putea să par, în ochii oricui, grosolan, dacă n-aș fi fumat în timp ce priveam urma trecerii ei. Am luat bolul cu mărunțișuri și am găsit o cutie de chibrituri uzată, cu două-trei bețe. Între ele, un inel subțire din argint: inelul ei. Să nu faci nimic, să uiți de țigară, să privești fix obiectul ca pe ceva viu sau în letargie. Să nu știi ce să faci cu el, să n-ai cui cere un sfat. Să-l pui pe un raft al bibliotecii și să pleci la o bere, să-ți risipești confuzia. Nu să-ți limpezești - să-ți risipești. Să te întorci târziu, să mai treacă niște zile. Ceștile - prezente. Să găsești sub covor, ajunsă cine știe cum acolo, o batistă. O batistă a ei. Să renunți la curățarea covorului. Să te uiți la ea ca la ceva mișcător, o meduză, să o pui lângă inelul-vietate. Să se adune astfel,

încet-încet, o sumedenie de circumstanțe: o perie de păr uzată, un capac de spray, un bilet („Sunt la Irina. Face pizza după o rețetă de la Delia”), o agrafă, o ilustrată neexpediată, un număr de telefon scris pe cartonul unui pachet de țigări, o bucată de șiret fosforescent, catarama unei poșete.

După un timp, am privit aiurit colecția, firava reconstituire. Ce să fi făcut, mi-am dat seama, eram răvășit. Vecinul de sus asculta muzică sârbească. Am început să caut metodic, începând dintr-un colț al locuinței, fără a omite nimic. Am găsit în spatele canapelei o șosetă puțin galbenă pe talpă, a purtat-o, desigur, mai departe, trebuia să mai fi rămas niște dovezi, am devenit febril, o revistă de integrame parțial dezlegată, ambalajul unui calculator de buzunar, o sticlă de lichior ieftin (l-a băut cu Irina și Delia în noaptea când am fost pentru prima dată de serviciu la tipografie), o sfoară colorată de prins părul, un cartonaș necompletat de bingo. OK, n-a mai rămas nimic nescotocit. Era o chestiune afectivă, ceva care ținea de paternitatea unei descoperiri.

Atunci am auzit vocea. Clară, cu intonația personală pe care aproape o uitasem, care m-a înțepenit. Am încetat să respir, să nu risipesc minunea. Ea vorbea, îmi vorbea. Îmi spunea lucruri banale, strălucind în veșmântul insignifianței. Mă întrebam cum reușise Dumnezeu sincronizarea aceea perfectă – vocea ei cu ridicola mea căutare? Nu putea fi coincidență, nu se putea întâmpla atât de firesc, nu mai aveam cu cine mă târgui.

M-am ridicat și-am închis magnetofonul. Urma un pasaj bolnav, cețos, din Verdi.

Lectura obligatorie de mai sus se referă la trecerea din om în bocitorul de ocazie. Pe temelia despărțirii am clădit civilizația, cum am spus. Suntem în relație directă cu păcatele făptuite zilnic: nu suntem capabili de acțiune împreună cu Dumnezeu ci, ipocriți, descărcăm tot greul în spatele Lui. Apoi bocim, văzând că nu s-a rezolvat nimic iar unii, făcând pe radicalii, se dau mari sataniști, de parcă diavolul ar avea nevoie, acum, când Apocalipsa e o poveste de adormit copiii, de dezechilibrați.

Caracterul ordonator al stratificării își spune cuvântul: ne poziționează iar aceste încălcări ale regulii care sunt despărțirile, clatină straniul echilibru. Nu te poți pregăti pentru Dumnezeu nici crezând orbește în El, nici îndoindu-te de existența Lui, ci participând la o lucrare comună.

După ce a citit prima mea carte (*Dormi în pace, Doamne! Antidia-volul*), un bogat om de afaceri m-a căutat și m-a întrebat cum își poate salva sufletul. Nu mai fura, i-am răspuns, restul vine de la sine. Este greu până începi. Seara, înainte de-a adormi, te poți simți fericit că ai evitat tentațiile. A plecat dezamăgit. Se aștepta la o predică popească împănată cu neologisme și citate bisericești.

Nu ne convine decât demnitatea afișată, decorativă, de paradă, de moment: o demnitate ca un accesoriu vestimentar. Știu, dacă ar fi renunțat la furt, omul acela de afaceri ar fi devenit falimentar cât ai zice pește, căci toate imperiile financiare, fără excepție, au la bază furtul și/sau minciuna. Dar el era un rechin iar în lumea în care, mai devreme sau mai târziu toți ne punem pe plâns, peștele cel mare îl înghite pe cel mic.

Nu demult, eram întrebat frecvent de ce nu scot o carte (firește, eram prea inteligent pentru a mă consuma de unul singur). Dacă trebuia să-mi răspund mie, îmi spuneam că din lipsă de auditoriu avizat.

Există în viața fiecărui om cerebral, nesubordonat regulilor generale, o perioadă în care memoria se auto-epurează, se debarasează de stresantele incursiuni în esențe, abandonează teribila căutare a adevărului, frumosului, binelui. Este o perioadă inexprimabilă, imposibil de supus controlului și logicii jalonate a observației umane. Personal, cred că e inutilă complicata demonstrație a numărului astronomic de noțiuni pe care cuvintele, culorile, sunetele, materia, în perpetua lor combinare, le pot crea. Efectiv, lipsește sensul unei astfel de acțiuni: în primul rând, nu se pierde și nu se câștigă nimic. În al doilea, de ce am tulbura bocetul cotidian al omenirii cu limpeziri ce se vor dovedi mai confuze decât chiar problema pusă? În definitiv, de ce n-au marii artiști curajul de-a spune răspicat: nu mai am chef să creez nimic, m-am săturat, totul este inutil? Unica motivație a acestei lașități este faptul că nu mai pot da înapoi: societatea căreia în tinerețe, puși pe fapte mari, i-au atras atenția, cere mereu altceva. Pentru a nu cădea în dizgrația ei, creatorii se adaptează din mers cerințelor și cu toate că sunt convinși de uscăciunea ce bântuie prin arta lor, sunt dispuși să mintă în continuare cu opere pe care ei înșiși le disprețuiesc.

Ce sunt aceste adunături de „pasionați ai frumosului”, de „promotori ai binelui”, de „apărători ai adevărului”? Ce sunt toate aceste întâlniri culturale, filozofice, muzicale? Ce vor să demonstreze acești domni cu bărbi și mutre solemne, aceste doamne îmbrăcate extravagant în virtutea faptului că sunt considerate „femei de artă”, ce-i cu saloanele literare pline de pipițe

machiate violent și de papițoi ce-și poartă cu o ridicol-dezarmantă demnitate costumele și papioanele?

Și nu mai pot scrie, aristocrata atenție cu care ascultă civilizate conferențieri pe teme mari, mă face să mă înnece de râs!

P.S. Iată și expresia de tip cultural a bocetului comun. Ca să mă protejez sub o identitate falsă, am scris și eu câteva cărți. Spre stupoarea mea, „auditoriul avizat” a apărut brusc, de parcă numai cu neghiobii „avizate” s-ar fi ocupat.

LECTURĂ OBLIGATORIE: Unii spun că sunt un învins. Cum să nu fiu? Și cum să nu-mi placă? Mai are cineva curajul să devină așa, natural, un învins? Se mai plânge vreun om cu mașină că nu-i ajung banii să-și cumpere ciorapi? Ar fi împotriva curentului, ar fi culmea, nu? Iar ei mă plâng că sunt învins. Dar știți măcar cine a fost adversarul meu?

1. De exemplu eu.

Într-o primăvară - plouase - m-am oprit brusc în mijlocul marelui bulevard al orașului. Stăteam aplecat și mă uitam cum din crăpăturile asfaltului ieșeau niște furnici negre și mici, speriate de pantofii, tenișii, sandalele, bocancii, adidașii, cizmele ce acopereau la interval de secunde lumina soarelui. Trecătorii, izbindu-se în graba lor de mine - profesori, bișnițari, trădători, ziariști, muncitori la fabrici de confecții, funcționari, țărani ș.a. - mă înjurau, mă priveau uimiți, uneori se-auzea câte-un „scuzați” sau „la dracu”, unii se hlizeau, unii erau indiferenți.

Când m-am ridicat, asfințise. Din cauza sentimentelor românești, pietonii au poluat zona cu tot felul de monede. Îmi crescuse barba, eram încercănat. Ridurile. Firele de păr cărunt. M-a apucat o silă cum nu există. În-vins. Și din cauza silei, vomitând, m-am apucat să adun monede de parcă numai cu asta m-am ocupat toată viața.

2. Alții n-au avut curajul.

După ce zarurile au fost aruncate, s-au apucat să joace. Cu teamă la început, apoi din ce în ce mai febril. A trecut ceva timp, s-au înălțat niște case, s-au cumpărat niște mașini. Afacerile au început să prospere, descoperirile și invențiile să se înmulțească. Permanentă concurență menținea climatul sănătos, ideal.

Și dintr-o dată, într-o amiază de primăvară, m-a întrebat:

- Nu vrei o unghieră? Costă foarte puțin. Uite, pentru domnișoara asta frumoasă care-i cu tine. Are și pilă de unghii, și desfăcător de sticle...

De unde apăruse omul acela în climatul ideal? Ce deplasare cromozomială a umanității îl născuse în contradicție cu legile?

De asta spun că alții n-au avut curajul. N-au avut curajul să-i cumpere unghiera.

3. - Frumos! Fascinant, dom'le! Când ai scris asta?

Se-ntunecase afară, nu mai aveam timp să răspund.

4. Într-o zi, deșteptul ăla și-a aruncat cărțile-n stradă. Mirați, trecătorii s-au strâns în jurul lui. A apărut, întâmplător, viceprimarul.

- Vreau să joc zală cu tine, viceprimarule! Ai fost deținut politic, trebuie să știi ce-nseamnă jocul ăsta! Uite-aici, în mijlocul străzii!

Cu o bucată de fier, a făcut gaură în asfalt.

- Ce stai? s-a răstit.

Lumea călca pe cărți, pe țândările plăcii groase de sticlă care, odată cu volumele groase din Tolstoi și tratatele de medicină, au căzut pentru totdeauna.

- Ești nebun, a spus viceprimarul, și a dat să plece.

- Huo! Noi te-am pus, noi te dăm jos!, a strigat vânzătorul de cărți.

Ca la comandă, amintindu-și că n-au locuințe, drumurile sunt proaste, prețurile cresc, birocrăția înflorește etc., oamenii și-au început concertul. După ce s-au răcorit, și-au dat seama că nu știau pentru ce au huiduit. Rușinați, s-au răspândit, fiecare cu interesele lui.

O vreme, gaura din asfalt a rămas. Au venit muncitorii de la telefoane, au făcut un canal adânc, au distrus și gaura, au montat cabluri pentru aparate cu afișaj electronic, au astupat canalele, au betonat.

5. Cam de două ori pe an, cărțile din bibliotecă mă scot din minți. Mă uit la ele cu ciudă, stau băgate una-n alta de parcă s-ar împerechea. Lângă Mircea Eliade, o carte groasă de economie mondială. Care pe care fecundază? Sau astea, cărțile, se-nmulțesc prin diviziune? Vai de capul vostru de cărți, strig tare, și mă apuc să le vând ori să le dau la schimb.

- Cum, îl dai pe Steinhardt pentru Agârbiceanu? mă întreabă uluiții acestor ani convulsivi.

Nu răspund la asemenea întrebări idioate. Continui să distrug biblioteca și să creez alta, cu alte cărți, cu alte culori, cu alte dimensiuni. După vreo lună de zile, îmi admir opera: ce cuminți și noi și lucioase și colorate s-au adunat, s-au împotmolit! Apoi mă apucă bănuiala. Mă trezesc noaptea și vin pe furiș, fără să aprind lumina, în fața lor. Ascult atent, doar-doar voi prinde un sunet.

Ele numai după două, trei luni încep să se hârjonească. Încep să-și facă avansuri, să se invite una în paginile celeilalte. Iar mă apucă furia. Fiind un om calm și normal, tolerez o vreme această desfrânare progresivă dar

cum și răbdarea mea are limite, cam de două ori pe an le vând sau le dau gratis. Niciodată două care-au stat una lângă alta.

Să vezi atunci plânsete, țipete, rugăminți! Tânguire.

6. Era vreo trei noaptea când, obosit, m-am dus la culcare. În pătuț, copila de o lună și jumătate visa, fără să știe câte cafele și țigări, câte conștiințe și opere a călcat tatăl său în noaptea aceea pentru a mai urca o treaptă.

Atunci a cântat cocoșul. Mânios, am deschis geamul și-am scrâșnit:

- Taci! Îmi trezești fata!

S-a uitat la mine ca o ființă inferioară ce era, a bătut din aripi și s-a înghesuit între celelalte orătănii. Am intrat sub plapumă, fiica mea putea visa liniștită. Am întins un braț peste trupul cald al femeii de lângă mine și i-am prins un sân în palmă, îi plăcea să doarmă așa. Brusc, încă un țipăt:

- Cucuriguuuuuuu!

Scurt, îndesat, ca o revanșă.

Am făcut de câteva ori drumul până la fereastră. „Cocoș nenorocit, dimineată te omor”, gândeam. Până la urmă l-am lăsat în pace, era incurabil. Unele lucruri nu pot fi oprite din desfășurare.

7. Mereu mi-a fost frică să nu consum prea multă hârtie. Scriam mărunț, mărunț, numai eu înțelegeam ce scriu. Când eram în liceu și venea sfârșitul anului, rupeam filele albe din toate caietele. Un maniac al imaculatului. Chiar și în cei doi ani de facultate am procedat așa. Când dădeam examene scrise, pe colile albe apăreau niște semne de numai cu lupa le puteai descifra. Mă picau, bineînțeles. Străluceam, însă, la examenele orale. Cum e posibil, domnule, să nu faci nimic la scris și să ne obligi să-ți dăm nota maximă la oral? mă întrebau profesor-doctorii docenți. N-aveam chef să le explic. În primul an, timorat de noua postură, am cerut lucrarea scrisă și am citit-o cursiv în fața marilor mentori. S-au holbat la mine dar n-au înțeles. Din fericire, erau niște bieți profesori retrograzi și sâcâitori. După doi ani, facultatea nu mai avea nici un sens.

Într-o zi, în centrul orașului mi-a atras atenția un bătrân zdrențaros, trăgea un cărucior încărcat cu maculatură, cartoane, ambalaje. Intrigat, l-am întrebat ce face cu ele.

- Le vând.

Dintr-o dată, luminat, am turuit:

- Auzi, am acasă o grămadă de cărți, ziare, reviste, hârtii. Batem palma?

- Sunt făcute pachet și legate? m-a întrebat, ca un cunoscător al acestor afaceri.

M-am grăbit să răspund că da, că vom împărți câștigul pe din două și să-i dau adresa. A venit, le-a încărcat și mi-a adus o sumă ridicolă.

- Am și chitanță, să știți, mi-a spus, deși eu n-am pus la îndoială buna lui credință.

Oricum, să afli că tot ce-ai scris în patru ani valorează mai puțin decât o pâine, e ceva.

M-a căutat a doua zi, la redacția ziarului unde lucram:

- Nu mai aveți ceva hârtie, domnule?

8. Stăteam în așteptare, adulmecam. Stăteam pe un scaun în atelierul improvizat pe un petic de grădină, găinile se plimbau nestingherite, de ici-colo. Nedumerite, cumva. Simțeam un fel de destindere a aerului, a spațiului. Din când în când tușeam, schimbam țigările. Și adulmecam. Trăiam o chestie interesantă, stăteam pe scaunul acela și adulmecam. Cu ochii întredeschiși, urmăream cum trec găinile pe lângă mine. În aer mai persista praful alb al blocului din BCA în care sculptasem ceva important, piesa de bază a primei mele expoziții.

Ce frumos stăteau lucrările pe rafturi, una lângă alta, aliniată după semnificații, impact asupra privitorului, perioade ale creației etc.

M-a sărutat și a plecat. Iar eu m-am arcuit violent, am pus mâna pe levier și am distrus tot ce s-a născut cu atâta muncă. Și rafturile. A venit ea, cea cu sărutul. Năucită, a privit cioburile materiei. Peste tot, câte-un trup scăpat ca prin minune, fără un braț, cap sau picior, pigmenta dezastrul. Nu-antele unei noi filozofii emigrau spre întâlnirea cu noi.

M-am ridicat și am plecat la un bar. Am băut mult. Cui puteam mărturisi că era, de fapt, EXPOZIȚIA? Prima, unica, inegalabila, nemaivăzuta expoziție? N-am fost crezut când am încercat să-mi explic gestul. Ce viziuni anormale aveam? Cum să se împerecheze sculpturile? Adică asta ar însemna să se nască din ele altele? Nu există așa ceva!

Iar eu spumegam de atâta neînțelegere. Îmi venea să plec pe un munte. Să stau acolo vreo doi ani și să mă întorc lecuit. Să-mi fac firmă. Să adun bani. Să-mi iau covoare persane și video. Robot de bucătărie. Să dau recepții, să fiu invitat la televiziune, să fiu căutat de ziarști, să-i învăț pe alții cum se face banul.

Atunci m-am ridicat. Asfințise.

Din cauza silei, vomitând, m-am apucat să adun monedele acelea stupide, de parcă numai cu asta m-aș fi ocupat toată viața.

9. Nu-mi aduc aminte de ce am complicat lucrurile. Am soție, copii, îndatoriri, prieteni. De ce am intervenit în destin, schimbându-mi-l?

- Ești învins, a spus, după ce am discutat destule.

- Hm, am zis eu, s-o crezi dumneata.

Am fost mai puternic decât previziunea dar n-am spus la nimeni.

10. Fiind animal superior, dormeam. Având conștiință, visam. M-am trezit brusc, mă trezesc la orice zgomot în care simt pericol. Era aplecată peste mine:

- Te-am câștigat, a zâmbit.

M-a luat de mână, ajutându-mă. Parcă era un scenariu prost, nedemn de imensa mea cunoaștere.

- Hai să-ți arăt, dacă tot vrei să știi, a spus ea frumoasă, perfectă, zâmbitoare.

Mă ținea de mână, eram pe o alee cum nu mai văzusem. M-am smuls, am scos spada, am despicat-o în două. Jumătate de cap, o mână, piciorul, au căzut peste mine. M-am scuturat cu scârbă.

- Nimeni nu poate ști, am spus în tăcerea aceea universală.

M-am ridicat brusc din somn, m-am lovit de masă. Mi-am amintit cine sunt, ce vis am avut. Și pentru prima dată, groaza că am ucis a început să-mi fure timpul, să mi-l facă al ei. Trăiesc într-o permanentă groază. Am ucis. Nu există justiție pentru vise, remușcărilor însă, n-am ce le face.

11. Să te fure dimensiunile nașterii și morții. Să vezi mizeria nichilică a exemplelor. Să fii trist, prea trist pentru lumea începutului de mileniu. Imbecilizat, să aduni monede pe care oamenii, în cuvioasa lor neștiință, le aruncă în jurul unui mușuroi de furnici.

Ajunsă pe ultima treaptă a evoluției, omenirea nu mai are energie pentru a-și revoluționa conduita, pentru a-i reuși o variantă de tip iluminist sau renescentist. Nici măcar pentru cristalizarea unui compromis între știința sa care i-a consumat, cu fiecare etapă a dezvoltării, puterea - și religie, care a pus umărul tocmai în momentele cheie ale situațiilor dificile.

Iată sfârșitul drumului: bocitorii și-au finalizat opera și fericiți că au realizat totuși ceva, au elaborat ultimul sistem filozofic: supraviețuirea prin jelanie, filozofia neputinței de a-și consolida viitorul cu noi puncte de sprijin. Ca o ultimă remarcă, nu pot decât să ridic din umeri. Trebuia să se termine odată tot cercul ăsta.

Partea a II-a AȘTEPTĂTORUL

Motto: „Cine poate porunci, cine prin natura lui e stăpân... acela nu se uită la contracte! Cu asemenea ființe nu se contractează; ele vin ca hazardul, fără motiv, fără rațiune, fără șovăire, fără pretext și, întocmai ca trăsnetul, prea îngrozitor, prea repede, prea cu totul altfel pentru a fi măcar timp să le urască cineva”.

Nietzsche

DIALOG PREGĂTITOR

OMUL: Nu suntem o lume bolnavă, suntem o biată specie care a vrut să fie mai importantă decât Creatorul ei. Ne-am îndepărtat de Dumnezeu și iată unde-am ajuns: hărțuiți din toate părțile de aproapele nostru, pe care ar fi trebuit să-l iubim ca pe noi înșine. Sute de înțelepți au încercat să ne abată de la inexplicabila noastră rătăcire iar noi ce-am făcut? i-am izolat, i-am lăsat să moară fără a-i fi ascultat măcar cu o brumă de seriozitate, dacă nu cu luciditate.

AȘTEPTĂTORUL: Fauna terestră s-a îmbogățit în timp cu homosexuali, lesbiene, onaniști, exhibiționiști și alte exemplare descreierate. Până unde poate urca destrăbălarea? S-au elaborat tot felul de documente referitoare la relația sexuală, cunoașteți tehnici orientale de obținere a satisfacției fizice. Specialiștii în domeniu au uitat însă că oamenii sunt inventivi, gata oricând să se abandoneze unei idei trăsnite. Suprema lor datorie este satisfacerea simțurilor, nu mai contează cu ce preț.

Cine a spus că există corelații între spiritual, astral, fizic, eteric? Simple speculații.

OMUL: Nu-ți dai seama cât îți iubești mama, soția sau copilul decât atunci când un sistem politic ți-i interzic. Pentru ce să-i pierzi? Câți dintre cei pentru care te-ai sacrificat ar putea măcar imaginar înțelege gestul tău? Germania untului și România salamului...

AȘTEPTĂTORUL: Și-au garnisit pereții cu rafturi pline de nume mari, s-au specializat în tot ce-a putut imagina biata lor cunoaștere! Teoria elitelor? Un joc grotesc al fanteziei și orgoliului. E foarte ușor să devii un nume, greu e să scapi de sub influența lui. Când rezonanța în straturile sociale atinge o anumită frecvență ești supus interpelărilor, ți se cer detalii și opinii în o mie de situații, trebuie să primești ziaristi și oameni politici, să accepți Premiul Nobel și traducerea în alte limbi... Te învârti ca un zar într-un cerc de idei care de care mai aberante. Pentru o frază idioată rostită în prezența cui nu trebuie, numele tău este târât în fața tribunalului. De pățimit, pătimești cu ce ai și tu material: trupul.

Nu mai vreau să aud de scopuri nobile, dizidențe, lupte pentru cauze drepte! Teoretic, orice acțiune este dreaptă, de la jefuirea unei bănci la slujbele popilor: depinde numai de poziția din care privești lucrurile.

Eu nu caut binele, eu trăiesc în virtutea inerției, ar trebui să strige marii voștri înțelepți. N-am de gând să mor cu demnitate, să-mi bat joc și de acest ultim atribut divin, să spună. La naiba cu toți filozofii, poeții, inventatorii, campionii, funcționarii - toată șleahta asta de traiectorii care intersectează zilnic destinul meu!, să spună.

Crezi că vor avea curajul să facă asta?

RĂSPUNS PERSONAL: Nu. Dovadă că tu nu ești un accident ci un rezultat al tot mai îndepărtatei verticalități umane. Să-ți povestesc ceva: mai demult, am rămas blocat, o noapte, într-o gară, n-aveam legătură decât dimineața. Mă temeam să adorm, puteam fi jefuit. Am băut câteva cafele la un non stop apropiat și am hotărât să rămân afară, pe o bancă în fața gării. În fața mea era o garnitură de trenuri. În vagoane, derbedeii orașului și șmecherii gării făceau sex cu târfele lor, unele venite de la sute de kilometri depărtare. Presupun că în permanență era așa, sub privirile obledoare ale polițiștilor și a șefului de stație. A început ploaia, peronul s-a umplut de broaște. Dintr-un vagon au coborât un individ negricios și o fătucă îmbrăcată sumar, s-au îndreptat spre non stop. Îmi era dor de femeia mea și mă întrebam de ce numai în absența ei se petrec în mine metabolisme atât de ciudate cum ar fi dorul. În noaptea aceea, discernământul meu fabulos a capotat jalnic. Imaginează-ți, eu singur pe o bancă, mai mulți indivizi călărindu-se prin vagoane, o muzică agresivă, eu într-o gară, deși trebuia să fiu într-o cu totul altă parte, o bufniță a început să țipe odată cu doi-trei cocoși... La un moment dat, din vagoane au început să coboare tot mai multe cupluri. Obosiți cu toții, unii clătînându-se. Se uitau la mine curioși, polițiștii le-au spus probabil ce căutam în perimetrul nopții lor. Câțiva câini au început să

se agite, deranjați de zgomotul ușilor trântite. O vreme a fost liniște, vacarmul planetar își pregătea intervenția superioară: câinii, broaștele, buha, cocoșii, zgomotul aripilor unui fluture cap-de-mort care se învârtea în jurul meu și peste toate - muzica rapp de la non stop.

M-am ridicat și am făcut câțiva pași. Din partea opusă peronului veneau doi bătrâni, un el și o ea, vorbind tare, cum le place bătrânilor, dimineața devreme. Și deodată mi-am dat seama că toate clădirile gărilor pe care le-am văzut în trecerea mea prin această regiune erau identice. Parcă ar fi fost create de același arhitect. Iată, mi-am spus, oamenii trăiesc într-o unitate fixă dar nu-i interesează, fac sex prin vagoane, se duc la bar sau la serviciu, până și plecările care i-ar putea scoate din sistem le sunt identice. Controlate. Cum să reacționezi vreodată altfel decât ești programat? Și mai ales, cine este programatorul care a lucrat atât de fin încât oamenilor li se pare că totul decurge firesc? A trecut multă vreme până am aflat răspunsul.

AȘTEPTĂTORUL: Și care-i?

RĂSPUNS PERSONAL: Omul. Omul care și-a făurit singur acest culcuș psihic pufos și călduț ce-l scutește de complicații și-i permite să funcționeze la întâmplare. Așa că nu te aștepta de la nici o categorie socială la gesturi inverse. Cu toții sunt prinși în teascu celui mai înspăimântător perpetuum mobile: ei sunt piesele acestei mașinării infernale.

AȘTEPTĂTORUL: Interesant, îmi conștientizez apariția abia acum, când nu se mai poate schimba nimic. În lipsa altor distracții, vă inventați mereu științe noi și apoi le oferiți maselor, să aibă ocupație. Am auzit că a apărut încă una: ecosofia. Tipul care-a emanat-o mi s-a părut, în timp ce-i făcea apologia, un bătrân scrântit și obositor. În atmosfera psihozei mondiale, oamenii sunt predispuși obscurității. Aceste fecundații nepotrivite sau interferențe demente dau impresia unor spasme de neputință.

OMUL: În toate domeniile-i așa. Iată unul pe care-l știu mai bine: când s-a mai pomenit o amestecare atât de confuză a artelor, care ar trebui să tragă după ele moralitatea socială? Acesta ar fi de fapt „gradul zero al culturii”, cum a scris mai demult despre mine un gazetar dezlănțuit, faptul că se poate opta, se cere chiar, imperativ, opțiunea pentru axa plus infinitului sau cealaltă.

AȘTEPTĂTORUL: Forfotiți unii în jurul altora, ați omogenizat totul, nu mai aveți vârfuri. Ce-i de făcut?

OMUL: Prezența ta este semnul că mai e posibilă întoarcerea. Ai în față cât vezi cu ochii omenirea care, cum dă de greu, începe să bocească, aș-

teptând ajutor și uneori chiar lipsindu-se de el, atât de mult îi place să sufere. Tu mai poți salva ce poate fi iertat.

Zarea I

MOTIVAȚIE: *Am încercat pe toate căile cinstite să fiu om. Mi-am dorit lucruri imperios necesare unei ființe gânditoare și n-am reușit să le obțin. N-ai luptat îndeajuns, mi s-ar putea reproșa. Adică n-am fost îndeajuns de hoț, mincinos, criminal sau traficant de conștiințe. N-am vrut să-mi mulez existența pe aceste coordonate murdare iar societatea m-a eliminat pe considerentul că stau în calea viitorului ei bezmetic.*

Din această cauză, din rețelele batjocoritoare ale semenilor care-și țin în bănci sau în sertare cu funduri duble reușita adaptării, din epitetele stupefiante cu care m-au gratulat, din densitatea depresivilor lumii m-am născut eu, AȘTEPTĂTORUL.

Aș fi o pierdere pentru Dumnezeu, dacă aș apărea în timpurile acestea ca scriitor. Eu sunt profet și nimic mai mult; de aceea folosesc puterea de Așteptător al Apocalipsei: pentru a pedepsi. În fond, asta reprezintă și rânduile de față, o sancțiune. Aștept curios reacția mulțimii care-mi va cere răstignirea: va avea curajul s-o facă? Iar dacă da (pentru că în grilele logicii umane o experiență în domeniul uciderii este un punct câștigat), replica va fi pe măsură: ce-ați zice de câteva miliarde de cruci pe care să fie răstignită omenirea și printre ele să mă plimb eu, călăul, Așteptătorul? Să pot privi în liniște și pace drăgălașa dumneavoastră atârnare?

Cartea de față va fi în curând căutată de toată suflarea planetei. Se vor trage tiraje imense în toate limbile pământului. Spaima că profeția mea ar putea fi adevărată va ucide toate speranțele. Voi primi scrisori din toate colțurile lumii, pentru a detalia condițiile iertării. Voi fi obligat să angajez tot mai mulți oameni pentru traducere, tipărire, expediere, difuzare. Voi sfârși treaba atunci când toate miliardele acestea inconștiente vor fi angajatele mele. Cred că voi fi foarte bătrân și înainte de-a muri, voi fi nevoit să anunț Marea Judecată. Va fi suficient pentru ca omenirea să facă stânga-mprejur. Apoi, vor urma cei o mie de ani de pace.

Majoritatea scrierilor apar din orgoliu. Nu se mai tipăresc volume născute din idee ci monstruoziități ale mândriei, ale ordinării îngenunchieri în masă. Pentru a exmatricula această înverșunată eroare, pentru a milogi o presupusă luciditate a omenirii, de aceea exist eu, Așteptătorul.

Eu nu m-am târguit cu Dumnezeu în ce privește lumea, eu am acceptat verdictul: rași de pe fața pământului. Ce milă să ai față de o civilizație care a reușit să evalueze un Creator inestimabil? Cum să faci pe avocatul apărării când banii (ochiul dracului) au făcut din reperatele normale niște cățeluși buni de dat din coadă la primul foșnet al dolarului?

Să te rogi pentru iertarea lumii înseamnă să fii smintit. Care creator acceptă să fie înjurat și hulit la nesfârșit? De la Hristos încoace, știința de bază a omenirii a fost demonstrarea inutilității sau inexistenței lui Dumnezeu. E cazul să vină să judece, pentru că de la uciderea Fiului Său n-ați făcut altceva decât să-I călcați legile.

Nimic nu mă poate opri să aștept sfârșitul lumii. Sunt Așteptătorul de Apocalipsă, produsul suprem pe care omenirea l-a gestat timp de 2000 de ani și acum, cu un ultim efort, l-a expulzat din uterul ei mizerabil: pentru a-i asista dispariția. Nimic nu mai poate fi salvat sau răscumpărat: pe planeta asta de conspirații cârcotașe nu mai aveți ce face.

M-am născut pentru a profeți ultima suflare a speței. Nu simt nici re-mușcări, nici milă. Am viziunea globului terestru ars de cauterul divin. S-au depășit toate limitele, nici o valoare nu mai poate fi convertită în indulgență papală. Dumnezeu nu poate fi înșelat la nesfârșit iar eu îmi fac datoria de-a înspăimânta pentru ultima dată omenirea. Și o fac dintr-o exagerată bunăvo-ință, pentru că nu-mi arde de glume.

Liberalizarea avortului - cea mai mare crimă. Așa cum s-a putut citi în „Bocitorii”, omul lucrează împotriva propriei continuități. Cine poate garan-ta că fătul extirpat atât de dezgustător n-ar putea, printr-o colosală desco-perire, salva ce mai poate fi iertat?

Devenind ucigașul creației altuia, trebuie să-ți asumi condamnarea pen-tru genocid. Omorând creația lui Dumnezeu, nu poți fi decât diavolul în pie-le de om. De aceea am spus că această piesă rebutată a facerii lumii – dia-volul - a găsit un incubator nesperat în fotoliile parlamentarilor mondiali.

Visez o zi în care toți doctorii din zilele noastre vor refuza să ucidă pe cineva care nu s-a născut. Până atunci, mie, Așteptătorului, mi-e silă.

Cu siguranță, la Judecata de Apoi veți fi apărați de Isus. Cu blândețea Lui atemporală, va pleda în favoarea escrocilor, bișnițarilor, ucigașilor, a celor care-au mințit, au furat, au curvit, și-au înșelat nevestele ori soții. Numai că hotărârea o va lua Președintele Tribunalului.

Din partea mea, nici o nădejde: eu vreau să văd cum vă topiți, urlând cu ochii cât cepele, vreau să asist la marea dumneavoastră descărnare.

Cuvintele s-au golit de substanță. Pictura a devenit o farsă, teatrul – o scâlâmbăiere grosolană. Muzica este o troacă de minți bolnave, sculptura – o bătaie de joc. Poezia s-a transformat într-o casă de toleranță în care poeți și poete, despuiți și perverși, își fac mendrele, cinematografia – în pistoale, bani, droguri.

Diavolul aproape că s-a instalat definitiv în viitorul omenirii. Doar eu, Așteptătorul, îl mai plesnesc uneori peste râtul bălos. El tace și rabdă.

Numai El mai poate face ordine în omenirea pregătită pentru implozie. M-am născut pentru a-I apăra statutul, înainte de A doua venire.

Nu-i ușor să trăiești între acești iremediabil anihilați, devin plictisitori pentru că nu te cred. Un Așteptător nu poate la infinit avertiza și ei la nesfârșit a-și boci neputințele. Într-un astfel de furnicar dezolant, unde mic-burghezismul seamănă frecvent cu o sirenă a poliției ori spitalului de urgență nu există refugiu. De fiecare dată, oamenii verticali dispar. Poate pentru că nu și-au îndeplinit misiunea, poate pentru că Dumnezeu a greșit alegându-i, liberul lor arbitru epuizându-se în căutări prea modeste.

Ca un rezultat firesc al acestor decantări, plăcile tectonice ale societății au format, prin încrețire, vârful de lance care lipsea: Așteptătorul.

(Și aici, ca un miracol,

INTERVINE FEMEIA:

1. Îmi aduc aminte de noaptea în care trupul meu i s-a oferit, deschizându-se ca ușa demisolului unde locuia. Sunt femeia lui, titlul lui de glorie. Nu-mi este deloc superior, cum se spune, pentru că întrecerea nu s-a terminat încă. Matriarhatul începe cu mine, cea care într-o noapte ciudată mi-am desfăcut nasturii bluzei în fața lui.

2. Uneori îl dor toate oasele, a suferit mult. Se pretinde un neînțeles și cred că așa este. Îl văd în fiecare zi, nereușind să se articuleze corespunzător pe structurile omenirii. Nici eu nu mă pot apropia de el natural, ca o femeie

iubitoare și tolerantă, pentru că nu-mi dau seama cum i-aș putea fi aproape. Doar coapsele mele mai reușesc să pună la punct coabitarea.

3. Știi de ce a rămas cu mine: carnea mea este mai dulce decât a oricărei alte femei și sunt proprietatea lui cu acte-n regulă; eu îl alung pe diavol din preajmă și-i apăr de asasinat îngerul păzitor. Îi sunt vocația și scutul protector în fața desfrâului adamic: fără mine se poate stinge.

4. Nu l-am înșelat niciodată, mă supun doar lui și uneori plâng de-atâta fericire. Căutând Făt Frumosul, unele femei se sinucid sau devin târfe – eu l-am primit fără să mișc un deget. Numai pulpele mele, în prima noapte, s-au unduit providențial, declanșând o reordonare a traiectoriilor galactice. Pentru că, pentru mine, asta a fost prima noapte, o reorganizare universală a dublului omenesc.

5. Aș fi vrut să-l văd măcar o dată învins, căutând alinare la pieptul meu, cuvinte de compătimire, melodia liniștită a trupului de care dispun, însă el e puternic și numai se-ntunecă, atunci când are greutate. Le învinge prin metode înspăimântătoare: este singurul bărbat coerent într-o lume pe cale de dispariție.

6. Nu este violent dar uneori e obligatoriu să răspunzi societății cu pumnul. „O vei da în bară” i-am spus deseori. Nu-l interesează. Pretinde că are o înțelegere cu Dumnezeu, că îngerul lui păzitor a murit de SIDA și i s-a dat altul. Nu-i dau importanță: n-am văzut niciodată îngeri. Observați, folosesc frecvent două puncte: de la el am învățat. Când l-am întrebat de ce nu pune un singur punct mi-a dat un răspuns exasperant: pentru că doi este mai mare decât unu.

7. Nu joacă jocuri de noroc. Nu merge la curve. Bea rezonabil. Nu m-a lovit niciodată. Își iubește copiii. Mă protejează. Îmi dă salariul integral. Nu întârzie cu prietenii cine știe pe unde și nu-i place fotbalul. Când n-am timp, curăță el cartofii și duce olița copiilor la baie. Nu face scandaluri. Nu m-a făcut de râs în societate. Dar fumează. Pe baza acestui argument colosal se poate ridica edificiul unei despărțiri. Mă voi gândi dacă merită sau nu.

8. Am făcut dragoste în baie și l-am mușcat sălbatic de umăr. Abia când am oprit dușul am conștientizat că avea sângele dulce. L-am întrebat: a doua zi a adus în casă o clepsidră. De-atunci visez să o umplu cu sângele lui, cea mai perfectă unitate de timp.

9. Sunt obsesia și ieșirea lui din criză. Cu picioarele, sânii, gura și sexul meu, cu scheletul și nutrimentul meu sangvin. Cred că de-a lungul timpului petrecut împreună, cel mai mult l-a impresionat trupul. L-a văzut

transfigurat de adolescență și maturizându-se, devenind frumos, invincibil, de neoprit. Sâniul trupului meu sfidează legea trasului cu arcul. Ce rost mai are străpungerea cerului cu săgeți dacă sfârcurile mele pot atinge norii? Pot face țândări bolta sau pot, cum spune el, străpunge scoarța pământului până în cealaltă parte: să apară din ocean ca două Atlantide pe care să înflorească civilizația ca o recoltă oarecare. Eu: punctul lui cardinal, bătaia lui de inimă.

10. Am scăpat controlului societății și-am rămas a lui. În urma mea, oamenii și-au inventat o definiție pentru fumurile lor: masochismul. Numai după ce-a înregistrat lucid abandonul, societatea a dedus că a greșit. O greșeală care, iată, costă, din moment ce unii au tipărit ce-am spus iar alții citească. Împreună vom infecta planeta cu libertatea noastră de-a respecta cele Zece Porunci.

11. Cetăți ca Troia sunt ușor de găsit, greu este să fie descoperite femeii care să le dărâme. Nu prea mai există exemplare capabile de astfel de gesturi marțiale, eu am supraviețuit cu greu în epoca desfrâului generalizat. Cred numai în el iar el scrie: „Soția mea a venit azi să mă vadă. Mi-a adus cafea și-am băut-o împreună lângă statuia din centrul pieței. M-am cutremurat de câți oameni, fiecare cu interesul lui, au putut trece în cele zece minute cât am stat acolo.” Cum să ignori un astfel de bărbat?

12. Și culmea, amândoi ne-am născut în România, o țară care a fost salvată de la dispariție de două instituții fundamentale: crâșma și Biserica.)

P.S. E cumplit cum pot unele evenimente, unele impulsuri neașteptate (și cu atât mai tentante!), să-ți modifice contradicțiile cu lumea. Dar indiferent ce s-ar spune, Așteptătorul nu este o ficțiune ci, așa cum se va vedea, o eliberare.

Zarea a II-a

Motto: „Nu, nimeni nu va fi uitat care a fost un om mare în lume. Dar fiecare a fost mare în felul lui, și fiecare proporțional cu măreția a ceea ce el a iubit.”

Sören Kierkegaard

Mi se par îndepărtate marile întâmplări ale vieții – sunt unul din cei ce și-au lichidat conturile sociale. Uneori îmi amintesc de revolta oarbă îm-

potriva dogmelor, eșuată lamentabil într-o mină de cărbune și-mi pare că nu eu am fost minerul ce scria romane la lumina lămpii electrice nr. 456; de zilele în care masele și-au răsturnat conducătorii iar eu n-am avut nevoie, în teritoriul nordic, de interesantele urmări; de timpul petrecut prin redacții, pe la întruniri literare, pe scene, încercând să realizez ceva cu uriașa putere de muncă de care dispuneam.

Acum nu știu, mi se par atât de îndepărtate lucrurile acestea încât am impresia că nu eu am trăit, că am asistat la un spectacol în care Ștefan Doru Dăncuș a evoluat ca o cizmă. Totuși, contractul cu societatea încheiat între părinții mei și restul lumii trebuie onorat și nu contează cât de cinstit îi respect clauzele, din moment ce a fost parafat în absența mea.

Dintr-o dată îmi vine să râd de oamenii curajoși ce fac revoluții, de oamenii întreprinzători ce fac bani, de scriitorii zăpăciți ai noului secol, de femeile pe care frumusețea le propulsează în lojele grețoase ale nepăsării și de cele inteligente...pentru că, în fond, contractul ce-mi dădea dreptul la existență nu mai există, s-a deteriorat de-a lungul vremii ori l-a înnegrit cărbunele minei, ori l-or fi ascuns cei de la securitatea națională, cine știe, poate l-am pierdut eu și ar trebui să solicit o copie după el, deși nu văd ce funcționar ar avea chef să adune zdrențele unei vieți risipite prin toată țara. Într-un veac de oameni legali, unul ilegal se pierde așa că pot să-mi fiu singur stăpân cu toate că mă plectisește enorm această funcție și-mi vine să râd...

Motto: „Există totuși o vreme, când într-un fel sau altul, încet ne despuiem de rușine și începem să vorbim deschis despre toate lucrurile pe care nu le înțelegem.”

Czeslaw Milosz

Niciodată trăirile singulare nu vor putea fi transpuse în întreaga lor imensitate. Aș putea spune despre cutare că este un mare artist, un jongleur al sentimentelor, un fin psiholog – aș putea spune orice numai esențialul nu, pentru că sunt influențat de ceea ce a creat, nu de trăirea ce a generat creația.

Toată această agitație numită, pompos, „critică de artă” nu este, în acest caz, o tragere de coadă a mâței, un schematism de care oamenii ar fi mai bine să se lipsească? Nu este critica „de artă” o știință fără baze reale? N-ar fi mai bine să-l întrebăm chiar pe artist ce e cu trăirile lui intense? Să-l trimitem la spital în țară sau în străinătate, să-i recomandăm evangheliști

sau evangheliste din toate cultele în speranța că va fi adus pe calea cea dreaptă, să-l recuperăm și să-l reintegrăm în societate?

Rușine!, nici de atâta nu suntem în stare! Fiecare trăiește la întâmplare, cum îi pică bine. Nimeni nu-i tras la răspundere pentru că-i patron de fabrică, măcelar, yoghin, procuror sau aviator. Nu există aceste delictedeoarece întâi apare legea și apoi abaterea de la ea. În cazul nostru, întâi se pronunță critica și abia apoi apare, ca o cenușăreasă, arta.

Nu recunosc nici o justiție și nici un cod penal din lume, nu le văd utilitatea: erau suficiente acele limpezitoare Zece Porunci.

(P.S. *Filă de jurnal, 18 noiembrie 1989*: Ah, stimaților, credeți că eu n-am făcut geniale recenzii ale unor și mai geniale opere? Credeți că eu n-am disecat scrierile unor Novalis, Baudelaire, Hölderlin sau Rimbaud, că eu n-am plătit vama nopților intrând pe ușile lui Goethe, Shakespeare, Nietzsche, Sartre sau Schiller, credeți că eu n-am alcătuit interminabile tabele pentru curentele literare, credeți că am putut trece grăbit pe lângă istoriile și culturile altor popoare? Doamne, sunt inteligent, sunt un depozit uriaș de cunoștințe, sunt imens! De ce însă m-am pierdut în mina asta, de ce este voie să mă înjure fiul șefului de sector prin geamul lăsat al mașinii?

Omenirea se teme de genii. Cele care-i scapă de sub control nu pot fi decât proprietățile unui noroc orb. Dacă făceam pe imbecilul poate aveam și eu șansa de-a privi mizeria lumii dintr-o mașină cu geamul lăsat, poate aș fi putut înjura în liniște, istoria și omenirea mamei lor!

Balzac: „Plăcerea de a insulta geniul este proprie Puterii (...)”

Roțile lumii nu șovăie niciodată când e vorba de trecut peste trupul unui om. Într-o zi, pe biroul șefului de sector, obosit și buhăit după o noapte cu alcool și curve a poposit o notă scrisă chinuit, pe o foaie ruptă dintr-un caiet de sarcini:

Stimatul tovarăș Dăncuș Doru Ștefan a pățit un accident pe galeria 16 bis a sectorului 1 de la mina Lupoiaia (motru) i sa fracturat umărul stâng din cauza ca ia căzut o armătură TH3 a fost dus la spital de unde rezultă că este inap supteran.

Comitetul De Partid va înțelege ca nu se poate face Planu De Producțe cu un invalid și așa că este inap supteran.

Maistru,

SS indescifrabil

Acum da, nu se mai poate face nimic. Nu știu de ce dracu am cheful ăsta de scris. Pentru cine o fac, înafară de mine? Iar dacă o fac numai pentru mine, de ce o mai fac, ce, asta-mi poate asigura o pensie la bătrânețe?

(**Notă:** Fila de jurnal, purtând ca subtitlu „Reziduurile memoriei” a fost scrisă în toamna lui 1989, pe vremea lui Ceaușescu. O plictiseală neagră, senzația că nu voi face nimic, dureroasa concluzie că mi-am pierdut adolescența și o parte din tinerețe prin biblioteci fără a rezolva ceva, toate acestea m-au înspăimântat și mi-au cizelat insomniile. După căderea comuniștilor m-am apucat din nou de scris, neînțelegând sterilitatea de care se plâneau marii scriitori ai momentului.

O parte din acele „reziduuri” le-am regăsit după '89 în cărțile lui Cioran, Steinhardt, Ionesco, Noica ș.a. I-am urât, i-am blamat, i-am desființat în fulminante articole de ziar, apoi mi-am dat seama că cenzura din România este singura responsabilă de catastrofa mea. Aprofundând, m-am descoperit un mic dictator. Cu ce drept îi pot interzice lui Liiceanu ori Sorin Dumitrescu să gândească primii sau, cu indulgență, să fim simultani?

Am abandonat blazarea și-am reînceput să scriu cu înverșunare. Acum? Parcă reflecțiile grupate în „Reziduurile memoriei” devin din ce în ce mai valabile. Pot, categoric, să fac un lucru: să-mi rumeg singur nebunia de a fi pierdut atâta timp aiurea...

Motto: „*Emil Cioran și Eugen Ionesco sunt cele mai vii rezultate ale transmutației. Scrierile lor demonstrează cu o acuitate ieșită din comun crizele depresive ale celor cu rădăcinile tăiate. Fără certitudinea pământului tău și fără mângâierea spațiului în care te-ai întrupat devii mai vulnerabil decât o specie ocrotită de lege. Așa a ajuns unul «Pe culmile disperării», celălalt alunecând «lateral» în cercul unde imaginarul și absurdul pregătesc un alt candidat la singurătate.*”

Ștefan Doru Dăncuș

E o harababură și-o descumpănire fără precedent în toată lumea. Făcând legi, oamenii nu și-au sistematizat viața ci au deschis și mai larg porțile dezechilibrului. La 24 de ani am dedus că și viața mea se bazează pe neant și deznădăjduit, cu toate planurile de viitor răvășite, convins că totul se reduce la zero, m-am apucat de băut. Trăiam o vreme de neînțeles, am încercat să mă sinucid. Pendulam beat pe marginea unui balcon, la etajul zece

și mă gândeam puțin amuzat la mutrele șoferilor care circulau la ora aceea a nopții, văzând că le pică din cer o asemenea plească. Nu știu cum am ajuns în garsonieră și doar a doua zi m-au trecut nădușelile.

Totuși, esențele tari nu pot fi topite în mediocritate, nu pot fi oprite din mersul lor supraomenesc de astfel de gesturi livrate gratuit de perversitatea umană. Am luat ca repere exact Poruncile acelea nonconformiste. Severitatea lor m-a înfricoșat la început dar mi-am șters din minte toate ierarhiile și astfel am reușit să gândesc singur. Acum sunt unul din pușinii oameni pe care societatea nu-i înțelege dar nici nu-i poate răstigni: știu câtă seninătate este în atenția pe care Dumnezeu ne-o acordă și pe care, fugari după lucruri mărunte (cum ar fi gloria literară) o ignorăm. Acum pot spune:

Sunteți niște lași, sunteți o societate perforată din toate părțile de păcat, duhniți a hoit universal! Vi s-au alterat până și gândurile zilei de mâine! Fiindcă vedeam și numeam greșelile, m-ați exclus din circuitul asodat al valorilor voastre! Iată, m-am întors mai puternic și mai de neînălțurat și într-o lume a văicăreliei globalizate încerc să salvez ce mai poate fi iertat.

Furia acestor rânduri nu este susținută doar de opinia mea, de aceea, poftim, doamna Societate și domnule Stat, amanți eterni și gropari ai omului normal:

„Orice aglomerare în turmă este refugiul mediocrității (...)” – Boris Pasternak;

„Aspectul supranatural al greșelii este dublat de o crimă în sens modern (...)” – René Girard;

„Buhăiți de bunăstare ei nu-și dau seama, de pildă, că este imposibil să fii mântuit de credință.” – Iustin Panța;

„...a iubi viața implică a iubi deopotrivă nenorocirile, eșecul, singurătatea.” – Jorge Luis Borges;

„Dacă-i întrebi ceva ei îți spun întotdeauna același lucru.” – Carolyn Forché;

„Ființele umane trebuie să fie învățate să iubească tăcerea și întunericul.” – Louis Glück;

„Este necesară o enormă mânie împotriva răului și acceptarea purificării prin violență față de propriul trup.” – Horia Roman Patapievici.

Aș putea continua dar, din cauza nervilor, nu mi-i amintesc pe ceilalți dezertori din armata ridicolă și parșivă ce-și duce existența umplându-și frigiderele cu salam sau luând masa în restaurantele de lux.

Motto: „*Dacă nu sunt înțelept, atunci de ce trebuie să mă prefac că sunt? Dacă sunt pierdut, de ce trebuie să mă prefac, să vin cu sfaturi gata făcute pentru contemporanii mei?*”

Czeslaw Milosz

În general, luările de cuvânt ale tuturor și-au pierdut strălucirea, cuvintele au devenit dezarmant de seci pentru indiferent ce domeniu al exprimării. De aceea spun că sunt un om obosit. Mulți dintre cei pe care îi priveam mai demult cu admirație și respect și-au pulverizat postamentele intelectuale subminându-se de unii singuri, reușind să culeagă, în urma unor speech-uri elegant traversate de motto-uri și citate doar roadele pipernicite ale slabei lor intuiții. Apărându-i, iată, am obosit.

Nicolae Breban: Dumneata vrei să fii poet ori să ai dreptate?

Ștefan Doru Dăncuș: Pe amândouă le vreau.

Nicolae Breban: Așa ceva nu se poate. (El stă la Paris, știe mai bine ce se poate și ce nu).

Am simțit atunci că am obosit. De la înălțimea unor funcții de moment, tot felul de persoane m-au înjurat insistent, așteptând clipa în care voi ceda. Sunt în măsură să-i mulțumesc pe toți: sunt un om obosit. N-am pretins niciodată că aș fi mai lucid, mai puternic, mai deștept decât alții, am pretins mereu puțină înțelegere din partea societății față de cei slabi. Am greșit. Nu s-a simțit nimeni vizat dar am fost rapid etichetat drept individ turbulent, reacționar. Din cauza acestor complicații, bănuieli și înverșunări fără suport real, am obosit. În scurt timp totul s-a dovedit a fi o primejdioasă piesă, jucată de unii magistral, de alții – jalnic.

Stimată Omenire, sunt un om obosit. Vreau să fiu lăsat în pace, tăiat de pe listele negre, roșii sau verzi, scos din carnetele cu numere de telefon, abandonat ca subiect de discuție în mediile pe care le-ați creat artificial. Ar fi perfect dacă anonimatul pe care ți-l cer ar fi pe placul înaltei tale fețe.

De-acum încolo, Ștefan Doru Dăncuș poate dormi în pace. De-acum încolo luptați-vă cu cel la discreția căruia vă aflați: Așteptătorul.

Motto: „Copiii, stau cu fețe rotunde speriate privind la omul, zâmbind mic, ponosit, în mâinile căruia manivela se mișcă disperat, se tot învârte...”

E. E. Cummings

Ce s-ar mai putea spune despre ce? Erele istoriei se succed nestingherite, nimeni nu le poate face nimic, nimeni nu înseamnă nimic și rostogolindu-te printre aceste noțiuni atât de dragi artiștilor (mulți filozofi au devenit celebri bătând apa-n piua lor) nu poți să nu devii amar ca anul 1909 (în care Aleksandr Blok a pierdut o frumoasă femeie) sau tranșant ca 1907 (anul unei mari răscoale țărănești din România).

Fiecare secol s-a însângerat cu artiștii lui. În timp ce în Italia era pace, în Rusia se pregătea o revoluție: numai aceste tragice disproporții pot trezi la realitate simțul rușinii, plenar uitat sau aruncat, cu o piatră de gât, în mărul informațional. Aș încerca să-i apăr pe artiști (o vreme am visat la o țară numai a lor) și nu pot decât să-mi cer iertare, așa, fără a viza pe cineva anume, nemotivat.

Într-un mecanism atât de bine pus la punct nu poți face decât asta, singura posibilitate de a-ți mai amâna cu un an, cu un război, cu un bar de noapte – moartea.

Motto: „Compasiunea și judecata sunt distincte una de alta, numai jos, pe pământ; dincolo nu există decât compasiunea Torei...simpla îndurare.”

Menachem Nahum (considerat sfânt, a trăit între anii 1730-1795 în localitatea Cernobîl, Rusia)

Nu pot răspunde întrebării de o neînchipuită vulgaritate: de ce scrii? La baza acestui gest este neantul (ca la baza tuturor marilor gesturi), este inexplicabil. Din nevoia de-a arăta lumii că sunt izolat, că nu seamăn cu ea, că n-am nevoie de ea, că să mă lase-n pace, aș declara pentru sclavii demonstrațiilor imediate. Eu beau bere și cu poetul și cu strungarul la fel, adică ducând sticla la gură, aprinzând o țigară etc. De vorbă cu ei însă, stă aparența-

Dăncuș care e capabilă de multe și neașteptate reacții. Celălalt Dăncuș, ceva ca o substanță interioară (ca să fac apel la un limbaj uzual), își trăiește timpul după alte repere sau poate se află chiar în afara timpului.

Îmi aduc aminte: eram în casa unei prietene din Sfântu Gheorghe, era ziua ei de naștere. Una din invitate trăise moartea clinică și era dornică să mă cunoască, să comunice cu cineva mult lăudat pentru larga deschidere a ochilor: n-am putut. Aparența-Dăncuș a ascultat-o cu interes și respect pentru formidabila sa experiență dar celălalt s-a eschivat și speranța comunicării a rămas pentru altădată. Atunci am înțeles ușor înspăimântat că înlăuntrul meu, înafara țesuturilor biologice, creier, sentimente și tot ce mai conține o ființă omenească, mai „locuiește cineva”. Nedefinibilul Celălalt care are alte obiceiuri, alte manifestări, alte stadii ale maturizării. După îndelungi analize mi-am dat seama că **acela** reprezintă sunetele numelui meu – nu aparența-Dăncuș care trăiește sub teroarea ideii că inima i-ar putea ceda într-o zi, care binecuvântează diminețile când pleacă la lucru, mulțumit că Dumnezeu a mai făcut o minune. Aparența aceasta l-a căutat mult pe celălalt. Astfel s-au născut poezia, muzica, sculptura, arta numelui meu. Dacă rezultatul ciocnirii dintre aceste două părți este sau nu pe placul lumii este irelevant și inutil. Nu-i obligatoriu să mi se citească scrierile, să fiu ascultat, văzut. Eu nu impun ci *propun* lumii recidiva mea care, în fond, poate fi aruncată fără rezerve la coș.

Înainte de-a mă opri din spovedanie mai spun că s-au adunat în paginile acestea insomnii, momente de dragoste cu ultima femeie ce mi-a fost permisă în această viață, sticle cu vin băute într-o încăpere care nu mă suportă, ochii mei vizualizând zilnic atâția și atâția oameni, trecând fiecare cu destinul lui prin viața dublurii numită din pur hazard – Dăncuș. Mai spun doar că Celălalt, cu o înspăimântătoare și ciudată sforțare, s-a rupt de mine și s-a auto-numit, independent și crud – Așteptătorul.

Motto: „De multe ori, în absența unui țap ispășitor, îndreptăm tirul intoleranței noastre asupra unui obiect neînsuflețit – lovind un scaun sau trântind o ușă.”

Yehudi Menuhin

Am mai spus: suntem masacrați de oștirea imensă a lucrurilor care, în mod obișnuit, ar trebui că ne facă viața mai ușoară. Ne amăgim: ca un reflex

din alte vremuri, când n-am la îndemână o brichetă, îmi vine să fac gestul izbirii a două pietre, gest uluitor conservat în mecanismul genetic al trupului. Mă stăpânesc dar am impresia că de-aș avea curajul să-mi duc până la capăt intenția, de-aș uita pentru o clipă că trăiesc în secolul ăsta, aș obține scânteia și fără ele.

Deunăzi, spuneam că omenirea nu avea nevoie de telefon: fără acest obiect ar fi învățat să comunice telepatic. Cine să mă audă? Noi credem cu putere că stelele pot fi cucerite numai cu rachete cosmice iar distanțele terestre numai cu mașini rapide: variantele mecanice ne-au paralizat evoluția.

Unul din puținii mei apropiați se ocupă de personalitatea obiectelor și de misterele detaliilor. Aștept momentul în care se va ocupa numai de amănuntele vieții lui.

Motto: „Cruzimea noastră este – din păcate – pragul de jos. Prea „dăm la pace”, prea îmbălsămăm leșurile înaintașilor, prea multă smerenie fără semeție.”
Alexandru Uiuiu

Pentru lichelele ce-am devenit cu toții, avem nevoie de o minune mai mare decât sacrificiul lui Isus, o minune în care noi să fim cei sacrificați. Cred că Judecata de Apoi este singura care ne mai poate scoate de ceafă din lichidul amniotic al compromisului, din marasmul valorilor de hârtie. Suntem mai deștepți cu două milenii, nu putem fi cuminiți cu una, cu două.

De aceea Așteptătorul vine cu ceea ce noi numim **reformă** fără să țină seama de moșneguții educației publice.

Este un contrast:puterea imaculatului de-a șterge negrul unei table până rămân doar semnele de cretă: alb pe alb.

Este: în stare să se plimbe netulburat prin grozăvia unei lumi crucificate.

Este: totalitatea răspunsurilor lui Hristos în fața caraghioasei justiții umane.

Este: cel care linșează intenția de-a mușamaliza uciderea Lui.

Motto: „Precum se usucă iarba/
așa se usucă inima de dureri”
Salah Mahdi

Suntem ahtiați după festivisme iar nelipsitele cuvântări ne țin în picioare, lamentabili și pioși. Am devalorizat tot ce se putea devaloriza și pâ-

nă la urmă a trebuit să ne atingem și de cuvinte. Mai ține minte cineva că „La început a fost Cuvântul”? Nu cifra, coordonata bietului „contemporan”?

Ca de obicei, numai unii se implică eficient în această acțiune, ceilalți, ascultătorii adică, participând la festinul vorbitului în dodii prin respectuoase atitudini. O trădare comună.

Când ascultătorii obolesc, în marile sau micile săli, părăsite la fel de în comun, e liniște; becurile se sting, microfoanele sunt deconectate. Cu toții se retrag în locuințele în care au fost plantați de soartă, cu toții uită mișelia de peste zi și, de bine, de rău, mănâncă și dorm: dimineață au treabă.

Nimic din tăcerea și întunericul ce protejează trădarea.

Motto: „*M-am întrebat deseori cum a intrat Isus cu biciul în templu: din iubire ori din ură? Răspuns personal: din luciditate.*”

Ștefan Doru Dăncuș

Prin faptul că nu este supus păcatului, animalul este mai apropiat de divinitate. Cred că iubirea lui Dumnezeu pentru om este un act cu inflexiuni sinucigașe dar e greu să pot spune de ce: unele lucruri nu-i bine să le cunoaștem.

Zarea a III-a

Motto: „*Cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecul femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate*”

Biblia

Știind asta și mai ales știind cât greșesc atunci când încerc să conving pe alții că nu sunt iubit de Dumnezeu mai mult decât ei – de parcă această iubire s-ar putea acorda după unitățile noastre de măsură! – iată 9 dovezi că n-am nimic în comun cu Așteptătorul. Că sunt la fel de păcătos și uman ca oricare și că, datorită curajului de a-mi pune cenușă-n cap în public, sunt

uneori atins de o putere ce nu-mi aparține: atunci mâna care scrie pagini și pagini este doar un transportor umil al unor semne venite din altă lume, dacă e să definesc, totuși, neștiința mea vulgară:

Prima dovadă

Continui să cred că nu ne putem descurca fără Dumnezeu. Că unii coboară, total absorbiți de această acțiune și apoi coboară alții. După ei, alții și alții. E o chestiune de onoare umană, presupun, să cobori biped, cu pieptul plin de medalii și decorații, scara evoluției. De parcă ne-am întoarce dintr-un lung și epuizant război, de parcă menirea noastră ar fi fost să demonstrăm cuiva că da, putem fi nemaipomenit de puternici și deștepți dar n-avem chef să fim, ne este suficientă ideea că o putem lua de la capăt oricând. Este asta o cădere în animalitate? Nici gând, este doar plictisul și cheful de-a ne gratula cu această denumire. Ce ne costă încă o încercare sau o sută de încercări? Suntem inepuizabili și destul de perversi pentru a convinge pe oricine că suntem trimișii Domnului pe pământ, lucru adevărat, de altfel. De aceea consider că Dumnezeu trebuie să ne dea sprijinul scontat, chiar dacă el se numește Judecata de Apoi. E păcat să arunci la gunoi atâtea generații pe considerentul că suntem cei mai deștepți din ultimii două mii de ani.

A doua dovadă

Pe perete, în fața patului, am un crucifix fosforescent fabricat în Italia, mi se pare. În fiecare noapte, după ce sting lumina, îl văd și-mi aduc aminte cât de neînsemnat pot fi în comparație cu El. Sigur că mă apucă o lehamite dureroasă și atunci insist disperat în a cere ajutor să pot păstra echilibrul dintre mine și ceilalți. În general, nu mulțumesc nici pentru minunile pe care le conștientizez, nici pentru sprijinul ce scapă observației. Sunt nespuse de indiferent zi de zi și numai noaptea, când văd lumina aceea rece sub formă de cruce, am o tresărire de acceptare a condiției mele, de parcă aș fi pe marginea unei prăpăstii în care, la fel ca semenii mei, mă pot prăbuși. Înțeleg că atât pentru lumea de sus cât și pentru cea de pe fundul prăpastiei, nu reprezintă absolut nimic.

De aceea nu-mi doresc să fiu nici șef de stat, nici cerșetor. Sunt mândru de insignifianța mea din spatele căreia pot acorda, uneori, câte-o mână de ajutor unor neînsemnați măcinați de orgolii.

A treia dovadă

Cred că după ce a rostit: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac”, Isus a fost copleșit de o mare tristețe. Nu i s-a mai întâmplat nimănui să fie ucis de propria creație, mai ales de o astfel de creație. Într-un fel, artiștii sunt fărâme ale acestei tristeți care a devastat lumea. Când mi se spune că și arta a devenit o industrie, abandonez discuția: nu poți industrializa sufletul; poți să-l cumperi iar odată cumpărat, nu mai valorează nimic.

A patra dovadă

Pentru orice dorință am avea, orice ideal cinstit am urmări, pentru orice necaz peste care avem impresia că nu putem trece, indiferent ce oameni am fi, avem voie să cerem plusul speranței pozitive. Nu este necesară decât o minimă perseverență în credință, un pic de respect pentru tabla lui Moise. Toată ziua, bună ziua, furăm și mințim și ne mai mirăm că ne merge prost. Dacă am încerca să respectăm măcar două sau trei din cutremurătoarele porunci care stau la baza alcătuirii noastre pe glob, am avea revelația ajutorului divin. În secolul acesta însă, dacă te pretezi la astfel de grandioase prestații, ești considerat ori tâmpit, ori nebun. Ești inadapabil, se spune despre tine și în timp ce alții își ridică palate și-și plimbă bielele cămuri în mașini de lux, tu abia faci față următoarerilor zile. Sunt sigur că Dumnezeu face verificări pe care noi nu le putem imagina: cel mai nimerit argument pentru această afirmație mi se pare exemplul lui Iov.

A cincea dovadă

Există nopți în care nu pot nici dormi, nici scrie. Fumez lângă sobă, îmi fac o ceașcă mare de cafea și veghez. Gândurile n-au plinătate. Îmi dau seama că jumătate din viața mea s-a dus, de-ar fi să mă iau după rata medie de viață din Europa. Îmi aduc aminte de relele și bunele pe care le-am făcut și mă întreb dacă pot fi iertat. Evident, nu-mi pot răspunde, niciodată nu voi putea răspunde, însă am cel puțin puterea de a-mi recunoaște enormitățile, retorismul social bolnav.

Mă întreb, în asemenea nopți, de ce mă preocupă atât de mult Dumnezeu, când mai aproape îmi sunt soția și copiii, mama și oamenii care țin la mine. Îmi răspund mereu în formule neconcludente deși am la îndemână teorii limpezi. Poate cărțile mele sunt răspunsul la unica întrebare pe care El o pune pentru cei nemulțumiți de realitatea imediată.

A șasea dovadă

Când îmi exteriorizez frământările, am parte numai de oameni afirmativi. Nu știu dacă-i merit, dacă merit acele remarci.

A șaptea dovadă

Eterna întrebare: ce doresc de la viață? Ziua, am o grămadă de visuri, un milion de proiecte, noaptea, în fața crucifixului, cer numai iertare: îmi dau seama că pe lumea cealaltă nu mă pot lua decât pe mine.

Mult mi-a trebuit până am ajuns să dau importanță acestei voluptăți!

A opta dovadă

Sunt unul dintre cei care merg împotriva curentului, unul care poate scrie de dragul scrisului însă preferă să se facă înțeleș. Nu cu elitisme poți convinge de adevărul spuselor tale. O hoardă de neologisme care țopăie prin mintea omului de rând îl poate lăsa mut de uimire dar nu-i poate transmite nimic. După o perioadă de înfumurare, eu m-am lăsat păgubaș. Dacă nu ești în stare să schimbi ceva la nivel de masă, în zadar te străduiești să impui o altă conduită. Comunism! am răcnit. Teroare! Dictatură! Lanțuri! Dar, nu. Omul de rând are pretenții imediate și individuale. Micul bine pe care i-l poți face valorează de mii de ori mai mult decât prețioasele sfaturi cuprinse în tratatele de înțelepciune ale tuturor sfinților și inițiaților contemporani, cu toate că acel *mic bine* este contabilizat numai în Cer, nu pe pământ, unde, din pricina încrengăturii de nemaipomenite răutăți, se risipește în timp record. Sunt unul din cei care merg împotriva curentului iar asta nu mă împiedică să spun și altora cum să o facă: pentru a rezolva ceva în masă, de aceea vorbesc.

A noua dovadă

Ca să înțelegem mai bine puterea acestei cărți trebuie să ne între bine în cap: Dumnezeu ne dă binele pentru a-l duce mai departe, pentru a-l multiplica, nu pentru a-l folosi în interes propriu. Acest fapt nu cade ca un verdict peste capetele noastre ci se sprijinește pe suporturi morali indestructibile și se afirmă prin sfințenia unor persoane ale căror acțiuni au fulgerat o clipă în mijlocul societății –ființe inflamate de credință.Iertarea este un atribut divin. Fiecare din noi este puțin sfânt atunci când reușește o iertare totală, diferită de „te-am iertat dar n-am uitat”, iar asta nu-i puțin lucru, să știți.

P.S. Această sinceritate nu se oprește aici. Deschid o paranteză în care se poate vedea cât de minuscul poate fi cel ce mâna și-a pus-o în slujba unui guvernator „puternic și blând”,cum spune unul din puținii mei apropiați:

(...la semnalul următor va fi frig în Europa, gheață balcanică în fragilele ceainării, zone interzise pe melodii interesante. Să fug. Prin ceața mijlocului nopții, turmele de ierbivori intelectuali se strecurau spre oraș ca spre o fântână de cenușă, lăsând în urmă gratii de lumină buimacă. Treceam pe o stradă iar pașii răsunau pe o șosea din alt continent, mă-ndreptam spre tine și mă gândeam cu groază că e posibil să-mi deschidă altcineva dar înăuntru m-ai chemat tu – n-ai înțeles cât sunt de singur și de ce ți-am sărutat mâna. Era noapte târziu și libertate. În absență, te-am iubit, convins că sunt ridicol. Venea dimineța și oboseala, trebuia să termin construcția cercului nocturn.

...la semnalul următor va fi frig în Europa. Cu independența ochilor închiși am intuit porțile, tentația de-a le deschide. Zeul trupului meu s-a retras rănit. Flăcările m-au cuprins întâi pe mine, apoi camera toată, camera fetelor de vis-à-vis, pavilionul, pavilioanele, plantația, întreaga stațiune pomicolă unde locuiam, povestea amabilă a acelei nopți ardea pentru tot restul vieții. Dimineța – arhiva în care-am zărit documentul – arcurile patului – oasele noastre cred – desfigurate de groază – cineva dădea verdicte de fosfor unor lumi disperate; ardea stațiunea când m-am trezit. Nesigur, am închis porțile și mi-am amintit că sunt singur.

Motto: „...uitându-se pe pământ, nu vor vedea decât întunerec și strămoare, iar lumina se va întuneca...”

Biblia

Undeva începea cina căreia noi i-am spus „cea de taină”. La masa regală s-au adunat conducătorii și cerșetorii tuturor epocilor. Un câine lovit de-o mașină zăcea însângerat în mijlocul autostrăzii. Revoltele luau forma unor telefoane fără receptoare. Sila: ceva ca o silă se abătea peste ținutul în care se trăgea cartuș după cartuș, în declicul propus de secolul trecând indiferent. Peste coapsele femeii plumbul se așternea fără rușine, fiecare nou născut era un combinat chimic menit să polueze trupurile lumii pe parcursul a generații și generații. Orașul era un pickamer în noapte când toastul a fost rostit. Au băut paharele gravi, împotriva sarcinilor trasate. Câinele acela, zadarnic era ocolit de mașini, el nu mai învia...

Apoi a apărut cineva care fura brățărilor de la mâinile femeilor. Zadarnic însă, acel câine stăruia în plumbul emanat de câteva zile. Până la urmă, înțeleptul a trecut și el, ca un laș, la următoarea filă a istoriei.

Motto: „*Străinul își ascunse fața în mâini. Multă vreme rămase așa.*”

Rainer Maria Rilke

Când erau împreună, Klaudia îi spunea Giuliano Montero. Un oraș de oameni se cutremura în orele în care respirațiile lor confereau decenței nerușinarea unor sexe libere. Dispărea de pe hartă orașul.

Apoi l-au condamnat la moarte. Temnicerii l-au privit cu sfială, știau că în acea noapte, Giuliano va dispărea din celulă.

- Să udați florile, au fost ultimele cuvinte ale condamnatului.

Pe holurile închisorii erau zeci, sute de cutii cu lujeri groși, intimidanți.

- A plecat pentru totdeauna.

- Bine, să udați florile, dacă așa a zis, a rostit nepăsător șeful închisorii.

Rămasă singură în oraș, Klaudia s-a pierdut rapid în masele ce împânzeau bulevardul central. Departe de închisori, Giuliano se mai gândea uneori la răutatea oamenilor din cetatea aceea. Era sigur însă că „florile” lui spărseseră deja acoperișul pușcăriei. Iar într-o zi, poate că lucrurile vor prinde viață din nou.

Motto: „*Decât să moară fiecare de o moarte lentă, mai bine ca măcar câțiva să trăiască în libertate.*”

Lokenath Bhattacharya

Era mult timp de când poetul se retrăsese într-o casă din vârful dealului. Era orașul atât de aproape, tentațiile atât de pregnante!, el, permanentizând claustrarea, a semnat proiectul de anulare a relațiilor citadine. Trecătorii, fiecare cu necazurile lui, îl dezgustau. Scria despre dezgust și dezamăgire cu ură, luptând împotriva propriei persoane. Obosit, adormea în patul plin de cărți și manuscrise. Poemele i se păreau suspect de valoroase în contextul gloatei cu volume ce le trâmbițau victoriile asupra cuvântului. Femeile care l-au cunoscut i-au scris o vreme, apoi i-au uitat semnificația și s-au pierdut în labirintul întâmplărilor cotidiene.

Într-o zi, sălbatic și neîngrijit, a apărut pe străzile orașului. O primăvară desăvârșită umplea trotuarele cu stofe multicolore și fulgere sangvine.

Poetul respira atmosfera arhiplină. Pulsul vieții îi seducea îndelungata asceză, îl chema înapoi, vitrinele îi tatuau ochii cu mărfuri pe care le uitase, ce-i cu oamenii? s-a întrebat și în acel moment o fată s-a interpus între el și rest. Au rămas amândoi privind-se, imaginea blazării și deschiderea spre viață.

Cu o siluetă în verde pe retină, poetul a ars tot ce scrisese în lunile de agonie și astfel a început dragostea. Noaptea izvora din părul ei, nu mai respecta orele stabilite de Cineva cu atâta trudă. Febril, poetul scria angajând în versuri forțe pe care nu le bănuise niciodată. Fata zâmbea neîncrezătoare și neștiutoare.

Un fulger sangvin pe stradă și ea l-a abandonat ca și cum ar fi renunțat la o întâlnire. Cu trupul ei tânăr și gol sudat pe creier, poetul și-a distrus a doua oară opera cu care ar fi putut lăsa fără respirație o lume.

Năuc, se plimbă acum prin coridoare fără lumină, respins și de singurătate și de oameni. Îl puteai vedea în fiecare zi pe străzile orașului. Nu-și dă seama că poemul indiscutabil perfect este el însuși.

Motto: „Ești frumoasă! Cum ai murit, copilă, dusă de un râu!”

Arthur Rimbaud

Tu ești meseria mea, drogul fără filtru și m-am intoxicat, necesit spitalizare. De la stația de taxi până la tine e atât de puțin încât renunț să te mai caut. Beau cafea și am pe masă niște cărți de valoare. Animalele urcă scările, coboară scările, întreabă, se strâng în labe și-și provoacă răni sentimentale. Ca niște hamali, înțelepții transportă la adăpost diverse culturi. De la tribunele politice, se aruncă pe ei crucile.

Statul perfect democratic este trupul tău pe care l-aș mângâia în nopțile de sterilitate mentală ca pe o statuie de mine creată: dar ca un orb îmi strecor printre betoane viața năpădită de păianjeni. Vine o vreme când ebonita atâtor nopți mi se sparge în ochi și atunci lumina se înghesuie în mine provocând excursii pe care aș fi vrut să le facem împreună. Nu, ești chemată:

- Faci recurs?

Întrebarea se rostogolește printre ore de discotecă, de serviciu, de dragoste, de tristețe, de etcetera, până în apartamentul în care stăteai pe timpuri cu sora ta - cutremurându-te. N-are nici un rost recursul. Nu mai poți revendica nici măcar o secundă din timpul pe care l-ai fi putut trăi pe scara neîmblânzită a luminii.

Ești strigată la Judecata de Apoi dar tu taci. Lașitatea aceasta poate fi luată și ca un act de curaj nebunesc, din moment ce ne aflăm în fața Celui care pe toate le știe.

Motto: „Realitatea, însă, nu cunoaște dreptate (...)”

Elias Canetti

- Încetați! a strigat înțeleptul
mașinile s-au oprit pe șosele, rotativele tipografiei s-au blocat printre maldăre de adevăruri și minciuni și toată lumea ochii spre cer și-a ațintit...

- Vi se pierde neamul, orbilor!

Cerul s-a închis și cu toții au fugit acasă. Și-au luat femeile, s-au împreunat cu ele, apoi au așteptat cu sufletul la gură, dar ele erau atinse de neputință. Bărbații au consultat doctori, au dat anunțuri la ziar, au căutat zile și nopți cu înverșunare. Eu mi-am închis iubita într-o casă de fier. Fecioara căutată cu sete era frumoasă și închisă într-o casă de fier. I-am așteptat împlinirea, suportând tot mai greu deznădejdea din jur.

Când a venit vremea i-am cerut supunere însă ea m-a respins înspăimântată. A alergat spre munte. Urcam după ea, disprețuit până și de forțele naturii. Îi auzeam respirația iute, anulând-o pe-a mea, mă însângeram în tășuri de piatră, avalanșe de ură îmi înnegreau vederea.

În vârful muntelui, cu spatele la mine, fecioara tremura așteptându-mă. M-am oprit încetșosat, urmărind zbuciumul cărnii neatinse încă. S-a întors spre mine deodată și i-am văzut cu groază părul încâlcit de frunze și vânt, ochii sălbatici, copitele dansând mărunț-mărunț sub faldurile rochiei. Nu eu eram omul. Și-am coborât muntele tăcut, încolțit de urletele ei de durere.

Motto: „O, Doamne, moartea/ Sub mii și mii de-nfățișări pânđește (...)”

Friederich Schiller

Doi câte doi, amanții părăseau clandestin orașul. Diavoli corupți de puritate își ascundeau prin subsoluri părăsite bărbile tremurânde. Nu puteam să vorbesc despre imposibilitatea de-a construi serpentine uriașe, labirintice, necesare în menținerea libertății. O fată îmi scria despre lucruri care se întâmplau în alte părți, despre magazine, cinematografe, spectacole, diavoli depistați de poliție și interogați până la descompunerea completă iar eu mă simțeam ciudat când citeam. Aici, amanții plecau, denivelând astfel noua

condiție umană. Autoritățile insistau, îmi promiteau averi fabuloase numai să opresc acest exod catastrofal, eu știam că rezolvarea situației nu se poate face prin domiciliu forțat și nu cedam.

Într-o zi, la ușa mea s-a oprit o fată.

- Eu sunt amanta ta, a spus, hai să plecăm.

În momentul acela am avut impresia că pot închide fisura mentală prin care se realiza contactul cu neantul și-am lăsat-o afară. A sunat fără încetare ore în șir până când, odată cu descoperirea antidotului, am spart deodată ușa și i-am făcut loc să intre, dar cu palma apăsată pe sonerie era doar o statuie, indecentă în corectitudinea holului. Atunci m-am înspăimântat și am telefonat repede autorităților, la ușa mea sună de câteva zile o statuie, veniți, da, la vreun muzeu sau în vreo piață, e o statuie foarte reușită, bine, o mașină sau un camion – da, cred că e bine, vă aștept...și m-am apucat de băut. N-a venit nimeni. Ori poate că eu nici n-am telefonat.

Când am ieșit, câte-o statuie înțepenise în fața fiecărei uși. M-am plimbat printre ele năucit de stridența soneriilor și a pietrei. Mângâierile erau atât de false încât se transformau în fier, apoi în bronz și în aur.

Cu un ultim efort, am devenit statuie.

Motto: „Cât nu te leagă nimic, nimerit e să alegi pe aceea/căreia tu să-i șoptești: singură tu mi-ești pe plac”

Publius Ovidius Naso

Eram doi - apa curgea naivă pe unul din pereți - vecinul de la etaj făcea baie. Îmi erau cunoscute toate – fumam. Cui să te închini? Mie. Undeva există draci, Dumnezeu, atei. Eu unde sunt? Eu pe cine să-ntreb?

- Vino aici, îmi ordonă fata din pat. Am nevoie de tine.

Ai. Mereu are nevoie cineva de mine. Și dușul din baie? Sau eu de el? Cine știe... Oamenii sunt făcuți pentru a complica lucrurile. Moartea – pentru a-i tempera.

Merg lângă ea. Asta e. Are nevoie de mine, e în puterea mea prin faptul că o pot condiționa, e o porcărie umană de care nu ne vom debarasa nici odată. Porcărie umană. Relu. Dim. Ioana. Gabi. Avalanșa care te alungă – ca un „a” în fața lui „lungă”. Apa naivă curge în continuare. Să iau magnetofonul – spun. Cui spun? Fetei? Mie? Lui Relu? Mă ridic gol și scot magnetofonul din balta curajoasă.

- Ce dracu nu-i spui ăluia să închidă apa?

Ce dracu.Ce. N-am chef. Lenea. Sau miza pe hazard? Sau faptul că nu pot să mă rup de ființa din patul meu – nervozitate. Niște țânțari semiotici. Esența. A naibii, toți o căutăm. Creația însăși devine o repetiție enervantă. Pardon. Unde am ajuns? Sau întrebăm asta din nevoia de-a epata?

- Faci o cafea?

Ea se ridică și aduce apă. În baie și-a luat capotul, asta mă ațâță. „Vino aici”, voi spune, „am nevoie de tine”.

- N-ai nici un pahar curat.

- Spală tu două.

- Eu sunt singura femeie care vine la tine?

Orgoliul.

- Du-te dracului.

- Și „te iubesc” e din două cuvinte.

Tac. Cine știe ce gândesc. Am nevoie de Claudia, cred. De la „a vrea” la „a avea”.

O punte subțire între verbe.Și asta seamănă cu Claudia.Din spate.Cum stă aplecată deasupra reșoului urmărind cafeaua îmi dau seama că e chiar Claudia. Nu-i adevărat. Eu sunt nebun. Și beat. Prost, imbecil, tâmpit, poet. Porcule. „Batistuța mea...”, se aude de la grădinița din apropiere.

- Dă-mi vin.

Și-mi dă, fără să mă întrebe. O voi chema în pat. Imediat.)

Aici, odată cu închiderea parantezei, aproape că mi-e milă de mine, de modesta-mi intervenție în regulamentul terestru.

Zarea a IV-a

Un fel de motto-uri

Motto: „Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic” Biblia

Motto: „Nu degeaba îi spuneam ei că ar trebui să mă internez la un spital de boli nervoase. Până și Țușea vorbea despre o „binecuvântată neputință”.Ca să nu mai spun de ceilalți. Ceilalți... Tocmai această insuportabilă dimensiune nu-ți dă voie să rămâi nebun.”

Ștefan Doru Dăncuș

Îl cred pe Așteptător pentru că el va supraviețui. Atât de mult s-a vorbit despre șansa reperelor reale încât mi-e groază să-mi aduc aminte de ele. De fapt, toate acele discuții prin care se caută puncte de sprijin nu sunt decât o deznădăjduită încercare de-a le masca agonia.

Suntem în stare de atât de multe lucruri mărunte încât credem că fiecare mișcare a noastră este un gest nemaipomenit de măreț dar măreață este descompunerea noastră în factorii primi ai corvoadei zilnice, măreață este energia cu care dăm din coate în cadrul vânzolelii comune, măreață este incredibila viermuială în care căutăm scăparea de ochiul nemilos al ratării condiției noastre! Am devenit o planetă de borfași de mâna a doua care se dau drept rechini de marcă. Și iată:

Agonia întâi

/Eu sunt nebun de multă vreme, De multă vreme stau pe niște trepte pe care bărbații urcă descoperiți și femeile cu figuri pocăite, Cineva a zis ieri dar am uitat azi, De fapt nu e o biserică, Sunt tot felul de mașini pe-aici, Altele trec în viteză, Omul acela a mințit, O biserică nu trebuie să arate astfel, Eu n-am văzut niciodată una, Dar simt că altfel trebuie să arate, Dar dacă eu sunt biserica, Dacă omul acela pe mine mă-mpresura cu această ocară, Cred că așa e, Eu sunt biserica, Nespălat și slut probabil și centrul unui cerc fiind, Cum ar fi imposibil să fiu biserică?/

Pe străzile nemăturate ale orașului trece un bărbat indescifrabil cu figură de Hristos. E inofensiv, își petrece zilele pe treptele unei biserici – înfipt crâncen în realitatea pietonală. Lumea întoarce capul și-l mai privește o dată pentru a se convinge că este o simplă coincidență de trăsături, nu, Mântuitorul nu s-a reîntors, e un nenorocit de cerșetor, cine știe prin ce sinteză de forțe a primit permisiunea de-a purta capul martirului de pe Golgota – dar imaginea persistă obsedant, fecioarele tresar înfiorate în nopțile proprietate personală, visând atingerea buzelor lui pe sâni intacti ca niște viori nefolosite, femeile îl simt posedându-le și gem cu trupurile încordate lângă soții suspicioși, o durere de-o intensitate constantă, calmă, ca o piatră de moară umple de reziduuri iritante somnul bărbaților... Boala necunoscută pe care acesta a inoculat-o profesorilor, inginerilor, ceramiștilor, muncitorilor, țigănilor, fotografilor, nouă, societății atât de armonios alcătuită până mai ieri a devenit un sindrom local, oficialitățile au cerut închiderea orașului – carantină.

/Eu sunt centrul unui cerc, O infinitate de raze egale pleacă din mine, Înseamnă că eu sunt eternitatea, O rază nu poate porni de nicăieri, Dar eu ca centru pot exista necondiționat de existența ei, Înseamnă că eu sunt centrul lumii, Al universului, Poate fi neglijat un centru? Atunci se dărâmă cons-

truția, Unde mă duc oamenii aceștia, Fac o eroare cosmică, Nu deplasați centrul, N-auziți cum scârțâie tectonic planeta pe care-ați acoperit-o cu nevoile voastre stupide?.../

L-au prins și l-au închis într-un subsol la Primărie, au răsuflat ușurați, suntem salvați, ne putem relua activitățile, excursiile peste hotare, cărțile ne-terminate – conform regulamentului de ordine interioară pe Terra. Noaptea a pătruns vîind printre zâmbetele noastre viclene – și iar l-am visat cu toții. Isterice, femeile s-au năpustit în stradă, bărbații și-au sfâșiat cămășile, dimineața ne-a luat pe nepregătite, zadarnic sunau telefoanele – oficialitățile erau alături de noi, trebuia să dărâmăm ușa, să-l găsim, să-l vedem, să-l îmbrățișăm ori să-l lovim, ne aparține, hai că cedeză, încă o dată!...

A rămas un trup însângerat pe dalele murdare. Ne-am îmbrățișat tăcuți, descărcați dar condamnați pentru totdeauna.

/Eu sunt punctul real de sprijin, Restul e ficțiune, Acum mă străpung dureros diametre, Ce e cu greutatea asta rudimentară, A, E trupul meu, Toate se exprimă prin ceva sau poate trupul meu se exprimă prin centru, Deși niciodată nu voi fi unic, Veșnic va exista ceva la care să-mi raportez singurătatea sau „ceva”-ul să se raporteze la mine, Întunericul, Lumina, Vidul, Materia, Niciodată nu voi fi singur.../

Și a trebuit să-l răstignim. Ne-am chinuit prea mult construindu-ne ideea de om. Acum stăm goi și indeciși pe treptele bisericilor, parcă au înviat și morții, atât de mulți stăm pe treptele bisericilor.

A doua agonie

Acum veniți dvs. să-mi spuneți ce este suferința. Fără să știți ce înseamnă să-ți vinzi cărțile pentru a-ți cumpăra o cafea care, într-o dimineață cu vînt mult și înghețat te trezește din somnolența disperării, punându-te brusc în fața unei lumi ahtiată după erori. Fără ca vreodată dvs. să fi trecut un pod al unui oraș (înghesuit și afumat, în care peste 100.000 de oameni, băgați la grămadă în blocurile ca niște faguri uriași, își poartă crucile zilnic) și să vă fi gândit la un moment dat că Noica a dat în mintea lui Jules Verne.

Fără discuție, v-ați gândit și dvs. la destule, trecând un pod. Suferind, însă, Ioan era unic, era o figură în orașul acela de adunături. Ieșind din peisaj ar fi stricat estetica străzii pe care-și vindea, la o tarabă improvizată, cărțile. Când vîntul acela mătura bulevardul central, Ioan intra într-o cafenea

plină de anonimi haotici și, în timp ce-și bea cafeaua, berea sau vodca, își amintea de vremurile bune. Uneori, gârbovit și modest, intra acolo un poet bătrân de care mulți literați preferau să scape. Cu nasul în cărți primite din alte țări, poetul se prefăcea că nu știe ce așteaptă contemporanii de la dânsul. Se încăpățâna să trimită texte lungi și îndelung lucrate la reviste literare, în ciuda acelor înfumurați și absconși.

Deși se obișnuiseră unul cu prezența celuiilalt, Ioan și poetul nu și-au vorbit niciodată. Poate chiar prezența lor, în același timp, în același spațiu, era un mod de comunicare.

Cu ziarele în față, unii făceau politică, alții discutau despre prostituție, chelnerul (un tânăr foarte amabil care făcea ochi dulci unei fete amorezată de altul) trecea printre mese ștergând sticla groasă acoperită frecvent cu scrum de țigară.

Figurile zilnice ale localului, arhicunoscute de barman, veneau dimineața, consumau câte-o cafea, apoi în ceștile golite puneau vodcă ieftină pe care o degustau cu mulțumirea celui care știe că n-are nimic de pierdut. Barmanii se prefăceau că nu văd această înșelătorie, acele sticle ascunse în căptușeala jachetelor ponosite... Clătinau din cap a compătimire lăsându-i să-și bea lichidul puturos și gălbui și să roadă zațul rămas pe fundul ceștilor ciobite. În jurul orelor 12.00 apăreau țigănci tinere și gureșe, făceau „poștă” din câte-un suc și mâncau semințe. Scrumierele se umpleau, chelnerul cel tânăr și îndrăgostit se supăra, le poftea afară. Erau însă zile când acestora le mergea bine și atunci veneau cu bărbații lor mustăcioși care se îmbătau și acopereau cu vocile dogite piesele din Beatles filtrate printr-un difuzor mare și negru. Pălăriile închise la culoare, cu boruri mari, alunecau de pe mese ori de pe genunchi și cădeau pe cimentul dușumelei, murdărindu-se. Atunci se auzeau înjurături și țigăncile chicoteau amuzate. Lăsau bacșișuri grase barmanilor care mai închideau ochii.

Ioan se ferea de astfel de anturaje. Dacă nu găsea loc se retrăgea în colțul dintre teighea și geam, unde patronul pusese trei taburete înalte. De la înălțimea lor avea o privire de ansamblu asupra cafenelei. Mulți ochi se îndreptau spre el, descoperindu-l cu uimire. Nu reacționa nicicum. Îi privea cu indiferență, ca și cum ai privi în gol și intens chipul iubitei. Erau semenii lui, între ei se simțea în siguranță. Simțea că trăiește, că-și bea cafeaua, berea sau vodca. Se gândea la vremurile bune. Qui prodest? păreau să întrebe picioarele lui atârnând în gol.

- Tu ești! a exclamat femeia îngenunchind.

- Ce vrei? a mormăit Ioan surprins, tulburat de alcool și de ineditul situației.

- Te-ai întors, Botezătorule, a continuat ea, prinzându-l cu strășnicie de marginile lungi ale hanoracului. Chipul îi strălucea ca în fața unei mari revelații.

- Ești nebună, eu sunt Ioan, vânzătorul de cărți, ce, nu mă mai cunoști? Tot orașul mă știe, s-a trezit el din uimire.

- Nu, tu ești Botezătorul, recunoaște că te-ai întors.

Ducându-și mâna la față, Ioan și-a simțit barba lungă și neîngrijită, părul, cearcănele imense.

- Nu-s eu, doamnă, seamăn, probabil, cu ăla, a spus.

Femeia s-a ridicat în picioare:

- Atunci fă bine și nu ne mai minți! s-a oțărât dezamăgită, apoi a dispărut în noaptea de pe o stradă apropiată.

În zilele următoare, Ioan a povestit prietenilor întâmplarea în stilul lui direct și provocator, neuitând amănuntele și inventând, neobosit, altele. Prietenii râdeau. Când nu avea chef să vândă cărți, Ioan se gândea la existența lui demnă și mizerabilă. În subsolul întunecos unde locuia, îl cuprindea mila de femeia aceea, de confuzia ei înduioșătoare... Se îmbrăca în silă și umbla pe străzi senin, calm, așteptând cu răbdare să dea de un cunoscut pe care să-l cheme la o bere. Se simțea foarte singur și-i era ciudă pe cei ce treceau perechi spre zone numai de ei cunoscute.

Plictisit de amintirea fostei soții și a fiicei se enerva în sine și pasul lent al plimbării se transforma într-un mers grăbit, de om preocupat și în criză de timp. Memoria funcționa ireproșabil, aducându-i în fața ochilor fragmente din concertele rock în care cântase, femeile pe care le-a posedat sălbatic prin cabinetele înguste ale sălilor de spectacole, plecarea soției și divorțul, amantul burtos și director cu care îl înlocuise, disperarea și bețiile lui rămase fără ecou, decăderea... Orbit de fulgerele acestor imagini se ciocnea de oameni, murmurând din minut în minut scuze fără răspuns. Din aceste momente era trezit brusc de prietenul oportun și se ducea cu el la bere. Absent, bea până simțea că nu-l mai ține picioarele. Prietenul, între timp, pleca, venea altul, alții. Cu o dărnicie inexplicabilă, Ioan le cumpăra bere, cafea sau vodcă. Ajungea cu greu și târziu în subsolul rece, inospitalier. „De s-ar strânge toate încercările vieții într-o singură zi, ce fericire ar fi pe capul oamenilor”, gândea înainte de-a se aventura într-un somn greu, opac, blestemat.

Uneori, Ioan înjura acoperișul termic al lumii. Erau zile când, cu tot cheful de-a vinde cărți, natura lucra împotriva-i. Obligat să rămână în subsolul acela insalubru se simțea ca un câine în lanț. Frigul de afară îl împiedica până să și gândească lucid, stătea lungit în pat și înjura metodic, în diferite registre vocale, stupizenia lumii. Începea cu președintele țării și comuniștii și termina cu „măreția mă-ti de Nietzsche”. Când acest monolog important se încheia, rămânea surprins de câte cunoștințe poseda, se ridica buimac, își prindea capul în palme, își presopunctura tâmplele. „Unde dracu încap toate astea în creierul meu?”, se întreba. Se ridica greoi și băga reșoul făcut din BCA în priză. Curăța mucegaiul albăstrui de pe zațul rămas cinstie de când într-o cană soioasă, turna apă și-l pune la fiert.

Lichidul fierbinte și amar îl pune pe picioare. Se apuca de răsfoit cărțile ce zăceau pe lângă pereți, stivuite frumos după mărime. Mai trecea o zi din viață.

Târziu, într-o noapte, în cafenea a intrat un individ cu o figură comună, chiar tristă. Ochii tulburi, străbătuți de vinișoare roșii i-au atras atenția. „Cine mai e și ăsta?” s-a întrebat în timp ce se îndrepta spre masa nou venitului. Așa au rămas împreună: Ioan și Dumitru. Primului i s-a părut amuzant limbajul celuilalt, în același timp vulgar și academic. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva în stare să îmbine atât de coerent și armonios expresiile de mahala cu cele suprasaturate de neologisme. Din Dumitru a înțeles o poveste asemănătoare cu a lui: după ce-și făcuse soția secretară a unui director în capitala țării, Mitică fusese „tăiat de la rație”. „Penetrată în toate pozițiile și inoculată cu idei subversive, m-a părăsit”, avea să se confeseze Mitică. „Nu știu cine a greșit, i-am lăsat apartamentul și am plecat. Fiul meu are 6 ani, nu l-am văzut de 8 luni. Nu-mi pot explica nici acum fervoarea și ambiguitatea stilistică prin care ea m-a băgat în mama definitiv. Acum sunt corector la un ziar local, îmi afișez peste tot incertitudinea zilei de mâine, omenirea face pași mari spre viitorul luminos ce o așteaptă.”

Ioan asculta atent și vesel.

Plăteau când unul, când altul. Uneori, Mitică se supăra pe viață și plătea singur consumația tuturor celor ce erau în cafenea. Se trezea a doua zi golit de idei, cu buzunarele goale, cu spatele durându-l îngrozitor. Se ducea la chiuvetă, umplea o sticlă de litru cu apă și o bea încet, râgâind. Arsurile din stomac încetau pentru câteva clipe, apoi se dezlănțuiau și mai abitir. Înnebunit, Mitică pune ceva pe el și ieșea, clătinându-se, să mănânce o ciorbă de burtă. Durerile se potoleau și muierile searbede ce operau pe mașinile

de încasat ale vreunui expres puturos primeau bacșiș. Ocrotindu-l pe Mitică, Dumnezeu avea, probabil, mare bătaie de cap. Trăind pe pământ, muierile de la casă nu știau și n-aveau să știe vreodată ce este tristețea metafizică.

- Mișcă-te! Treci sub bradul acela! Stai jos! Sprijinește-te cu spatele de trunchi. Așa. Privește spre dreapta. Sus! Nu atâta, la creanga aia de-acolo!

Ploua, era primăvară. Ioan se executa docil, încercând să fie cât mai pe placul celui ce striga la el, celui împovărat de o cameră video pe umărul drept. Era ud complet, ca și operatorul. Sprijinit cu spatele de trunchiul jilav al bradului, uitându-se la creanga indicată, l-au fulgerat brusc imaginile cu femeia ce-l confundase. În câteva secunde, pe retină i s-au derulat toate detaliile acelei situații. Nici n-a observat ochiul camerei de filmat fixat batjocoritor pe ochiul său traversat de secvențe.

- Ce dracu faci, a îndrugat supărat, împingând cu mâna udă obiectivul aparatului. Ești tâmpit, a mai spus, ridicându-se. Apa i se scurgea de pe cap, din păr, pe obraji. Îi ajungea pe buze. Ioan îi simțea gustul sărat.

- Am fost cândva un om ca oricare, cu nevastă, cu ambiții, a spus mai târziu, în cafenea, operatorul Mihai. Aveam nași de nuntă, părinți, socri. Eram și eu posedat de indecizii. Știi ce naș aveam? Îi lipsea dimensiunea fericii simple, reale, nu știa ce înseamnă un 8 martie sau un sfârșit de an. Citea. N-avea zile exponențiale, n-avea parte de trăiri unice. Nu trăia abandonul, dezlănțuirea, băgarea lucrurilor în mă-sa. Era plat ca o dedicație muzicală la un post de radio obscur. Nu conștientiza semnificația unui buchet de flori. O femeie – în afară de soția sa – o inexistență. El citea. Visa să scrie o carte explozivă care să întoarcă lumea pe dos. Nu era în stare să se întoarcă la nivelul evenimentelor nesofisticate, naturale! Citea! Pur și simplu citea! Făcea pe intelectualul, concret! Într-o zi, bietul intelectual se va trezi cărunț în apartamentul oportun obținut în baza bilelor albe ale marilor sale responsabilități. Citea! N-avea organul perenității zilelor festive. Lehamitea mea a devenit într-o zi grea, ca o stană de piatră. Așa a rămas ăla cu cărțile lui și soția mea și eu cu momentele mele de sărbătoare.

Zgribulit, Ioan sorbea des din vodca orei 15.00. N-avea chef de discuții cu individul diavolesc ce-i oferise băutură ca să se lase filmat și care opera cu distincții, ceea ce pentru el era greu, foarte greu.

Dintr-o dată, Mihai și-a dat seama că celălalt nu-l mai ascultă. A tăcut speriat și intimidat de ceea ce spusese.

Zumzetul din cafenea destrăma elocvența atâtor gânduri rumegate în toiul nopților fără femei.

Nu l-a întrebat niciodată de unde a venit. După o vreme, oamenii orașului s-au obișnuit cu individul slăbănog ce trecea zilnic prin centru, împovărat de camera video. Nu știa nimeni de unde are bani de hotel. Pentru a-ți face de cap nu-ți trebuie, în fond, bani mulți, ci curaj. Neputința îți deschide desfrânarea întru tine însuși.

Calm, senin, Ioan aștepta creatura aceea ciudată.

- Dracul poate fi aplicat cu succes oricărei situații. Singura greutate e să știi de unde să-l iei atunci când ai nevoie, a spus ăla când a venit.

Plecau împreună. Filmându-l pe Ioan, Mihai constata că își revine din nebunie. Ar fi fost însă păcat să-și acorde mai mult timp pentru asta. Se întorceau înfometăți după lungile plimbări prin colțurile orașului. La cafenea se tratau îndelung cu vodcă și suc ieftin.

Intr-o zi, s-a produs ruptura. Fenomenul. S-au întâlnit toți trei pentru prima dată. Trecând pe o stradă neasfaltată, au dat de femeia aceea și n-au mai avut încotro, a trebuit să spună că ei sunt sfinții ăia care au mântuit atâtea mii de oameni de pe planetă.

Neexistând martori credibili, nimeni nu știe cum s-au petrecut atunci lucrurile. Poate credința femeii, poate o gaură neagră, poate Dumnezeu, în marea Lui bunătate, sătul să tot aibă grijă de ei pe pământ, i-a luat. Într-o lumină mare, cei trei au dispărut pentru totdeauna.

A rămas din această poveste testamentul femeii care a murit curând după minune. El se termina astfel: *De ce l-ai ridicat la cer, Doamne? De unde să știm noi, buimăciții secolului acestuia pe cine înjurăm? Cine mai vinde cărți, mai vine la cafenea, mai filmează zidurile orașului și ochii lui Ioan? Unde mai mergem acum, Doamne? Pe cine mai credem? De ce ne lași atât de singuri în preajma apocalipsei?*

A treia agonie

Personal, nu avea nimic împotriva societății. Doar așa, în general, global, cum spunea, simțea un fel de nelămurire, ca și cum, redus la dimensiunile unei cutii de chibrituri, s-ar fi învârtit pe discul unui pick-up. În fiecare dimineață, cu excepția duminicilor, pleca pe jos la serviciu, un chioșc amplasat la un km de zona unde locuia. Mergând, se gândea la trecutul și viitorul său. Detașat, plictisit. Era cam singurul trecător la ora 5.30. Trolei-

buzele luminau când și când silueta ce aluneca pe lângă stații; oameni oboșiți, țăfnoși, sătui de muncă se certau pe tema salamului. În prima parte a acelei ciudate plimbări, pe Daniel îl dureau ochii, îi ardeau de nesomn și băutura. Ultimele sute de metri însă îi limpezeau privirea și el putea să vadă, mirat, gospodine cu mutre tâmpe și rochii soioase, neoanele iluminării publice.

Ajungea la chioșc zăpăcit, cobora obloanele, își etala marfa. Aștepta răbdător apariția primului jerpelit al orașului, a altor jerpeliți de profesii ca: mecanici, vânzătoare de cofetărie, magazin de încălțăminte sau alimentar, măturații ai serviciului salubrității, profesori pensionari, simpatizanți ai unor partide care-l înjurau pe motiv că n-are ziarele lor. Băbuțe cu figuri triste, pioase, revoltate sau nehotărâte, se opreau, răsfoiau cărți și calendare colorate, sporovăiau despre nivelul de trai, plecau fără să cumpere nimic. Le urmărea curios și se gândea că, poate, asta-i cea mai mare nevoie a bătrâneților, nevoia de-a fi guralive. „Cea mai mare vocație e să n-ai vocații”, gândea, tânjind după simplitatea lor dezarmantă. Pentru Daniel mai era vreme multă de trecut și oricum nu credea că va ajunge clipele calme ale senectuții.

Într-o zi, i s-a făcut dor de fetiță, avea 9 luni când soția lui a cerut divorțul. Nu-i convenea să fie femeia unui muncitor la negru, după ce el și-a dat demisia de la ziarul unde fusese cel mai bun reporter. Una era să fie salută de distinsele personalități locale, alta era să audă în spatele ei șoapte ca: „Ui' ce bulane are!” Dar așa erau oamenii aceia, muncitorii la negru pentru care viitorul nu însemna mai mult decât „măine”. După ce temutul ziarist a dispărut din mass media, colegii de breaslă i-au luat la purecat activitatea. O campanie care i s-a părut nesimțită, fără sens. N-avea cum riposta, foștii lui colegi știau asta. Se încăpățâneau totuși să-l bage în noroi până-n gât. Când soția lui îl întreba ce are de gând, Daniel tăcea. N-avea nici o idee, nici chef de-a avea idei. După câteva săptămâni s-a apucat de băut. Apoi a urmat divorțul. N-a obiectat, n-a cerut departajarea bunurilor. L-a căutat pe bătrânul care, datorită lui, a primit niște bani buni reprezentând o pensie retroactivă de care statul se prefăcea că a uitat. Acesta a vorbit cu cineva și l-a plasat într-o echipă ce lucra la construcția unei vile, în apropierea orașului. O echipă la negru, fără responsabilități, fără identitate. N-a spus nimănui cine este: un nume și atât, când proprietarul le împărțea banii. Câteva săptămâni chiar a crezut că lucrează acolo de secole. Înafară de betoniera, cărămida, grinzile și vodca băută cu ceilalți nu-i mai rămăsese nimic în cap. Și-a adus aminte că trebuia să plătească pensie alimentară și a cerut

„baștanului” o zi liberă. Fosta soție i-a făcut cafea, l-a întrebat dacă-i e foame; el se comporta mecanic, trăind în altă lume. La plecare, păstrând o distanță care-i oferea siguranță, i-a spus:

- Nu mai veni aici. Trimite-mi banii prin poștă, te rog.

El a dat din cap inexpressiv. Doamna avea să-și amintească toată viața întâlnirea aceea, golul terifiant al ochilor, conversația purtată cu o ființă venită parcă dintr-un regn al morții.

Amintindu-și toate acestea, Daniel golea sticla cu vodcă. Rezemat de zidul vilei, lângă el, stătea bătrânul Ceată, cel mai vârstnic muncitor.

- Te gândești la ea, așa-i?

- Cred că da, a murmurat Daniel surprins.

- Ia mai dă-o dracului de muiere nenorocită, a erupt bătrânul. Hai că te duc eu la una din sat și după o noapte ești ca nou! Dă să trag o gură, a sfârșit Ceată mai potolit.

Daniel i-a întins sticla urmărindu-l cum o duce la gură și cum suge cu lăcomie lichidul mizerabil.

- E de treabă, a zis bătrânul înapoiind-o.

Deodată, Daniel și-a imaginat gura băloasă cu numai două-trei cioturi de dinți fixată ca o ventuză pe gura sticlei. În viziunea lui vedea saliva și vodca amestecându-se, dizolvându-se una în alta. A țâșnit în picioare, vomitând.

Dorul a mai persistat câteva zile, apoi i s-a făcut lehamite. Intraseră mult în toamnă cu lucrările iar într-o zi, proprietarul, un fost securist, le-a închis de tot până-n primăvară. În cele câteva luni terminaseră pivnițele, garajul și un etaj. Ultima noapte și-au petrecut-o în camera pe care reușiseră s-o și tencuiască și în care dormeau pe scânduri, printre paie și haine ieșite din uz. La lumina unui lămpăș cu petrol, au băut vodcă și au mâncat pâine cu slănină, se lăsase frigul. Șapte oameni fără căpătâi, câte unul pentru fiecare zi a Creației.

- Eu mă duc în oraș, la azil, a spus Ceată, după un lung moment de tăcere în care fiecare s-a gândit la ale lui.

- Ai acolo băbuțe tot una și una, a hohotit fals Matei, 42 de ani, fost șofer pe autobuz.

- Am, și ce te doare? s-a războit bătrânul cu arțag.

-Pătrule, mai desfă o sticlă, a zis Matei.

De pe scândurile lui, Daniel îi privea cu mirarea unui animal care moare. Trăsneau a disperare cu toții. Oamenii nimănu.

A doua zi au plecat. În oraș, Daniel a vorbit cu șeful unui șantier care, pe durata iernii, oprise lucrările la o bancă. Să le dea una dintre barăcile metalice, să ierneze și ei. Contra unei sume derizorii, se angajau să păzească utilajele și materialele rămase. Cu chiu cu vai, șeful a spus că *da* și de atunci, gașca aceea de amărâți a început o viață cenușie, plictisitoare, cu somnuri lungi, cu țigări multe, deseori cu sticle de vodcă. Făceau cu rândul la adunat lemne pentru foc, acțiune la care bătrânul Ceată participa cu frenezie. El făcea focul în fiecare dimineață, suflând în cărbunii încinși, tușind, fumând țigară de la țigară. Printre icnituri, ceilalți îl auzeau boscorodind de unul singur și se trezeau morocănoși, cu gust de ceartă în gură.

- Vedem noi la anul, mormăia Ceată, netulburat de scârțâitul paturilor metalice. Ne întoarcem la vilă, mâncăm boierește, bem popește, prăjim ciuperci... Ce să-i faci, trebuie să trăiești cumva... Că nimeni nu-ți mai dă... în ziua de azi... o coajă de pită... Și la azil ce fac? Mă duc cu alții la barul de peste drum... Aici nu-mi ține nimeni ividența... În primăvară, atunci să vezi... mă-sa de lume...

- Bă, nu mai scoate atâta fum că ne 'toxicăm, se răstea câte unul la el.

- Nu-ți place? Ia poftim dumneata de fă focul dimineața, schelălăia moșul, fericit că are cu cine vorbi.

Dar ăla tăcea posomorât iar Ceată se întrista și pornea să hoinărească prin oraș. Găsise o cantină unde o femeie de serviciu cu frica lui Dumnezeu îi mai dădea de mâncare.

Spre sfârșitul lui decembrie, înainte de sărbători, Daniel i-a trimis fostei soții, poștal, o sumă mare de bani. N-a avut curajul s-o caute, să-și vadă copilul. Își petrecea timpul în sala de lectură a bibliotecii, la căldură și liniște. Citea ziarele anilor interbelici, colecții după colecții. Supraveghetorele îl bârfeau, spunând celor dispuși să le asculte că ar fi legionar. Nu-i păsa.

Într-o zi, curios, a intrat într-o biserică. L-a văzut pe Isus materializându-se deasupra paharului ce conținea vinul și pâinea. A văzut lacrima curată de sânge ce a căzut dureros din inima Lui. Apoi, pe acel popă hămesit, ingurgitând sublima substanță, cu indiferența omului care, în virtutea inerției, nu mănâncă dimineața pentru a se putea cumineca. S-a simțit în pragul leșinului în momentul în care picătura de sânge divin alimenta energetic oribilele extensii lumești. De hulpavii popi i s-a făcut silă și n-a mai intrat niciodată într-o biserică. Gestul marțial, unic, existențial al lui Cristos i s-a părut nedrept de inutil.

Anul Nou l-au făcut în baracă. Deși le-a atras atenția, ceilalți au spart niște cofraje, să aibă ce pune pe foc în timpul sărbătorilor. Au luat vodcă, bere și salam, abandonând tradiționala slănină. Au chefuit pe îndelete, urându-și ani și bani. Au mâncat salam. Au dormit, s-au trezit și iar au chefuit. Un fel de sabat al rataților, un fel de frumusețe a ratării.

A patra zi după Anul Nou a apărut șeful șantierului. A văzut „paguba în avutul particular”, l-a prins pe Ceată alimentând focul cu așchii din cofraje. I-a făcut analfabeți, hoți, inculți, i-a băgat în mamele mamelor lor, le-a promis că le pune poliția pe cap. Beat mort, prăvălit într-o rână pe patul jegos, Daniel s-a chinuit și a spus:

- Șefule, cultura te îndepărtează de Dumnezeu. Cultura este îndoială, neliniște, întrebări. Mai ales întrebări, de parcă Dumnezeu ne-a creat să complicăm lucrurile. Ei, uite că, după ce, ca niște tâmpiți i-am pregătit terenul, ne va potoli diavolul.

Ăla și-a scuipat în sân și a dispărut în viteză. Le-a reținut din bani mai mult decât trebuia.

Pe la mijlocul lui ianuarie Daniel a găsit de lucru ca vânzător de ziare. Deoarece îl cunoștea de pe vremea când era „un om mare”, patronul l-a compătimit. Răbdător, Daniel i-a ascultat văicărelile, „îmi pare rău”-l convențional, fals, fără nici o valență practică.

Când a deschis prima dată ușa chioșcului, i s-a părut că ambii poli ai pământului, respectuoși, i-au făcut loc să intre. „Să nu aduci reșou” a zis patronul. „S-ar putea aprinde ziarele, s-ar putea întâmpla o nenorocire. Îți dai seama că nu m-ar interesa cât curent consumi, deși e tare scump și impozitele mă omoară, dar e vorba de presă, de cărți, de o groază de bani investiți... Îți dai seama...” N-a zis nimic. Își lua două-trei cafele într-un termos, câte-o jumătate de pâine de la magazinul alimentară de peste drum. Citea ziarele, se jura în sinea lui să-și ia viața în serios, să-și recâștige echilibrul, să devină din nou “un om mare”. Cobora seara, cu mâinile aproape înghetate, obloanele. În baracă se întindea pe un pat cu ochii în tavan mințindu-se că Dumnezeu îl va ajuta să răzbată, doar avusese o viziune, nu?

Nu. Veneau ceilalți cu nasurile și urechile roșii de frig, cu vodcă și țigări puturoase. Cu povești despre curve, în mare parte inventate. Se apuca de băut și-i trecea cheful de echilibru. N-avea nici un farmec echilibrul. Și începea încă o zi de promisiuni.

Într-o seară, întorcându-se la baracă, a văzut lumea adunată ca la urs și a știut că se terminase cu bârlogul lor călduț. Amestecat în mulțime a urmarit mașina a Procuraturii ce-l lua pe Ceată. Nu mai apucase primăvara. Nu va mai prăji ciuperci niciodată, în nici o toamnă. Ajuns în rândul din față și-a dat seama că, speriați, ceilalți fugiseră lăsând baltă haine, mâncare, băutură. Bătrânul murise cu gura căscată. Cioturile dinților, negre, îi dădeau un aer de fiară apocaliptică. Pe Daniel l-a cuprins o milă catastrofală. A fugit și el, aproape plângând. Cuprins de febră, s-a plimbat toată noaptea pe străzi. Dimineața, când a tras obloanele, mâinile îi tremurau. Pe la amiază l-au apucat amețelile. I s-a făcut rău, a vomitat un lichid uleios, grețos. Când a închis obloanele, greutatea aproape că i-a rupt tendoanele mâinilor. S-a încuiat în chioșc și și-a făcut un pat din ziare pe care s-a prăbușit ca-ntr-o groapă.

Între moarte și vis, gândurile se blocau pe un ultim reper. „Praful și pulberea s-a ales de toate. Nici o metodă de supraviețuire modernă nu este operantă în plan uman. Pentru că în cursa pentru viața nu s-a pornit niciodată de pe poziții egale. De aceea e lumea atât de tragică. De aceea unii trăiesc în castele și alții sub poduri...”

Cumva înspăimântat, Daniel asculta ce spun gândurile. Din când în când se cutremura. La un moment dat, ca un ecou, s-a auzit strigat. Nu era strigat pe nume dar simțea că el trebuie să răspundă. „Ta-ta...Ta-ta...”, a spus ecoul când s-a apropiat. Sforțându-se, a deschis ochii.

„Tata”, a spus fetița și a început să râdă. Era atât de îngerească motivația vizitei încât i-au dat lacrimile. S-a făcut deodată cald, luminos, strălucitor - lagărul acela. A luat-o în brațe, invadat se o duioșie crudă. Apoi a auzit trenul. „Ta-ta... Ta-ta...”, spunea fetița. „Ta-ta, ta-ta”, făcea trenul.

L-au găsit a doua zi, când s-au adus ziarele locale. Chioșcul era încuiat dar înăuntru era lumină. Patronul a deschis cu cheile de rezervă. Daniel zăcea pe spate cu mâinile împreunate pentru moarte. A venit Poliția, Procuratura, medicul legist. „Moarte survenită prin înghețare”, au scris în certificatul de deces. N-au putut explica mirosul de parfum, o aromă necunoscută, venită de nicăieri. Numai procurorul, aplecându-se deasupra cadavrului, a văzut dărele înghețate ale lacrimilor. A făcut câțiva pași prin zăpadă și și-a aprins o țigară.

A patra agonie

1. Sunt orb. În ochi îmi strălucește vinovăția albă a zăpezii. Știu că tu m-ai iubit, m-ai așteptat îndelung, mai credincioasă decât Penelopa.

- Caporal Amariei, pentru actele de eroism de care ai dat dovadă, ești avansat în grad și decorat...

Cuvintele se dizolvă în aerul îmbâcsit de tinctură și ace de seringă.

(Dar eu nu mai văd, Elena, nu voi mai vedea niciodată. În ochi îmi stăruie un ecran alb-mat, reminiscența nervilor oculari. Salonul e cald de parcă tu ai fi surprinsă întinzându-mi un pahar cu vin, gestul acela intim îmbujorându-te.)

Ofițerul așteaptă să spun ceva. În așteptarea lui s-a grămădit și restul lumii, ceata de infirmiere și medici, răniții care mai pot fi atenți, vrăbiile din crengile copacilor... Ies toți afară, convinși că am adormit. Dacă nu am ochi, cum să-și dea seama că sunt orb?

A ieșit soarele, nervii oculari, câți au mai rămas, percep diferențele de lumină. Cineva țipă în curte. A ieșit soarele. Cineva țipă în curte. A ieșit soarele/cineva țipă în curte/a ieșit soarele/cineva țipă în curte/a ieșit soarele.

(La mine era fereastra acoperită cu iederă, te așteptam în fiecare zi cu toate că știam că tu vii rar, eveniment necontrolat. Intri în salon dar eu nu te văd. Aud ușa scârțâind și îmi imaginez că e sora de serviciu cu brațele pline de pansamente și instrumente medicale, am să-i aud vocea informându-ne că astăzi ne va controla doctorul Maniu, afară e ger nejustificat, peste două luni va avea 50 de ani, o dor oasele de bătrână, vrea totuși să trăiască, să-și vadă băiatul întors de pe front, și oamenii ăștia, nu mai vor să termine cu împușcăturile...

Nu mă mai recunoști, prima ta privire – spre geamul cazon – apoi cauți rănitul pentru care ai venit. Te uiți la mine, îți ștergi ochii și pleci iar, eu continui să mă mir de ce bătrâna soră a ieșit deodată fără să spună o vorbă.)

Un zgomot îmi sparge timpanele, geamul spărgându-se brusc îmi umple memoria. Înainte de-a adormi, aud pe cineva țipând în curte.

P.S. Eu sunt agresorul, nu mă interesează cine are dreptate în acest război. Comandanții mei știu mai bine. De fapt, nici n-am timp să mă gândesc la asta. Mă așteaptă acasă o fată. Sunt tânăr, după ce dușmanul va capitula, mă voi plimba cu ea pe străzile unui orașel mic și liniștit, îmi voi găsi acolo fericirea. Plouă. E frig și va-ngheta. Acum câteva zile, pe-o vreme asemănătoare, un soldat inamic trimis în recunoaștere a intrat în sectorul meu de pândă. L-am lăsat să se apropie, era în mâinile mele. Apoi, a urmat momentul întâlnirii. Eu, cu piciorul drept pe un mușuroi, cu grenada dezamor-

sată în mână, el – cu privirea fixată în ochii mei, surprins cu arma asigurată, fără nici o salvare. Era gradat și avea ochi albaștri. Îl studiam cu un zâmbet superior. Îi lipsea ceva și în timp ce mă gândeam la asta, muzicalitatea unor cuvinte necunoscute mi se învolbura în creier. Avea maxilarele încleștate dar simțeam cum fiecare celulă a trupului meu reverberează. Ca prin vis, am aruncat grenada. O fracțiune de secundă, gradatul a simbolizat un steag pe care noi îl uram, apoi, albastrul ochilor i s-a spart deodată, a mai rămas galbenul treselor și roșul aprins al sângelui. Ploaia se oprise și bătea un vânt ca o lamă de cuțit, răvășind norii. Lumea parcă devenise o imensă catedrală în care se oficia un ritual ce atunci se naștea și atunci trebuia să dispară. Senzații de moment. Eu sunt agresorul.

(Da, ești frumoasă, iubito, ai trupul fragil și ochii albaștri, dar de ce ochii aceluia caporal mi-au adus aminte de tine?)

2. Chiar nu mai sunt cuvinte pentru noi, iubito?

Afară s-a dezlănțuit urgia altei ierni împărătești.

Scrisorile nu mai ajung nicăieri, se opresc dezorientate, căutând niște adrese inexistente acum. A început să ningă iar. Parcă te-aș aștepta ascultând muzică și fumând o țigară cu fața la geam. Parcă aș fi sigur că vii, atât de clară e liniștea din mine.

(În spatele gratiilor. O poveste despre un cântăreț trist în care aparențele primează. Iar personajele principale suntem noi. O înfrângere fictivă, de ochii lumii. Iar zăpada cade tot mai disperat, interiorizată, fără indulgență.)

Fă-mi un ceai și vino lângă mine. Nu știi ce frig m-a apucat așa, deodată. Ușa se deschide înăuntru. Când intri, trebuie să te apleci puțin, instinctiv, s-ar putea să fie și joasă. De fapt, oricum trebuie să te apleci, perdeluța din interior îți vine la nivelul feței și s-ar putea s-o scoți din pioaneze. E prinsă fără simț de răspundere. Iar când apeși clanța, ridic-o puțin, forțând din antebraț. Gestul făcut pentru prima dată construiește o senzație relaxantă provocând indiferență față de necazurile zilnice, o senzație nedescoperită încă de specialiști. Nu te uita la vopseaua verde și scorojită și nu mă întreba din priviri de ce. Cred că din cauza jazz-ului. Tâmplarul care a făcut-o lucra la ea numai seara, după ce venea de la serviciu, în lumina unui felinar ce a consumat pe parcursul existenței lui cei mai inediți carburanți. În trecere prin atelierul de lucru, copilul acestui bărbat slab și încrunțat a răsturnat o cană de lapte fierbinte în partea superioară, da, acolo unde te uiți acum, a dat el cu vopsea dar când a început să se scorojească și să cadă, lemnul de brad se consacrase ca hartă a unei alte lumi și nimeni nu s-a mai gândit la o eventuală revopsire.

(Ce iad e aici! Dacă nu m-aș plimba dintr-un capăt în altul, cred că aș îngheța. În paralel, dar pe alt nivel de viață, pașii celuilalt, preciși, demarcând clipele. Și lui îi e frig, iar afară a început să bată și vântul.)

Ușa aia nu e făcută pentru frig ci pentru vânt. Dă-ți haina jos și înțeș-te focul. Se înserează și iar îmi vor bate la geam creaturile acelea ciudate, transpirate sub povara instrumentelor pline de curele și hamuri, necunoscute, fără denumiri uzuale, inumane... Au o muzică eliberată de baremurile pe care le cunoaștem și cu care suntem obișnuiți. Apoi rămân triste, așteptând cuvintele mele. Pe sub ușă, exteriorul polemizează cu stopul temporal care sunt eu.

(O pânză de păianjen. Senzația că e illogic construită. Poate fi un păianjen nebun? Într-o oarecare măsură, sunt vinovat, dar față de cine? Aici e liniște, numai respirația mea se aude. Nu-mi mai urlă în creier focul și buburiturile încăierărilor. A fi aici de-un secol. Clipele vin rar, odată cu picăturile de apă de la robinet. Chiuveta e murdară, numai o dâră albă acolo unde curge apa strictă. Ce-ar face Michelangelo în locul meu?)

Haina militară aruncată pe spătarul unui scaun.

Rana de la brațul drept mi-e aproape vindecată. Peste câteva zile voi pleca din nou. Frontul s-a îndepărtat din noaptea când, dintr-o unitate de comando, am rămas numai eu. Undeva, în memorie, se păstrează figurile, gesturile și numele camarazilor de-atunci, contaminate cu parfumul tău și tot felul de reflecții. Mi-ar fi plăcut să trăiesc aici, la tine. Aș fi uitat de moarte și de timp dar îmi văd haina militară aruncată pe spătarul unui scaun și știu că trebuie să plec.

- Scoateți-l afară!

Lanțurile alunecă pe cimentul coridorului. Ultimele secvențe sunt un carusel de culori, zgomote, iarnă, tu, gânduri, pânza de păianjen prin care le văd.

- Foc!

Instrumentele au rămas zdrobite în zăpadă. Ființele care le stăpâneau perfect au lacrimi în ochi.

3. Zarurile s-au blocat la șase-șase. Atunci m-am născut eu și primul gest a fost de-a prinde lumina în palme. Mi-am lăsat amprente pe suprafața lucioasă a realității ca un sigiliu îndelung așteptat și obsedant bănuț.

Mai târziu, în limitele între care, captiv, stăteam la coadă pentru ziare, dădeam un telefon, aruncam într-o baltă țigara aprinsă în grădina de vară din centru, urcam/coboram scările căminului de nefamiliști, existam oarecum tangent cu lumea din care evadasem cu un tren de 20.40, imprimam

serviciului meu un statut de valoare absolut prioritară pentru omenire, am intuit o fisură.

S-a întâmplat într-o dimineață, la ieșirea din tura de noapte. Schimbul aștepta să se elibereze trenulețul care ne ducea în adânc, acolo unde printre erele sedimentate, exprimate geologic de straturile frapante de minereu, noi ne simțeam singurii zei potriviți pentru omenire și treceam unul pe lângă altul semeți, călcând sub cizme sumedenie de milenii și concluzii tectonice. Auzeam undeva abatajul, priveliștea din jur era ca întotdeauna, conform cotidianului scenariu, numai neliniștea halucinantă a fisurii se insinua necorespunzătoare și ilogică.

Tulburat, mi-am predat la ghișeu lampa cu nr. 456 și am plecat la autobuzul care ne ducea în oraș. Am încercat o ieșire gândindu-mă la „Adunarea femeilor” a lui Aristofan, căutând un refugiu în analiza democrației feminine dar fisura persista agresivă, lait-motiv al zilei și lucidității mele.

Câteva zile după, una din extremele fisurii m-a atins discret, exact în clipa când prietenii cu care eram la masă comandau a doua baterie de vin, pe ușa restaurantului intra un coleg de echipă cu soția și socrul, una din chelnerițele de serviciu schimba rolele magnetofonului, o mașină cu număr străin se încadra în forfota străzii, agenția AND informa că filiala din Framingham a firmei „General Motors” a anunțat că în luna august își va închide porțile concediind peste 2000 de angajați și o întreprindere de faianță și sticlărie din România încadra prin concurs un șef de birou-desfacere și un șef secție mecano-energetic.

Am ieșit în grabă, scuzându-mă. Sub masca nonșalanței și indiferenței forțate mă chinuiam să ascund ridurile atâtor ani de căutări.

- Un pachet de țigări, spun deodată, uluit că am intrat fără să vreau într-o tutungerie. Și-o carte poștală.

- Din care doriți?

- N-am preferințe. Care e mai frumoasă. Mersi fain, și-mi simt ridurile de pe față ca pe niște tăieturi adânci. În clipa aceea mi-am dat seama de rigurozitatea întregii drame. În suprafața lucioasă a cărții poștale, două zăruri se blocaseră la șase-șase. Ajunsesem la destinație: în lumea lor.

A cincea agonie

Îmi ascundeam cum puteam rușinea de-a avea aripi. Căci nu mai aveam mâini, îmi crescuseră deodată niște aripi mari și albe, sfidând regulile evolutive ale mileniului. Îmi era rușine de vecinii de bloc, de iubita pe care trebuia s-o întâlnesc și știam că nu o voi putea strânge în brațe ca altădată,

numai s-o acopăr protector cu aripa dreaptă puteam iar ea ar fi fugit înspăimântată de această insuficiență.

Mi-am abandonat serviciul și numai noaptea, ca un uriaș liliac îmi luam zborul de pe pervaz și pluteam așa, în neștire, îndurerat, pe deasupra orașului alandala construit. Mă rugam lui Dumnezeu să-și ia darul înapoi căci eu eram om, un artist, aveam nevoie de mâini să pot scrie, să pot porni magnetofonul, să mănânc, în ultimă instanță. Dar Dumnezeu tăcea, nu mă auzea sau se prefăcea că nu mă aude. Mă întorceam dimineața în garsonieră și răsturnat pe o saltea pneumatică auzeam autobuzele care duceau schimburile la mină, la combinatul chimic sau la cel de faianță. Adormeam flămând și obosit, tremurând de spaima că cineva ar putea sparge ușa – părinții, șeful de scară, proprietarii blocului sau cine știe ce prieten iritat – și m-ar fi putut vedea stigmatizat de aripile acelea oribile, umede de roua ce mă surprindea în zbor impunându-mi un efort dublu.

Puteam s-o văd pe Lavinia făcând dragoste cu soțul ei la etajul VIII și rare perechi de îndrăgostiți îmbrățișați în spatele magazinului Romarta sau ocolind hotelul Mara pentru a ajunge la blocurile de pe Hortensiei, puteam intra pe geamul deschis în redacția ziarului local, puteam veghea somnul crispat al cartierelor, puteam salva prin simpla mea prezență o tânără de 15 ani din brațele unui bărbat bețiv de pe Republicii și totuși, nu făceam nimic, priveam numai prin geamuri, încremenit în unghiul de zbor, până mi se umflau venele de sforțare și mă lăsam pe acoperișul unei clădiri înalte, printre hornuri și antene, mă gândeam neputincios la situația încheșată deja și abjectă.

Cutia cu scrisori mi s-a umplut – aveam lacăt cu cifru pe ea și n-o puteam deschide – visam că în disperările mele nocturne întâlneam undeva, în imensitate sau pe cine știe ce turlă de biserică o fată cu aripi și împreună cu ea puneam bazele unei alte lumi, curată și iluminată de șansa zborului. Mă trezeam sufocat de zgometele pe care orașul și le deversa sarcastic prin fereastra deschisă peste mine și aripile mele blegite de febră. Iubita mă uitase – se săruta cu un folkist solid în drum spre gara de unde plecau la mare... În castanii pozitiviști din parc nu mai era nici un cuib pe care l-aș fi putut ocroti – cei doi urcau în vagonul de dormit – eu m-am așezat pe acoperișul cu vopseaua spartă pe alocuri – semnalul de plecare – totul în cea mai perfectă ordine – planetele zăceau inerte deși în acest punct al povestirii ar fi necesară cel puțin o mișcare de aliniere. N-aveam gânduri. Iubita mea și folkistul solid ascultau muzică și beau lichior de caise, glumeau și se sărutau – nu înțelegeam de ce se sărută atât, planificându-și cu exactitate secundele – mu-

zica, băutura, veselia – și iar sărutări. Au deschis geamul, presimțeam că va urma o ploaie scurtă și puternică. Sâni ei goi tremurau în ritmul hohotelor de râs sau zdruncinăturilor trenului – din curiozitate am început să zbor paralel cu geamul compartimentului, voiam să văd cum mă înșeală iubita care îmi spunea pe vremuri că eu sunt totul, cu lumina aprinsă, ori nu – îi vedeam apropiindu-se, depărtându-se, turnând în pahare – recurgând nădușiți la interminabilele serii de sărutări – o poftă nebună mi s-a făcut să intru acolo (fără nici un motiv, bineînțeles, să intru, deci) și să-i privesc senin, să spun ceva memorabil, epocal, istoric, apoi să plec, să-i las halucinați – și chiar atunci, nenorocire, ploaia, ploaia s-a pornit desăvârșită, răcoroasă, pură, îngreunându-mi aripile, umplându-mi ochii încât era posibil să mă izbesc în orice clipă de structurile acelea metalice și inutile, plantate de-a lungul căilor ferate – eram în mare pericol – poate Dumnezeu mă pedepsea pentru ideea de-a tulbura magica intimitate a celor doi – sau pentru faptul că evadasem din spațiul pe care El mi-l dăruise atât de dezinteresat...

Încă înainte de-a ajunge în stație, am căzut sub roți. Murisem, pesemne, căci zăceam înșirat pe vreo sută de metri, risipit printre pietricele ori strălucind vânat pe iarba și florile buimace de lângă terasament. O furnică a trecut și sângele meu a mângâiat-o cu bunăvoință, înfiorând-o. S-a uitat la mine înciudată și curioasă, studiindu-mi reacțiile.

- Nu-ți fie frică – a spus o parte a mea uitată de timp la câțiva metri depărtare – eu nu-ți mai pot face nici un rău.

Am zâmbit sub soarele planturos al acelei dimineți și am simțit deodată o durere suavă, ca și cum un orb ar începe să vadă.

Eram reconstruit la adevăratele proporții, la câteva palme sub pământ, țipând și leșinând de durere căci furnica aceea îmi adunase la un loc inima, mai întâi.

- Dumnezeule, strigam îngropat la câteva palme sub pământ – oare acesta să fie iadul promis sufletelor care s-au lăfăit în păcat – izbăvește-mă, treacă de la mine paharul acesta – strigam – dar El era sus, în ceruri, vocea mea n-avea destulă putere spre a-L trezi...

Apoi s-au terminat toate. Eram complet și vlăguit. M-am ridicat în patru labe, strivind în treacăt furnica și-am început să umblu neajutorat și astfel m-am născut eu, Omul, mai fals și mai microscopic decât un gând de furnică universal valabil!

A șasea agonie

„Se privatizează Anton!”

Vestea s-a răspândit cu repeziciunea caracteristică orășelului de boșorogi în care toată lumea cunoștea pe toată lumea. Deci, până și sculptorul Anton, boemul și imprevizibilul artist, feroce consumator de vodcă, bere și puștoaice amelițite de gloria sa în continuă ascensiune s-a adaptat năstrușnicei economii de piață.

„Și-a cumpărat un chioșc”, se bârfea la codă, la măcelăria lui Paștiu. Unii îi profeteau deja falimentul, alții, purtați de imaginație, îl și vedeau patron peste o întinsă rețea de magazine.

După câteva zile, în fișuca locală a apărut un anunț: *Cumpăr cofraje ouă*. Și un număr de telefon pe care doi bătrâni, făcând pe detectivii, l-au descoperit ca fiind al lui Anton.

„O să vândă ouă”, au opinat imediat comentatorii evenimentului. „E bine, e bine”, spuneau ei firoșcoși, „de mult se simțea nevoia unei astfel de inițiative în orașul nostru”.

Două zile a muncit sculptorul izolându-și chichineța amplasată în fundul curții. Bea și muncea. Renunțase la puștoaice și la întâlniri bahice cu prietenii. Ca din întâmplare, prin dreptul casei lui, treceau tot felul de persoane curioase, spionând. „Ce porcărie”, gândea Anton și mai trăgea o dușcă.

Rămase fără taur, câteva femeiuști mai îndrăznețe l-au vizitat dar le-a expedit cu duritate. N-avea timp de pierdut timpul. Când a terminat cu izolarea fonică, s-a închis înăuntru, ascultând atent. Degeaba. Tot se auzeau. Lătratul înfundat al câinelui vecinului, hurelul mașinii soră-si Alina care și-a pierdut toba țevii de eșapament la Predeal și alte zgomote nesemnificative și nedefinibile.

Enervat, a cumpărat o remorcă de bolțari din BCA și s-a apucat să ridice împrejurul chioșcului ziduri. Acest fapt i-a intrigat pe cei doi bătrâni care au consacrat zile întregi descifrării misterului. Mai nou, unii ziceau că Anton a înnebunit. El, însă, muncea nepăsător, îndârjit. Soră-sa i-a dat târcoale o vreme, apoi l-a lăsat să-și facă de cap, era obișnuită cu astfel de țicneli.

Seara, sculptorul făcea un duș, mânca la repezeală, își lua lada cu bere, se așeza în fața mausoleului și bea până noaptea târziu ascultând Vivaldi. Îl trezea soarele pe la unsprezece și, mahmur, constata că, la fel ca în zilele precedente, își pusese pătura lângă mușuroiul de furnici pe care-l protejase când au descărcat bolțarii. Se spăla, trăgea un gât de vodcă și începea lucrul.

Se sfârșea vara. Aproape terminase cu zidurile când s-a oprit. Ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, a făcut baie, s-a bărbierit, s-a îmbrăcat cu-

rat și s-a dus la gară. A luat primul tren fără să-l intereseze destinația. Câteva zile s-a plimbat prin țară la întâmplare. Hoinăreala i-a prins bine: într-o zi, lucrarea era gata. Și-a amânat ascultarea pentru a doua, prelungindu-și intenționat momentul de plăcere.

S-a trezit dimineața foarte devreme. Prin spațiul îngust special prevăzut s-a strecurat în chioșc, plombând gaura din zid cu un balot de haine vechi. Stând în tăcere și întuneric a simțit divină liniște a singurătății, a unicătăii sale.

Și dintr-o dată le-a auzit: vrăbiile. Vrăbiile pe acoperișul metalic al chioșcului, cu ghearele și zburătăcelile lor. Apoi o rafală de vânt a aruncat o crenguță uscată, care i-a zgâriat dureros timpanele. Apoi pietricelele aruncate cu praștia de puștii din cartier.

Dărâmat, a început să plângă ca un copil.

În zilele următoare a făcut modificări. A adus o remorcă de nisip și l-a aruncat cu lopata între ziduri și pereții chioșcului, a turnat deasupra o placă din beton... Epuizat și fericit, și-a privit opera. Ignorând mulțimea ce asista din stradă la această spectaculoasă acțiune, s-a strecurat febril în templu. S-a întins pe podea cu creierul gol. În sfârșit tăcere, liniște, unicitate perfectă. S-a lăsat dus aiurea de intensitatea cunoașterii lui.

Apoi a auzit. Un zgomot fin, un fâșâit ușor. Întâi a crezut că e vreun șoarece. S-a ridicat în capul oaselor și, dezmeticit, și-a dat seama că-și auzea propria respirație. S-a sforțat să nu mai respire dar și-a auzit sângele bătându-i în timpane ca niște tobe.

Un moment, s-a holbat în întuneric. Ca un animal hăituit, a ieșit și s-a repezit în casă. Sub privirile stupefiate ale curioșilor care intraseră deja în curte, a ieșit val-vârtej și ca o târâtoare uriașă a reintrat din nou în construcția acum asemănătoare unui cuptor părăsit. Nerăbdătoare, gloata a așteptat să iasă, să le ofere o explicație, o motivație. Neputându-și înfrâna curiozitatea, unul din bătrâneii detectivi s-a decis să-l caute. Acolo a rămas. Speriați și convinși că „nu-i lucru curat”, oamenii au anunțat Poliția.

I-au găsit pe amândoi. Anton atârnat de o frânghie pregătirea probabil de mai mult timp, bătrânelul - pe brânci. „Stop cardiac” au zis chirurgii după autopsie.

A șaptea agonie

Khora era micuță și liberă. Ceda totul fără pretenții, fără grija următorilor ani din viață. În școală fusese un spirit independent și remontant, își făcuse un obicei din a-și contrazice profesorii și persoanele care nu-i plăceau. Înțelepciunea populară a triumfat, ne-am asemănat și ne-am adunat deși rațiunile științifice legiferau respingerea polilor de semn identic. Khora scria versuri absurde și i se publicau. Lua premii și mă puneam să compun melodii folk pe texte cu rimă albă ca „n-am bani/ n-am timp/ n-am inimă să mai scriu versuri”, era sigură că e cea mai bună „zicere” a anului și a lui Toader Danci din Borșa, Maramureș, eu lucram atunci la niște compoziții la fel de absurde – câteva sârme contorsionate arbitrar și fixate pe un suport constituiau o atmosferă pe care o populam cu ace de siguranță, chibrituri, monede, bucăți de cărbune, de stofe, de hârtii, ceară, nasturi, tot ce-mi trecea prin cap și găseam prin casă – ea le fotografia, le puneam într-un dosar cu coperti subțiri din lemn de brad și când acestea amenințau să ne scoată afară - deschideam expoziții fulger în garsoniera în care se adunau atunci o groază de amici atacați de un virus artistic feroce. Se bea vin ieftin, se discuta despre daltonism și James Joyce, se ascultau aberațiile mele muzicale pe versuri fără rimă, melodii ale viitorului – un text putea avea o infinitate de linii melodice – căroră o chitară de duzină și vocea mea le pregăteau o apariție explozivă în lumea melomanilor, se sta până la orele 2-3 noaptea, 5 dimineața; când plecau, prietenii noștri, mereu aproape alții, luau cu ei câte un „mesaj uman”, denumirea savantă a lucrărilor mele intitulate holofrastic. În absența fragilității lor sculpturale rămâneam triști și obosiți, cu interiorul devastat atât de boem încât depășea toate chipiele pionierești. Făceam curat și adormeam neliniștiți, lumea începea să se trezească, strada își primea rați-a de mașini și oameni care făceau „mult zgomot pentru nimic”, se instaura eterna bulversare urbană. Ne iubeam. Dormeam pe o saltea pusă direct pe podea, în dreptul caloriferului. Mâncam la „expres”-uri, acasă, câteodată, beam cafea la patiseria din colț și fumam țigări fără filtru, ne plăcea muzica modernă, eram protejații cenaclurilor literare, lucram – eu la mină, ea – la centrala termică, iar directorul ne tot bătea la cap să facem o formație vocal-instrumentală a întreprinderii, voia să ne trimită la concursuri, voia să ne scoată din producție, noi voiam să muncim căci astfel ne încărcam cu realitatea după care alergam bezmetici atâția scriitorasi cu unghii îngrijite și fără bătăture în palme, totul era nemaipomenit de anacronic, de labirintic. Nu știam ce vom face a doua zi. Directorul se enerva iar noi ne băgam la secretariat cererile de lichidare.

Am plecat atunci cu ideea de-a rămâne o vreme în munți. Am ajuns într-un ținut pe care nu-l cunoșteam dar perspectiva unei voite abandonări la întâmplare a redus din handicap și am rămas acolo, dăruindu-ne unul altuia cu sălbăticia omului primar, intoxicați de propria pasiune, zei fără supuși sau bariere morale

Khora era liniștea terțiară și țipătul primordial, Khora mă întreba dacă pietrele se iubesc între ele, Khora era efortul materiei infestată de absolutul aceluia duo catastrofal

O urmăream dimineața cum intra în lacul necorespunzător geografic
goală superbă stelară

obosea înotând și se întindea lascivă pe stâncile
tulburate de lumina afectuoasă a aurorei

o strigam de parcă era singurul cuvânt pe care-l vorbeam
ea râdea fără rost

în ciuda lumii dominată de crize

Khora era capodopera gestată în retortele

tuturor stadiilor evolutive și-mi era destinată

ca o recentă posibilitate de supraviețuire mondială, ca un nesecătuit zăcă-
mânt energetic.

Lumea, uluită de convulsia electronică aluneca gregar în banalitatea opacă a marilor bulevarde, se cățara cu liftul la toate etajele modernizării, se droga cu avantajele blocurilor turn, se desfășura după alte principii ale spațialității. Eram noi niște arhaici? Reprezentam atunci formația poker pe care natura o are ascunsă în mână? Eram rezerva secretă de viață a materiei? Ne îmbrăcam salopetele direct pe piele, ne luam drujbele și făceam planul de producție a lemnului; înafară de noi, rămăseseră în sector doi tineri căsătoriți, el – arătos, bine legat, oltean, ea – solidă spre planturos, blândă, cu un coeficient de obediență incredibil pentru un cuplu actual, un fost pușcăriaș tăcut și aspru și doi veri din provincie, special născuți pentru defrișarea acea care dura Dumnezeu știe de când. Se perindaseră prin echipă o sumedenie de oameni, numai ei perseverau într-o cuvioasă statornicie.

Am apărut noi, problematici, atoateștiutori, evoluți. Încărcam zilnic o mașină cu bușteni, șoferul ne aducea țigări, vin, hrană rece și incertitudinile centrului forestier, de două ori pe lună venea un ins demodat, burtos și ochelariș, cu o valiză diplomat și statele de plată, primeam banii și ocupam camera dinspre apus a cabanei, în aerul îmbâcsit de primitivism. Pe zgomotul de fond al vieții montane trăite *in forzato*, pe un palier social indescifra-

bil se năștea a doua versiune a sculptorului – proiecție a votului vegetal care-și cerea dreptul la expresivitatea primară. Khora desena în cărbune perioadele de penitență ale holmiului și era în stare să mă întrebe fără remușcări de ce se face dimineață.

A venit fostul pușcăriaș.

- Am văzut că te pricepi la lucrat în lemn. Fă-mi și mie Libertatea.

- Care din ele? a întrebat Khora cu ochii la cartonul pe care închea perioada 18 de penitență a holmiului.

- Toate – abia atunci a descoperit-o, cocoțată pe scaunul prea mare pentru ea, parțial acoperită de șevalet.

- Fă-i-o, Ștefan, s-a dat jos de pe tronul masiv și-a venit lângă mine.

- Bine, domnu' Sadoveanu.

- Să-mi spui cât mă costă. Doamna Khora, nu purtați sutien?
deschisese ușa să plece

- Nu

Khora a început să râdă de ineditul întrebării

am privit-o: prin tricoul subțire, sânii ei înspăimântau terorii misticismului european

Sadoveanu venea o dată la patru zile și-și lua Libertățile, le planta pe o platformă de stâncă din apropiere după sistemul curbiliniu al „Sfatului Bătrânilor” din Baia Mare sau al „Eroilor de la Moisei”, muncea ca un smintit la gropile cu care asigura verticalitatea acelor sculpturi deloc modeste ca dimensiuni

ultima a fost „Libertatea Libertății” și-am cărat-o toți bărbații, cei doi provinciali, forță și pricepere, erau obișnuiți cu lemnul, îi percepeau limbajul, îi presimțeau răsucirile

am rămas acolo până seara ca niște turiști în fața statuiilor maya

aproape integrați în devălmășia cosmică

fostul pușcăriaș posedă o extraordinară putere de recepție artistică, trăia intens vertijul contactului cu infinitul tot mai *in diluendo* – se porni o ploaie exterminatoare

tensiunea atmosferică și cea arterială se amplifică, blocul valoric se destrăma, se lovea de cer, de fulgere, de stânci, de artere, dispărea iar noi o luam la fugă spre cabană

nevasta olteanului bine legat primise o frumusețe uluitoare de diamant neșlefuit dar nu putea avea nimeni încredere în ea – era condiționată de precaritate

Khora, udă complet (rochia subțire i se lipea de umeri, de piept, de coapse) devenise întruchiparea purității, mergea cu sandalele în mână și cu ochii plecați, cu vulcanul interior în erupție – o țigară biocâmpuri magnetice
 negocieri internaționale cana cu ceai harta lumii
 noapte adidași plini de noroi
 dragoste sălbatică revanșardă necesară

Apoi, lumea s-a plictisit. Viața programată își releva reversul de crotal. Cererile de concediu deturnau interese și deviau condiții umane. Muncitorii se îmbolnăveau de nervi numai simțind în apropiere sfidarea unui microprocesor, a unei diode, a unui ecran. Obiectele electronice erau aruncate la gunoi, ziarele majorau spațiile miciei publicității, se propunea spre vânzare toată zestrea inteligenței existente. Sporadic, apărea câte-un individ fanatic și le cumpăra la un preț derizoriu. Se stabilise o ambianță de oroare, spaimă, rușine. Faza critică se extindea la nivel mondial, telexurile aduceau la cunoștință plecarea în masă a specialiștilor din marile instituții de cercetare, se înaintau rapoarte despre depopularea megalopolisurilor și anxietatea stradală, forța de muncă valora aur, se închideau fabricile, regii monopolurilor se internau la urgență, se contaminase planeta cu un microb neașteptat pe care nimeni nu-l imaginase vreodată.

Din vârful muntelui, priveam civilizația în zvârcolirile letale. De pe ceilalți munți, cete asemenea nouă urmăreau inopinatul spectacol. Grupuri-grupuri treceau în goană pe lângă noi transpirații secolului XXV, ignorându-ne. Când trecuse atâta timp? Sau iubirea noastră era atemporală? Olteanul și nevastă-sa nu mai erau acolo. Nici fostul pușcăriaș, nici verii din provincie. Când au plecat? Poate-au murit... Și „Libertățile”... Lângă noi se mirau de anvergura acestui exod niște persoane necunoscute. Ne-am privit curioși unul pe altul, eram la fel de tineri și frumoși ca în urmă cu 500 de ani.

- Ne-am fosilizat în retorica propriei noastre patimi!

a țipat Khora fulgerată brusc de o veselie fertilă, inumană.

Nimeni din acel depozit globular de nebunie și debusolare nu mai avea nevoie de buștenii noștri semiotici și ne-am răspândit buimaci care încotro, neștiind care ne e rostul în continuare.

Khora a revenit primejdios de frumoasă și bogată. A exprimat răceala cu care am primit-o printr-un citat din Jean Jaques Rousseau: „Nu pot veni, ești prea bogat”. Dar eu nu din cauza aceea nu i-am deschis brațele, sentimentele pot fi deseori cumpărate și încă destul de ieftin. Demonstrasem teo-

retic un adevăr și reînțoarcerea ei m-ar fi împins la aplicarea lui practică. Treptat însă, reținerea mea a dispărut, Khora arăta la fel de proaspătă și pură ca înainte, exuberantă și plină de idei care mai de care mai nebunești și mai irealizabile.

Prima noapte s-a isprăvit calmă. Am ascultat discuri amândoi, cu vin și țigări, obscuri, încercând să ne pătrundem reciproc vastele spații ale timpului cât am fost despărțiți și retrăgându-ne răniți de nereușite în amintirile comune. Am înțeles amândoi că zonele acelea ni le interziceam inconștient și-am renunțat. Ingenunchiată în fața mea, îmi revitaliza retina obosită, dispusă să facă abstracție de orice suspiciune. Energia ei incalculabilă.

A doua zi a jucat volei cu Daniela, am băut cafea, m-a sărutat mușcându-mi buzele, a păstrat în timp latența flăcării, nu știam când poate izbucni, veselia ei era orbitoare iar sora mea corespondentul ideal căruia putea să i-o transmită. Primea înapoi o cantitate la fel de mare și aceste continue fluxuri de viață intersectau melancolia mea de etern convalescent, diluând-o în acidul dulce-puternic al acelor zile.

(O stâng în brațe – ea persecută cu prezența opinia publică a întregului mapamond, frumoasă și aparent inocentă, eroare distinctă a tuturor filozofilor... A lupta împotriva dominației unei astfel de ființe ar însemna distrugerea uneia din utopiile de care omul se sprijinește în ultimă instanță. Am reîntâlnit în ea competiția ce a monopolizat toate femeile lumii pentru a-și stabili atu-urile într-o singură reprezentantă. Emigrantă la etajele superioare ale rațiunii, Khora era admisă și la subsolurile ei, denivelând astfel platitudini de ordin necesarian și concepte impertinent-războinice).

Dragostea... În a treia noapte, cartea adevărului meu a ars ca un orar nesemnificativ, alături de bancnotele ei. O pagină, o bancnotă... I-am citit totul și am rămas surprins că n-am fost, eu, deloc impresionat, lectura lăsându-mă indispus, ca și cum aș fi parcurs un roman de duzină. Am conștientizat falsitatea adevărului pe care-l promovam. Poate fi un adevăr fals? Era un adevăr creat de mine numai pentru mine. Pe cine voiam să conving de autenticitatea lui? În folosul cui l-am descoperit dacă numai eu îi corespundeam? Mai mult am intuit regulile decât le-am cunoscut. Acum știu că într-un singur om nu pot fi îngrămădite atâtea responsabilități, așa cum ar putea suporta un zeu, unul mai complex decât credem noi. Cu fiecare artist care se naște mai capătă un chip, cu fiecare artist ajuns la final – nemurirea lui e tot mai pregnantă.

Khora: E ușor să fii zeu dar cumplit de greu să fii om.

Peste prima pagină redată neantului a căzut ca o replică valorică prima bancnotă.

Eu: Ai citit și tu „Kant în flăcări”?

Ea: Nu se numește așa, ci „Orbirea”, „Die Blendung”. Dar nu-i vorba de asta.

Tăcere. Numai duelul celor două entități, acuzator printre flăcările mileniului, echivalând cenușa din noi, construind un phoenix al realității. În timp ce Khora dormea ca un copil eliberat de spaime, ideea motivării actului săvârșit m-a copleșit întâi ezitant, apoi tot mai sălbatic. M-am ridicat din pat și m-am trântit pe un scaun pliant în apropierea sobei. Mi-am amintit brusc de părul ce sfida toamna, frigul, bruma zilnică. I s-au ofilit florile apărute printre perele coapte, lupta lui a durat până la victoria posibilă, victoria dincolo de care ți-e frică să privești; sau poate nimic din lumea asta nu poate ajunge acolo, indiferent de structură, biologică sau minerală. De ce n-a încercat părul să și-o consolideze, să persevereze în credința celei de-a doua rodiri? Victoria pe care o obținusem era o victorie strict personală. Lupta cu viața, cu incertitudinile, cu oamenii care nu mi se relevau decât ca niște zei falși în care-am crezut până când m-am întrebat dacă mai există ceva dincolo de „adevărul” meu, a fost totul pentru mine. Khora mi-a spus că lupta e adevărata trăire, victoria te deziluzionează, victoria e fără semnificație, din clipa în care-ai învins te pierzi, te fură sedentarismul, aluneci în indiferență, te moleșești... Pentru victoria aceea eram singurul vinovat. Am făcut din start abstracție de existența celorlalți și numai eu puteam fi condamnat pentru fragilele succese, insuficient de rezistente ca să poată susține ridicolul unei astfel de descoperiri.

Dintr-o dată mi-am simțit senzațiile, gândurile, sentimentele – țândări. Desculț, am ieșit afară, era zăpada de-o palmă și încă ninge. Am umplut soba cu lemne și am sărutat-o violent pe Khora. Dar ea dormea după evenimentul din noaptea aceea și s-a întors cu fața la perete. Își pierduse toți banii în războiul cu zeii, era prizonieră în odaia mea tapițată cu afișe de spectacol și secvențe foto. M-am întors pe scaunul pliant, cu vârful pixului spre cer, așteptând. Sărmana fată! După câteva momente de încremire, primele cuvinte m-au izbit ca niște pumnale tinere.

Așa a început toată povestea, goana după niște fleacuri fără de care accesul la adevărul visat mi-ar fi fost interzis pe vecie.

Ultimele zile petrecute împreună ni s-au părut fade și obscene. Aveam senzația trăirii de aur rambursată în valori de hârtie, intuiam sărăcia în gesturile-demonstrații de afecțiune, până și dăruirea dezlănțuită ni se părea

un vis repetat, o grafomanie, un act de supărătoare obligație. Pierdusem formula liantului care ne-a ușurat fuziunea sub giulgiul catonic al iubirii partenerului mai mult decât propria persoană.

Khora a dispărut deodată; în lipsa prezenței ei penibile s-au aruncat pe mine insomniile, fiecare noapte îmi era un bolovan uriaș sub care mușchii mei cedau.

Se apropiau alte timpuri. Și peste avalanșa evenimentelor sfârșitului de secol, a căzut deodată telegrama ei: „Nu-ți plânge ireversibilității ani. Și zeii pot muri, și chiar mor, uneori de nimeni știuți.”

Zarea a V-a

Mă-ntorc și repet: cele mai fecunde efecte ale existenței omului sunt despărțirile. Repet: pe temeliile acestora am creat civilizația. Am să amintesc aici teribila despărțire pusă la cale demult, când am agresat activitatea lui Iisus. De-atunci începând, am organizat la scară mică, individuală, tragedii personale. Trăim într-o cumplită permanență a despărțirii, subzistăm sub genericul renunțării. Preferăm traiectoria nefastă a privirii în pământ, în loc să ridicăm ochii spre Cer. În această clipă a evoluției noastre, se pare că numai Așteptătorul mai are puterea și bun simțul de-a admira înaltul.

Credeam că având la dispoziție tinerețea, o seamă de oameni vor recondiționa comportamentul uzat al secolului. Am greșit crezându-i iar naivitatea mea, după cum se poate observa, este de-a dreptul omenească. E adevărat, n-am cum opri varianta Așteptătorului: îmi petrec viața încercând să ajung la corecta sa percepție, chiar știind că niciodată nu voi avea tăria de-a suporta tortura aripilor. Iar planeta, în continuare, se învâрте, târând spre o gură de canal următoarea

LECTURĂ OBLIGATORIE: Nimeni nu-și mai aduce aminte cum s-a întâmplat. Într-o vreme, unii organizau acolo audiții de jazz, alții – cenacluri de poezie. Transformată în bar, pivnița cu pereți din cărămidă în relief și arcade rotunjite grosolan a traversat o perioadă incertă în care clienți dubioși cădeau pe sub mese cu tot cu pahare, sticle și cești de cafea. Duhnea a local mizerabil. Într-o toamnă însă, pivnița a fost renovată și redeschisă sub denumirea de „Crama Național”. Primii consumatori au fost rockerii orașului. Persecutați de Poliție, au găsit acolo un loc ascuns unde, în fața câtorva cești de cafea, fumau îndârjiți, înjurau, hohoteau și-și pipăiau fătutele

pline de lanțuri și inele cu cap de mort. Încet-încet, de acest loc al pierzaniei au aflat studenții, tinerii extremiști de dreapta, adolescenții cu veleități literare, scriitorii ratați și scriitorii în devenire. O gașcă pestriță și gălăgioasă, de parcă acolo ar fi fost punctul nevralgic al orașului pus cu botul pe labe după funestul an 1992. Indivizi haotici și nervoși păreau faună pentru o vreme iar când reveneau, își lansau cărțile de poezie ori eseuri revoltate, în ambianța neprotocolară, strigătoare la Cer. Diverșii bătrâni cu funcții de răspundere dezaprobau public această evadare a „tineretului studios”, înclinat mai mult spre răsturnarea ordinii sociale decât spre consolidarea ei. „Dezaxații” se mulțumeau să rânjească disprețuitor, să-și bea vinul fiert din cămile și ulcioarele de lut, să fumeze mult și să vorbească despre Dali. Se simțeau bine cu libertatea de-a cleveți.

Într-o zi, bocănind cu vârful metalic al umbrelei demodate în treptele de ciment, în cramă a apărut un necunoscut discordant, purtătorul unui pardesiu negru și al unei pălării cu boruri largi. Când și-a scos-o, așezând-o cu grijă pe masă, lângă cotul drept, ceilalți i-au sesizat înfiorați ochii demonici, sclipind sub fruntea cu părul pieptănat peste cap.

- Vin, domniță, a cerut el fetei de la bar care, intimidată, se oprise în apropierea mesei. Vin, da, a încuviințat zâmbind, fără să ia în seamă fâstăceala ei.

Așa a intrat în lumea secolului XX spiritul lui François Villon, sub forma unui drăcesc student la teologie, pre numele său lumesc, Vasalie.

N-a durat mult până la recunoașterea lui ca lider. Neoficial, pentru că tinerii aceia zvăpăiați nu dădeau nici doi bani pe concepte sindicaliste sau politice. Vasalie îi domina prin cultura lui imensă, prin sentimentul de siguranță ce-l degaja, printr-un fel de înțelepciune bătrânească pe care o amesteca savant cu vrăjitoria băbească și ocultismul modern. De un singur om se temea Vasalie: acesta venea cu femeia lui, o tânără slăbuță, fascinantă: aveai impresia că în permanență, chipul îi strălucea festiv. Iar ochii verzi întrețineau flacăra secretă de care era iluminată. Se numeau Iulian și Atena.

În privirile întunecate ale lui Iulian, Vasalie intuia o amenințare potolită, inumană. În schimb, prin ochii Atenei se revărsa lumina magică a Raiului. Cuplul acela ciudat îl dezorienta, îl făcea, contrar firii lui, să fie precaut, să-și controleze manifestările. Nu era vorba de supremație în cramă, îi ducea-n cot pe toți de asta, era vorba de faptul că Iulian nu putea fi dominat. Era acid în replici atunci când se simțea atacat. Ca și Vasalie, avea un regulament propriu de supraviețuire, nu se raporta la sistemul gregar al celorlalți

de-a vedea viața. Iulian bea, râdea, fuma mult, dansa, se lansa în discuții inutile privind viitorul artei, nu-l interesau reținerile și nesiguranța lui Vasalie. Destinderea aceasta survenea însă după ce deșerta în el mulți litri de vin, căci atunci când intra, ochii lui întunecați semănau cu două porți de iad.

- Și tu ești de-acolo, a zis Vasalie când s-au întâlnit numai ei la un bar de la periferia orașului.

- Da, a confirmat Iulian cu o sclipire veselă în ochi.

- Hai să bem.

- Hai.

Și s-au pus pe băut și povestit amintiri.

Pe la miezul nopții, pentru că pipița de la bar n-a vrut să-i mai servească, au făcut tărăboi. I-au bătut bine pe trei caraghioși ce pretindeau că sunt bodyguarzi și au plecat la alt bar. Mirați, și-au dat seama că au fost elevii aceluiași profesor. S-au împrietenit la toartă, mai ales că amândoi aveau pronunțate înclinații spre arta sfârșitului lumii.

Lepădându-se de imaginea publică, în crămă începuseră să vină tineri politicieni, responsabili pe la diverse partide cu organizațiile de tineret, profesori rebeli persecutați de directoare grase și moraliste, ziariști sătui de contactul cotidian cu mizeria umană. Era greu să găsești seara un loc la masă. Protejați de fumul gros, politicieni căsătoriți făceau curte teribilelor studente de la drept, sculptori în puterea vârstei puneau la punct alianțe secrete cu ziariștii în vederea unor cronici favorabile, fetele de la bar se zăpăceau de atâtea comenzi.

Era superb tineretul acela eliberat de frisoanele ideologice ale burții. Sătui de minciuna zilnică în care trăiau, lăsați la voia întâmplării de toate ministerele patriei, și-au găsit singuri de lucru. Nu-i întreba nimeni de unde au bani să vină seară de seară în crămă și deseori nici n-aveau. Se adunau totuși acolo, atmosfera și discuțiile superioare erau ca drogurile. Se găsea mereu cineva cu portofelul mai plinuț, să facă cinste. Fără să știe, ei erau *elita*, **ultima elită** a unui secol aproape terminat. O elită super-spiritualizată care nu făcea nimic, nu muncea nicăieri, nu-și făcea propagandă, nu se gândea la ce va fi mâine. O elită născută din discuții ascuțite, din idei exprimate subtil, spre groaza profesorilor universitari, depășiți de acest fenomen spontan. Pentru aceștia, tragedia era că studenții nu mai aveau chef de facultate, de cursuri, de bătrâneii care pretindeau că le știu pe toate. Le era scârbă de

materiile exacte. În cramă zburdau prin domenii, dând noțiunilor pe care mentorii lor le considerau fixe, implicații periculos de reale și aplicabile. Crama devenise o sinteză de energii nefolosite. Acest fapt l-a făcut pe Iulian atent și brusc a renunțat la băutura.

Prima zi

În lipsa alcoolului era mult mai întunecat decât de obicei. „Probleme cu inima”, le spunea nedumeriților. Vasalie n-a comentat ciudata asceză a prietenului său. Se îmbăta metodic seară de seară, spre disperarea fetelor de la bar care erau obligate să țină deschis până la ore târzii. „Gura”, striga Vasalie când acestea îndrăzneau să spună că a venit ora închiderii. „Am băut aici un Mercedes! Am un Lamborghini în ficat!” Cu ochii tulburi, lăsa un moment de efect. „Un Lamborghini am în ficat”, continua cu voce răgușită.

Într-o seară, mortal de beat, în cramă a intrat sculptorul Pamfil. „Îl sărbătoresc pe Eminescu”, a îndrugat el, scoțând din buzunarul hanoracului o carte recent apărută. „Să citească fiecare câte-o poezie...cu voce tare”, a sughițat și s-a prăbușit pe un scaun. Pe jumătate amuzați, tinerii au aplaudat ideea. Astfel, într-o tăcere mormântală, întreruptă doar de zgomotul brichetelor și ciocnitul cânilor, Eminescu a fost sărbătorit mai sincer ca niciodată. S-au aruncat la gunoi toate manifestările stupide organizate de responsabilii guvernamentali cu festivitățile. Enervat de muzica disco, Vasalie a smuls cablul boxei, în pofida palidelor proteste ale fetelor de la bar. Obligate de participării la această acțiune înfierbântată au trebuit să citească fiecare câte o poezie și au fost aplaudate la scenă deschisă, cu pupături categorice de mâini în final. Stingherite, cu obraji roșii, nici nu și-au dat seama cum au ajuns la masa lui Vasalie, între studenți și fete pentru care timiditatea însemna să bea cu o cană de vin mai puțin decât partea masculină. Un rocker isteț a încuiat ușa grea, fără geamuri, izolând astfel insula aceea de vulgaritatea lumii de suprafață. Chiolhanul abia începea. După câteva înghițituri, fetele de la bar au devenit volubile, zâmbărețe. Afară, lumea țipa ca din gură de șarpe, agonizând sub gheața cosmică. În subteran era cald, vin, femei, țigări și sărbătoarea lui Eminescu. Deranjat de zgomotul care depășise limita mărinimoasă acordată, patronul, sătul să se tot perpelească în pat, a coborât în cramă pe scara interioară. În desfășurarea lor fulgerătoare, fantasticele linii de forță ale ideilor l-au izbit din plin. Ca un vârtej, blocul valoric l-a asimilat, năucindu-l. Într-un moment de luciditate s-a trezit el, om bărân, povestindu-i unei june ziariste cum și-a dat bacalaureatul dintr-o operă recent condamnată de noul sistem politic. Momentul a durat însă prea puțin:

o stupefiantă generozitate l-a îndemnat să cadorisească adunarea cu 30 de litri de vin, un butoiăș dolofan primit cu puternice ovații.

După miezul nopții, alte lucruri ciudate au venit să confirme importanța acelei sărbători. S-au pierdut în vălmășagul cramei patrula de Poliție din zonă, părintele Samoilă venit să-și caute seminaristii, comandantul Poliției alertat de dispariția patrulei, doi ofițeri SRI trimiși acolo cu misiunea de-a afla ce pun tinerii la cale și-un taximetrist ce greșise adresa. Neavând loc la mese, unui s-au așezat pe jos, sprijinindu-se cu spatele de pereți sau de scaunele celorlalți. Apăruseră bisericuțele, grupurile restrânse. Numai masa lui Vasalie, lungă cât masa Cinei cea de taină era unitară, dominantă.

Din colțul lui, fumând enorm, Iulian privea halucinat spectacolul. Cam așa era în fiecare seară numai că, sub influența vinului, nimeni nu observa formidabila strategie a armatelor. Îi era din ce în ce mai greu să creadă că noaptea aceea aparținea unui an din secolul XX.

Spre dimineață, împreună cu Atena, a părăsit localul. Gerul și ceața i-au pulberat imaginile rămase pe retină.

- Ai văzut? și-a întrebat femeia.

- Locul acela e radioactiv. N-am mai întâlnit niciodată așa ceva, o așa încărcătură.

Sporovăind, au ajuns acasă. Au făcut duș, aruncând la canal transpirația și miresmele nopții. Au făcut dragoste. Au adormit.

Ultima zi

Multe lucruri neclare l-au îndepărtat pe Iulian de cramă. Stătea în atelierul de sculptură, fumând și gândindu-se, ori se plimba cu Atena. Când una din multele lui prietene l-a invitat într-un cătun de munte, n-a mai stat pe gânduri: și-a luat Atena și-a plecat. Cuplul Dorian i-a așteptat în halta care nici nu figura pe hărțile feroviare. Au ascultat „Kelly Family”, au dormit în fân, au băut lapte de vacă, s-au plimbat prin pădurea ninsă, au făcut dragoste în așternutul aspru, țărănesc, acompaniați de urletele lupilor. Descătușați, s-au întors în oraș, unde Atena își programase o expoziție de pictură.

În cramă, Șușu, „poșta locală”, i-a pus la curent cu ultimele evenimente: rockerul Gâdea a prins asupra faptului doi spărgători de mașini, i-a bătut, le-a luat banii și-a plecat cu Pitica la București, să-i facă praf, sculptorului Pamfil i s-au furat din expoziție două lucrări, Hamei, ziaristul, a ajuns redactor-șef la un săptămânal, pe Guguță, securistul, l-au dat afară și și-a deschis un bar, Pampon, studentul, s-a însurat cu Elvira, moldoveanca de la „Drept”...

- Vasalie pe unde-i? l-a întrerupt Iulian.
- Apare, apare, a turuit Șușu, a dat de-o avocată, îl îndoapă aia cu tot ce-i trebuie, a început să facă burtă...

Bine dispus, Iulian i-a cumpărat un pahar cu vodcă și l-a expediat la altă masă.

Vasalie a fost punctual. Ca de obicei, a apărut triumfal, la costum, cravată, pălărie, umbrelă.

Petrecerea a început, motivul sărbătorii fiind întoarcerea celor doi din „țările calde”. Cu puține excepții, oamenii cramei nu se schimbaseră. Nici indiferența față de crizele lumii contemporane nu dispăruse. Mai mult decât atât, evoluase spre o formă neașteptată de dispreț, de superioară toleranță.

Dintr-o dată, Iulian a știut ce-l frământa și l-a cuprins groaza. Cu toată inteligența lor ieșită din comun, tinerii aceia erau supuși anonimatului. Erau atât de fragili încât ar fi capotat la primul contact cu spiritul practic al străzii, la prima izbire de pragmatismul semenilor lor. Erau o super-elită voluntar dedicată sacrificiului.

Resemnat, s-a gândit că în țară toate merg ca naiba, în virtutea inerției. Însăpăimântătoarea idee că în fiecare oraș ar putea exista un astfel de loc dramatic l-a înghețat. Și-a dat seama cât de aproape de groapa istoriei se afla civilizația sa, după ce supraviețuise atâta amar de vreme. S-a ridicat brusc în picioare, răsturnând masa, atrăgând privirile celorlalți, intimidați de acest reflex nefiresc.

A ieșit călcând amenințător pe cioburi. N-a mai fost văzut niciodată în cramă.

Apus

Sunt un anonim într-o țară anonimă, în general indiferentă sau cunoscută, istoric vorbind, doar datorită ultimilor ei conducători, de la primul război mondial încoace. Ar fi ridicol să mă bat cu cărămida-n piept în fața acestor fronturi comune planetare care au de-și pus prea multe bețe-n roate unul altuia pentru a mai avea timp să-mi remarce spațiul.

Aria întrebărilor mele a cuprins și acordarea premiilor Nobel iar un erudit pe care-l respect și-l respectă întreaga sarabandă de hiper-culturali și super-elite, într-un rar acces de sinceritate, m-a dumirit: „Totul este să ai relații, să nu te întrebi ce fac oamenii pretinselor țări libere. Toate sunt un fel de comunism extins la scară mondială, altfel n-ar fi atât de simplu să minți

și să fii crezut de o omenire conștientă că este înșelată”(acel erudit a murit fără a ști că-i venise vremea).

Nu l-am combătut energic dar nici nu m-am aplicat pe afirmațiile lui. Știam că gesturile noastre, de la manipularea banilor până la intervenția umană în ierarhiile Bisericii au fost pavate cu sângele lui Cristos. Afirmând așa ceva, tone de pământ au căzut pe capetele ghilotinate ale inoportunilor ca mine. Ne place să credem că am evoluat, ceea ce este adevărat, numai că în sens invers: fosta Inchiziție s-a diversificat în servicii secrete, cabalistica e un rafinament ocult banalizat pe toate posturile TV, Cezar, Alexandru, Napoleon, Hitler, Stalin s-au multiplicat și au devenit atât de mulți încât nu mai poți face un pas pe stradă fără să fii interpelat cu superioritate de un actual sau viitor lider care apără tot felul de bazaconii (sau chiar luptă împotriva a ceva ce ei denumesc „inuman” sau „anormal”). Rugul foștilor eretici și-a vărsat conținutul în recipientul progresului, sunt pline de flăcări scaunele electrice, execuțiile la zid și injecțiile letale. Frumusețea trupului omenesc este ucisă de imobilitatea manechinelor și de aparatura sexuală tot mai sofisticată: nu ne mai suntem suficienți.

Paradoxal, cum se schimbă un regim politic – cum apar miile de luptători ilegaliști iar suferinzi de ieri nu-și mai aduc aminte de *trădare*, o ne-maipomenită și decisivă reiterare în care votul de blam al iertării a primit ștampila permanentei excluderi.

Suntem la mâna omului iar el cere condamnarea noastră la moarte. Trebuia să apară, din teritoriul sacru al AND-ului uman, printr-o naștere normală și puturoasă, cineva care nu poate fi nici înduplecat, nici eliminat. Un neașteptat concurs de împrejurări l-a botezat, pentru totdeauna, **Așteptător**. Poate că această particularitate esențială va dăruii noului mileniu o emblemă mai puternică decât puternicii lumii.

Îmi amintesc a mia oară de iertare dar sunt depășit, iertarea s-a dovedit a fi un criteriu inuman de clasificare a greșelii. Acest sentiment nu trezește nimic în om, mai mult, adoarme și ce era. **Așteptătorul** nu crede că iertarea este „inumană”, ci că este dumnezeiască. Iar noi, fiecare, devenim divini când reușim să asimilăm doar una – atât – una din Poruncile primite de Moise. Porunca aceea atât de valabilă încât suntem îngroziți de exactitatea ei, sună așa: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”.

Dacă ne-am gândi atent, am afla că nu mai era nevoie de celelalte.

Motto: „*Dumnezeu ne pune în suflet fiecăruia, câte o întrebare. Nu știu să răspund decât celei care mi se pune mie.*”

Petru Dumitriu

Nici un cuvânt al acestei cărți nu este întâmplător. Cu diferența că, față de societatea ce preferă intimitatea când are de dat socoteală, răspunsul meu este public. Îmi scriu cărțile cu responsabilitate și curaj. Nu mai am nimic de pierdut, chiar viața mea face parte dintr-un plan de reeducare a omenirii.

Uneori, pentru că știu ce înseamnă întunericul și tăcerea, ascult singur un recital de orgă, un disc vechi, înregistrat într-o biserică săsească din Transilvania. Johann Sebastian Bach și Dietrich Buxtehude: afară ninge. Discut cu Dumnezeu, mai precis eu întreb și El răspunde. Iar tuburile orgii sunt ca niște suflete ce-și caută rațiunea de-a fi și, găsind-o, izbucnesc ferice în sunete luminoase.

Apoi urmează un alt timp, lung, în care cuvintele răspunsului meu nu sunt întâmplătoare: sunt argumentele unui plan pe care nici eu nu-l cunosc, în acest moment, în întregime.

8 iulie 1994

SFÂRȘIT

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :dorudancus@yahoo.com